

8 speeches of Obama

8 discursos d'Obama

Edita:

Fundació Institut d'Estudis Nord-americans

Traducció:

Sara González, Greg Riley

Disseny - impressió:

Creacions Gràfiques Canigó

Teléfono 93 229 23 60

www.canigosl.com

Depósito legal:

B-xxxxx-2010

8 *speeches*
of Obama

8 *discursos*
d'Obama

INTRODUCTION

The following book contains eight speeches of the candidate to the presidency of the United States, Barack Obama. They represent a crucial and political journey of a character that has had a political and social impact not seen since John F. Kennedy.

He debuted at the Democratic National Convention of 2004 with a speech that made him become a national leader. The young Obama crossed the borders of Illinois to become a new model.

The primary elections of 2008 and its inherited problems forced the candidate to express his opinion on different issues: race (“A more perfect union”), international affairs and the role of the United States (“A new strategy for a new world” and “A world that stands as one”).

His acceptance speech as the presidential candidate at the Democratic National Convention deals with the important issues of the future, and it is uttered right before his victory speech in November in Chicago when he became president-elect.

The inaugural address, in January of 2009, in which the basis of his presidency is described, and, finally, the surprise of obtaining the Nobel Peace Prize (it could be said that this was the first time that a preventive prize was given) and the speech in Oslo.

I suggest we take a historical journey through the North-American political system in order to be able to understand the references and savor the speeches of an oratory and communication master such as Barack Obama.

INTRODUCCIÓ

El present llibre conté vuit discursos del candidat a la presidència, Barak Obama, són un recorregut vital i polític d'un personatge que ha tingut un impacte polític, social i mediàtic d'una magnitud no recordada des dels temps de John F. Kennedy.

La carta de presentació es produeix en el seu discurs a la Convenció Nacional Demòcrata de 2004 on es converteix en un líder a nivell nacional. El jove Obama traspassa les fronteres d'Illinois per convertir-se en un nou referent.

La campanya primària de 2008 i els problemes inherents a la mateixa faran que el candidat hagi de posicionar-se sobre diferents temes: la raça (una unió millor), política estrangera i el paper dels Estats Units (una estratègia per a un nou món i un món que està unit).

El discurs d'acceptació com a candidat presidencial a la Convenció de Denver on descriu els temes de referència del futur, camí del discurs de la victòria de Chicago del mes de novembre quan es converteix en president-electe.

El discurs inaugural de la seva presidència, el gener del 2009, on descriu les bases de la seva presidència i finalment, la sorpresa d'obtenir el Premi Nobel de la Pau, es podria pensar que és el primer cop que s'atorga un premi preventiu, i el subsegüent discurs a Oslo.

Us proposo un recorregut històric pel sistema polític nordamericà per poder copsar les referències i assaborir els discursos d'un mestre en la oratòria i en la comunicació com és Barack Obama.

1.- Keynote about the system

The oldest Democratic Republic in the world does not elect its highest post directly but instead, maintains an electoral system that many people consider antiquated.

We must look for the reason for this in the foundation of the Republic in the 18th century: the Age of Enlightenment -the origin of the greatest changes in history. The rebellion of the British, German and Dutch settlers against the British metropolis provoked a series of acts of great importance throughout Europe. The concepts that were part, until then, of the political and philosophic debate would be put into practice in the New World.

“All men are created equal [...] they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights: life, liberty and the pursuit of happiness”. These principles, which belong to the Declaration of Independence’s frontispiece written by Thomas Jefferson became the basis of the revolutionary wind that led Europe to a new era. The Constitution of 1787 put into writing the new architecture of the Republican system: strict division of the Government –checks and balances; a new federal structure in which the debate focuses on the division of powers among the member states and the federation; and a supreme court that carried out the Constitution’s interpretation. It is the classic formula in which power is balanced by power.

The Founding Fathers (of a three-million-inhabitant country) were Republicans who wanted to create a Republic of laws based on the values of the Res Publica. Between Rome and Athens, there are more Romans than Athenians; there are more representative than participative people.

1.- Apunts sobre el sistema

La República democràtica més antiga no elegeix directament la seva màxima magistratura sinó que manté, encara avui en dia, un sistema electoral que molts consideren arcaic.

La raó cal buscar-la en la fundació de la República en el segle XVIII: el segle de les Llums, de la Il·lustració, de l'origen dels grans canvis en la humanitat. La rebel·lió dels colons britànics, alemanys i holandesos contra la metròpoli britànica donarà lloc a una sèrie d'actes de gran transcendència per Europa. Els conceptes que havien format part del debat polític i filosòfic es posaran en pràctica en el nou món.

“Tots els homes han estat creats iguals (...) tenen uns drets inalienables: la vida, la llibertat i la recerca de la felicitat”, aquests principis que formen part del frontispici de la Declaració d'Independència, redactada per Thomas Jefferson, seran la base del vent revolucionari que portarà a Europa a una nova era.

La Constitució de 1787 posarà per escrit la nova arquitectura del sistema republicà: divisió estricta dels tres poders -cadascun d'ells és garant i vigilant dels altres-; una estructura federal, on el debat fins avui se centrarà en la repartició del poder entre els estats-membres i la federació; i, una cort suprema que realitzarà la interpretació de la Constitució. És la vella fórmula clàssica que el poder contraresti el poder.

Els Pares fundadors, en un país de 3 milions d'habitants, són republicans que volen bastir una República de les lleis a partir dels valors de la Res Publica. Entre Roma i Atenes, són més romans que atenencs, són més representatius que participatius.

In order to prevent populism and demagogic from destroying the Republic, the Founding Fathers created an electoral system with filters in order to avoid its destruction. There are more Republicans (Romans) than Democrats (Greeks), and for that reason, the election of the President and Vice-President posts take place in two phases. In the first phase, the electors choose a list of great electors that will form the Electoral College, who will finally vote for the candidates. Each State provides the College with the sum of the votes of its members in the Congress.

The Congress is a bicameral legislature consisting in the House of Representatives and the Senate. The Congress is in charge of internal policy, while the President is in charge of foreign policy. Over the years, the first interpretation of the Constitution has been clarified.

The House of Representatives changes every two years, and the Senate, every six. The elections are held on the first Tuesday after the first Monday in November. The voters with legal right to vote have to register in order to exercise that right. The first priority of both parties and candidates is to assure that the maximum number of electors register. This concept of electoral registration is also mandatory in France, and it is very Republican: the renovation contract between the citizen – the voter- and the Republic. Hence, it is a public event.

Even though the citizens do not choose their President directly, they do choose the rest of posts and they do vote in many referendums. Considering the diversity of a country that has four different time zones and an extension equal to that of Lisbon to Moscow, that is to say, from New York to San Francisco, the basis of the system is very democratic.

Per evitar que el populisme i la demagògia puguin destruir la República, els Pares fundadors crearan un sistema electoral de filtres per evitar precisament la futura destrucció del sistema. Són més republicans que demòcrates. Per aquest motiu, les eleccions del President i el Vicepresident es realitzen en dues fases. A la primera, els electors elegixen una llista de grans electors que formaran el Col·legi Electoral que serà qui votarà definitivament els candidats. Cada estat aporta al Col·legi la suma dels vots dels seus membres en el Congrés.

El Congrés té dues cambres legislatives: la Cambra de Representants i el Senat. El Congrés és qui dirigeix la política interna de la Federació, mentre el President té encomanada la política externa. El temps li ha posat molts matisos a la interpretació inicial de la Constitució.

La Cambra de Representants es renova cada dos anys i el Senat, cada sis anys. Les eleccions se celebren el primer dimarts després del primer dilluns del mes de novembre.

Els electors amb dret a vot s'han de registrar per poder exercir-lo. La prioritat dels partits i dels candidats és que es registri el màxim nombre d'electors. La concepció del registre electoral també és un requisit a França, té una lògica molt republicana: és la renovació del contracte entre el ciutadà-elector i la República. Així doncs, és un acte cívic.

Si bé el ciutadà no elegix directament el President, si que elegix la resta de càrrecs i vota multitud de propostes referendàries. El sistema és molt democràtic en la seva base i amb la diversitat que representa un país que té tres canvis horaris i una extensió que va de Lisboa a Moscou; és a dir, de Nova York a San Francisco.

2.- Checks and balances

The checks and balances theory of the three powers is very different from those that we are accustomed to in the European parliamentary systems.

The President can not dissolve the Congress and the Congress can not hold a vote of no confidence. The secretaries that form the United States Cabinet are not ministers, they are the President's secretaries and the President always has the last word.

The White House Chief of Staff is the government's coordinator and he has a role similar to that of a Prime Minister.

The President appoints around six thousand posts, 500 of which have to be done through a public hearing in the Congress. The candidates' exam is transparent. Checks and balances.

The President's foreign policy is controlled by the Senate. Woodrow Wilson, for example, was the founder of the League of Nations Nations, but the Senate decided not to support him. Checks and balances.

Let's not forget that the Vice President is the Senate's President and he can only vote in the case of a draw since his role, without any constitutional responsibilities, is to be the President's substitute.

The way of electing candidates also differs greatly from the European one. The parties have a more horizontal, more flexible structure –less strict and hierarchical than those in Europe.

The system of primary elections has been used since 1972, when that system became popular. These kind of elections can be open, closed, or caucus: In the open primaries, all the voters from a State can vote; in

2.- Checks and balances

La teoria dels pesos i contrapesos dels tres poders es formalitza de manera molt diferent del que estem acostumats en els sistemes parlamentaris europeus.

El President no pot dissoldre el Congrés i aquest no pot presentar una moció de censura. Els secretaris que formen el gabinet presidencial no són ministres, són secretaris del President, qui té sempre la darrera paraula.

El Cap de gabinet del President (personal chief staff) és el coordinador del govern i té les funcions d'un primer ministre.

El President nomena aproximadament uns sis mil càrrecs, dels quals uns cinc-cents han de passar obligatòriament per audicions públiques del Congrés. L'examen del Congrés als candidats és un mecanisme de màxima transparència. Pesos i contrapesos.

Tota la política exterior del President està sotmesa al control del Senat. Per exemple, Woodrow Wilson fou el Pare de la Societat de Nacions, però el Senat va decidir no formar-ne part. Pesos i contrapesos.

Recordem que el Vicepresident és el president del Senat i que només pot votar en cas d'empat ja que la seva figura, sense competències constitucionals, és ser el recanvi del President.

El mecanisme d'elecció dels candidats també és molt diferent a l'europeu. Els partits polítics tenen una estructura més horitzontal, més flexible, menys rígida i jerarquitzada que els partits de la vella Europa.

Les eleccions primàries per seleccionar candidats són una pràctica habitual des de 1972, quan el sistema es generalitza. Aquests tipus d'eleccions poden ser obertes, tancades o assembleàries (caucus). A

the closed primaries only the voters registered in one of the parties can vote; in the caucus primaries, the voters registered in the corresponding party vote in assemblies.

The campaign cost and the federal legislation on its funding are the reason why the lobby groups or pressure groups appear. Unlike the lobby groups in Europe, these groups in the United States are regulated and they are public and transparent. Moreover, many internal and foreign policies from both the President and the Congress are strongly linked to these groups. The candidates must collect the money for their campaigns on their own since the party only helps them when they are official candidates.

Barack Obama's campaign spent \$700 million on publicity for television. Why did they spend so much? Simply because television plays a crucial role in North-American political campaigns. In short, a politician must be not only a seducer but also a collector. 1932 was the era of the radio with Franklin D. Roosevelt; in 1960 the era of television began with the debates between Kennedy and Nixon; and 2008 will always be remembered as when Internet and a new technological era took part in politics.

Gabriel Colomé
Professor de Ciència Política (UAB)

Bibliografia:

OBAMA, Barack. *La audacia de la esperanza: como restaurar el sueño americano.* Barcelona: Ediciones Península, 2007.

OBAMA, Barack. *Los sueños de mi padre: una historia de raza y herencia.* Granada: Almed ediciones, 2008.

les primàries obertes, poden votar tots els electors d'un estat. A les eleccions tancades només voten els electors registrats en un dels dos partits, i, a les eleccions de caucus, voten en assemblees els presents registrats del partit corresponent.

El cost de les campanyes i la legislació federal sobre el seu finançament obren una pràctica comuna en la política nord-americana com és la presència dels grups d'interès i de pressió, els anomenats lobbies. A diferència d'Europa, els lobbies estan regulats, són públics i transparents. També és cert que moltes de les polítiques internes i externes, tant de la presidència com del Congrés, tenen molt a veure amb els grups esmentats. Recordem que els candidats han de recaptar els diners per la seves campanyes ja que el partit només els ajudarà quan el candidat sigui oficial, i no abans.

La campanya de Barack Obama va costar 700 milions de dòlars només en publicitat a la televisió. Per què tanta despesa? Doncs perquè la televisió juga un paper molt important en les campanyes electorals nord-americanes. En definitiva, el polític ha de ser un seductor però també un recaptador. El 1932 és l'era de la ràdio amb Franklin D. Roosevelt; el 1960 es va obrir l'era de la televisió en les campanyes amb els debats mítics entre Kennedy i Nixon; l'any 2008 serà recordat com la porta d'entrada d'internet i una nova era tecnològica es farà present en la política..

**Gabriel Colomé
Professor de Ciència Política (UAB)**

Bibliografia:

- OBAMA, Barack. *La audacia de la esperanza: como restaurar el sueño americano*. Barcelona: Ediciones Península, 2007.
- OBAMA, Barack. *Los sueños de mi padre: una historia de raza y herencia*. Granada: Almed ediciones, 2008.

Barack Obama speaks before the Democratic National Convention, July 27, 2004.
Barack Obama habla ante la Convención Nacional Demócrata, 27 de julio de 2004.

The Audacity of Hope

*Keynote Address at the 2004 Democratic National Convention
Boston, Massachusetts, July 27, 2004*

L’audàcia de l’Esperanza

Conferencia Magistral en la Convención Nacional Demócrata
2004 Boston, Massachusetts, 27 de julio 2004

Speech at the Democratic National ConventionT

Barack Obama immediately became a national figure thanks to the speech at the Democratic National Convention that took place in Boston on July 27th of 2004.

John F. Kerry, the presidential candidate, asked Obama to participate in the Convention after seeing the future leader in the primaries of that same year in Illinois.

Kerry offered Obama the Convention's Inaugural address -the Keynote Address -, the second most important speech of the Convention after the presidential candidate's acceptance speech.

Obama outshone the rest of the speakers with his speech. The possible future of the Democratic Party was focused on him and he became a respected figure. It was after that speech that his future 2006 campaign for the Senate began to take shape.

This speech also makes Obama become the model to draw the democratic candidate of the TV show The West Wing, Matt Santos, a candidate who has Latino origins but who is not Latino.

Discurs a la Convenció Nacional Demòcrata

Barack Obama es convertirà en una figura nacional de la nit al dia gràcies al discurs pronunciat en la Convenció Nacional Demòcrata, celebrada a Boston, el 27 de juliol de 2004.

John F. Kerry, el candidat presidencial, va ser qui li va demanar que intervingués en la Convenció després d'haver vist al futur líder en acció en les primàries d'aquell any en l'Estat d'Illinois.

Kerry li va oferir el discurs inaugural de la Convenció, l'anomenat Keynote Address, que és el segon discurs més important en la Convenció després del discurs d'acceptació del candidat presidencial.

Obama va eclipsar amb les seves paraules a la resta d'intervinents i va focalitzar en la seva persona el possible futur del partit demòcrata, convertint-se en una figura de referència. A partir d'aquest discurs, la seva futura campanya del 2006, que el portaria al Senat federal, començava a prendre forma.

A més, aquest discurs va donar lloc a que Obama fos el model per dibuixar el candidat demòcrata de la sèrie de televisió *The West Wing*, Matt Santos, el candidat d'origen latino però no el candidat latino.

The Audacity of Hope

On behalf of the great state of Illinois, crossroads of a nation, land of Lincoln, let me express my deep gratitude for the privilege of addressing this convention. Tonight is a particular honor for me because, let's face it, my presence on this stage is pretty unlikely. My father was a foreign student, born and raised in a small village in Kenya. He grew up herding goats, went to school in a tin-roof shack. His father, my grandfather, was a cook, a domestic servant.

But my grandfather had larger dreams for his son. Through hard work and perseverance my father got a scholarship to study in a magical place: America, which stood as a beacon of freedom and opportunity to so many who had come before. While studying here, my father met my mother. She was born in a town on the other side of the world, in Kansas. Her father worked on oil rigs and farms through most of the Depression. The day after Pearl Harbor he signed up for duty, joined Patton's army and marched across Europe. Back home, my grandmother raised their baby and went to work on a bomber assembly line. After the war, they studied on the GI Bill, bought a house through FHA, and moved west in search of opportunity.

And they, too, had big dreams for their daughter, a common dream, born of two continents. My parents shared not only an improbable

L'audàcia de l'Esperança

En nom del gran estat d'Illinois, cruïlla de la nació, la terra de Lincoln, vull expressar la meva profunda gratitud per tenir el privilegi de dirigir aquesta convenció. Aquesta nit sento un honor especial perquè, siguem sincers, la meva presència en aquest escenari és poc probable. El meu pare era un estudiant estranger que havia nascut i s'havia criat en un petit poble de Kenya. Es va criar pasturant cabres i va anar a l'escola en una barraca amb el sostre de llautó. El seu pare, el meu avi, era cuiner, un criat.

Però el meu avi tenia grans aspiracions per al seu fill. Mitjançant el treball dur i la perseverança el meu pare va aconseguir una beca per estudiar a un lloc màgic: Amèrica; un lloc que havia estat una alimara de llibertat i oportunitat per a tots aquells qui havien vingut abans que ell. Durant els seus anys d'estudiant aquí, el meu pare va conèixer la meva mare. Ella va néixer a un poble de l'altra banda del món, a Kansas. El seu pare va treballar a plataformes petrolíferes i granges durant la Gran Depressió. L'endemà de l'atac a Pearl Harbor, el meu avi es va allistar a l'exèrcit i, amb l'exèrcit d'en Patton, van avançar per Europa. Mentrestant, a casa, la meva àvia va criar la seva filla i va treballar en una fàbrica de creació de bombes. Després de la guerra, tots dos van estudiar al GI Bill, es van comprar una casa a través de la FHA i es van mudar a l'oest a la recerca de noves oportunitats.

Ells també tenien grans aspiracions per a la seva filla, una aspiració comuna nascuda de dos continents. Els meus pares no només compartien un amor

love; they shared an abiding faith in the possibilities of this nation. They would give me an African name, Barack, or “blessed,” believing that in a tolerant America your name is no barrier to success. They imagined me going to the best schools in the land, even though they weren’t rich, because in a generous America you don’t have to be rich to achieve your potential. They are both passed away now. Yet, I know that, on this night, they look down on me with pride.

I stand here today, grateful for the diversity of my heritage, aware that my parents’ dreams live on in my precious daughters. I stand here knowing that my story is part of the larger American story, that I owe a debt to all of those who came before me, and that, in no other country on earth, is my story even possible. Tonight, we gather to affirm the greatness of our nation, not because of the height of our skyscrapers, or the power of our military, or the size of our economy. Our pride is based on a very simple premise, summed up in a declaration made over two hundred years ago, “We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal. That they are endowed by their Creator with certain inalienable rights. That among these are life, liberty and the pursuit of happiness.”

That is the true genius of America, a faith in the simple dreams of its people, the insistence on small miracles. That we can tuck in our children at night and know they are fed and clothed and safe from harm. That we can say what we think, write what we think, without hearing a sudden knock on the door. That we can have an idea and start our own business without paying a bribe or hiring somebody’s son. That we can participate in the political process without fear of retribution, and that our votes will be counted - or at least, most of the time.

This year, in this election, we are called to reaffirm our values and commitments, to hold them against a hard reality and see how we are measuring up, to the legacy of our forbearers, and the promise

inversemblant; compartien una fe permanent en les possibilitats d'aquesta nació. Em van donar un nom Africà, Barack, que vol dir “benaventurat”, perquè pensaven que a un país tolerant com Amèrica el nom no suposaria una barrera per l'èxit. Em van imaginar anant a les millors escoles del país, tot i que no eres rics, perquè a un país generós com Amèrica no n'has de ser de ric per aconseguir el teu potencial. Ara tots dos són morts, però sé que aquesta nit, m'observen des del cel amb orgull.

Sóc aquí avui, agraït per la diversitat de la meva herència, conscient que els somnis dels meus pares segueixen vius en les meves precioses filles. Sóc aquí avui, conscient que la meva història forma part de la llarga història d'Amèrica, que tinc un deute amb tots aquells qui van venir abans meu i que la meva història no hagués estat possible a cap altre lloc que no fos Amèrica. Aquesta nit ens reunim aquí per reafirmar la grandesa de la nostra nació no per l'alçada dels nostres gratacels, el poder del nostre exèrcit o les dimensions de la nostra economia. El nostre orgull es basa en una premissa molt senzilla resumida en una declaració feta fa més de 200 anys: “Unim aquestes veritats a una de més evident: que tots els homes són iguals; que tots estan dotats d'una sèrie de drets inalienables pel nostre Creador, i que entre aquests drets estan el dret a la vida, a la llibertat i a l'oportunitat de cercar la felicitat”.

Aquesta és la veritable genialitat d'Amèrica: la fe en els simples somnis del seu poble, la insistència en els petits miracles; acotxar els nostres fills sabent que estan ben alimentats i vestits i que estan fora de qualsevol perill; poder dir o escriure el què pensem sense tenir por al què pugui passar; poder començar un negoci a partir d'una idea sense haver de pagar suborns o haver de contractar el fill d'algun peix gros; poder participar en el poder polític sense por a una venjança, i saber que els nostres vots sempre contaran, o com a mínim la major part dels cops.

Aquest any, en aquestes eleccions, hem de reafirmar els nostres valors i les nostres promeses, enfocar-nos amb aquesta dura realitat i veure com estem portant endavant el llegat dels nostres avantpassats i la promesa de

of future generations. And fellow Americans - Democrats, Republicans, Independents - I say to you tonight: we have more work to do. More to do for the workers I met in Galesburg, Illinois, who are losing their union jobs at the Maytag plant that's moving to Mexico, and now are having to compete with their own children for jobs that pay seven bucks an hour. More to do for the father I met who was losing his job and choking back tears, wondering how he would pay \$4,500 a month for the drugs his son needs without the health benefits he counted on. More to do for the young woman in East St. Louis, and thousands more like her, who has the grades, has the drive, has the will, but doesn't have the money to go to college.

Don't get me wrong. The people I meet in small towns and big cities, in diners and office parks, they don't expect government to solve all their problems. They know they have to work hard to get ahead and they want to. Go into the collar counties around Chicago, and people will tell you they don't want their tax money wasted by a welfare agency or the Pentagon. Go into any inner city neighborhood, and folks will tell you that government alone can't teach kids to learn. They know that parents have to parent, that children can't achieve unless we raise their expectations and turn off the television sets and eradicate the slander that says a black youth with a book is acting white. No, people don't expect government to solve all their problems. But they sense, deep in their bones, that with just a change in priorities, we can make sure that every child in America has a decent shot at life, and that the doors of opportunity remain open to all. They know we can do better. And they want that choice.

In this election, we offer that choice. Our party has chosen a man to lead us who embodies the best this country has to offer. That man is John Kerry. John Kerry understands the ideals of community, faith, and sacrifice, because they've defined his life. From his heroic service in Vietnam to his years as prosecutor and lieutenant governor,

futures generacions. Conciutadans americans, demòcrates, republicans i independents, avui us dic que encara tenim feina a fer. Encara hem de fer més pels treballadors que vaig conèixer a Galesburg, a Illinois, que han percut la seva feina a la planta de Maytag i ara han de competir amb els seus propis fills per aconseguir una feina amb un salari de set dòlars l'hora. Hem de fer més pel pare que vaig conèixer que ha percut la seva feina i contenia les llàgrimes mentre es preguntava com podria pagar els 4.500 dòlars mensuals dels medicaments del seu fill sense l'assegurança mèdica amb la qual comptava. Hem de fer més per la jove de St. Louis de l'est i milers de persones com ella que tenen les notes, la força i la voluntat necessàries per anar a la universitat però no tenen els diners.

No m'interpreteu malament. La gent que coneix a petits pobles o grans ciutats, a cafeteries o a un centre d'oficines no esperen que el Govern solucioni tots els seus problemes; ells saben que han d'esforçar-se per tenir èxit. I volen fer-ho. Aneu als afores del comtat de Chicago i la gent us dirà que no volen que el Pentàgon o els centres d'assistència social malgastin els seus impostos. Aneu a qualsevol barri d'una ciutat de l'interior i la gent us dirà que el Govern per sí sol no pot ensenyar els nens a aprendre. Tots ells saben que són els pares els qui han d'educar; saben que els nens no poden prosperar si no augmentem les seves expectatives, apaguem els televisors i eradiquem la calumnia que quan un jove negre agafa un llibre està actuant com ho faria un blanc. No, la gent no espera que el Govern solucioni tots els seus problemes, però tenen el ferm sentiment que canviant una mica les nostres prioritats podem aconseguir que tots els nens d'Amèrica puguin intentar fer alguna cosa amb les seves vides, i que les portes de l'oportunitat estiguin sempre obertes per a ells. Tots ells saben que podem fer-ho millor, i tots ells volen aquesta oportunitat.

En aquestes eleccions, nosaltres oferim aquesta oportunitat. El nostre partit ha escollit un líder que representa el millor que aquest país pot oferir. Aquest home és en John Kerry. En John Kerry entén els ideals de comunitat, fe i sacrifici perquè tots ells han definit la seva vida. Des del seu heroic servei a Vietnam fins als anys en què va ser fiscal i assistent del governador,

through two decades in the United States Senate, he has devoted himself to this country. Again and again, we've seen him make tough choices when easier ones were available. His values and his record affirm what is best in us.

John Kerry believes in an America where hard work is rewarded. So instead of offering tax breaks to companies shipping jobs overseas, he'll offer them to companies creating jobs here at home. John Kerry believes in an America where all Americans can afford the same health coverage our politicians in Washington have for themselves. John Kerry believes in energy independence, so we aren't held hostage to the profits of oil companies or the sabotage of foreign oil fields. John Kerry believes in the constitutional freedoms that have made our country the envy of the world, and he will never sacrifice our basic liberties nor use faith as a wedge to divide us. And John Kerry believes that in a dangerous world, war must be an option, but it should never be the first option.

A while back, I met a young man named Shamus at the VFW Hall in East Moline, Illinois. He was a good-looking kid, six-two or six-three, clear-eyed, with an easy smile. He told me he'd joined the Marines and was heading to Iraq the following week. As I listened to him explain why he'd enlisted, his absolute faith in our country and its leaders, his devotion to duty and service, I thought this young man was all any of us might hope for in a child. But then I asked myself: Are we serving Shamus as well as he was serving us? I thought of more than 900 service men and women, sons and daughters, husbands and wives, friends and neighbors, who will not be returning to their hometowns. I thought of families I had met who were struggling to get by without a loved one's full income, or whose loved ones had returned with a limb missing or with nerves shattered, but who still lacked long-term health benefits because they were reservists. When we send our young men and women into harm's way, we have a solemn obligation not to fudge the numbers or shade the truth about

passant per dues dècades al Senat dels Estats Units, en John Kerry ha dedicat tota la seva vida a aquest país. Un cop rere l'altre hem vist com escollia l'opció més dura quan n'hi havia una de més senzilla. Els seus valors i el seu full de serveis remarquen el millor de tots nosaltres.

En John Kerry creu en una Amèrica on el treball dur és recompensat. Així en comptes d'oferir retallades als impostos a les companyies que envien els seus treballadors a l'estrange, les oferirà a les companyies que creïn llocs de treball aquí. En John Kerry creu en una Amèrica on tots els americans es puguin permetre la mateixa assistència sanitària que tenen els nostres polítics a Washington. En John Kerry creu en la independència de l'energia, per tal que no haguem de ser ostaiges dels beneficis de les companyies petrolíferes o del sabotatge dels camps petrolífers estrangers. En John Kerry creu en les llibertats constitucionals que han fet del nostre país l'enveja del món, i mai no sacrificarà les nostres llibertats bàsiques ni utilitzarà la fe per dividir-nos. En John Kerry creu, a més, que en un món tant perillós, la guerra ha de ser una opció, però que no n'ha de ser la primera.

Fa un temps vaig conèixer un jove anomenat Shamus al vestíbul del VFW (Veterans de Guerres Estrangeres) a East Moline, a Illinois. Era un noi guapo, d'1,80 o d'1,90, amb els ulls clars i molt somrient. Em va dir que s'havia allistat als Marins i que la setmana següent partia cap a Iraq. Quan el vaig sentir explicar els motius pels quals s'havia allistat, la seva fe absoluta en el nostre país i els seus líders, la seva devoció pel deure i el servei, vaig pensar que aquest noi tenia tot allò que tothom espera que tingui un jove. Però llavors em vaig preguntar a mi mateix: Estem servint en Shamus igual de bé que ens està servint ell a nosaltres? Vaig pensar en els més de 900 homes i dones que estan de servei, fills i filles, marits i mullers, amics i veïns de tots nosaltres que no tornaran a casa. Vaig pensar en les famílies que vaig conèixer que lluitaven per sobreviure sense el salari d'alguna persona estimada, o en les quals un dels seus membres havia tornat amb alguna extremitat amputada o amb els nervis destrossats i que encara no tenien el subsidi de llarga malaltia perquè encara eren reservistes. Quan enviem els nostres joves al camí del mal, tenim l'obligació solemne de no tergiversar

why they're going, to care for their families while they're gone, to tend to the soldiers upon their return, and to never ever go to war without enough troops to win the war, secure the peace, and earn the respect of the world.

Now let me be clear. We have real enemies in the world. These enemies must be found. They must be pursued and they must be defeated. John Kerry knows this. And just as Lieutenant Kerry did not hesitate to risk his life to protect the men who served with him in Vietnam, President Kerry will not hesitate one moment to use our military might to keep America safe and secure. John Kerry believes in America. And he knows it's not enough for just some of us to prosper. For alongside our famous individualism, there's another ingredient in the American saga: a belief that we are connected as one people. If there's a child on the south side of Chicago who can't read, that matters to me, even if it's not my child. If there's a senior citizen somewhere who can't pay for her prescription and has to choose between medicine and the rent, that makes my life poorer, even if it's not my grandmother. If there's an Arab American family being rounded up without benefit of an attorney or due process, that threatens my civil liberties. It's that fundamental belief - I am my brother's keeper, I am my sister's keeper - that makes this country work. It's what allows us to pursue our individual dreams, yet still come together as a single American family. "E pluribus unum." Out of many, one.

Yet even as we speak, there are those who are preparing to divide us, the spin masters and negative ad peddlers who embrace the politics of anything goes. Well, I say to them tonight, there's not a liberal America and a conservative America - there's the United States of America. There's not a black America and white America and Latino America and Asian America; there's the United States of America. The pundits like to slice-and-dice our country into Red States and Blue States; Red States for Republicans, Blue States for Democrats. But I've got news for them, too. We worship an awesome God in the Blue States, and we don't like federal agents poking around our libraries in the Red States.

els números ni ocultar la veritable raó per la qual hi van, de tenir cura de les seves famílies mentre ells no hi són, de cuidar els soldats quan tornin a casa i de no anar mai a una guerra sense les tropes suficients per guanyar-la, assegurar la pau i guanyar-se el respecte del món.

Ara deixeu-me ser realista. Tenim enemics reals al món. Hem de trobar aquests enemics. Els hem de perseguir i els hem de derrotar. En John Kerry ho sap això. I així com el tinent Kerry no va dubtar a posar la seva vida en perill per protegir els homes que servien amb ell a Vietnam, el president Kerry no dubtarà un sol moment a usar el nostre exèrcit per mantenir la seguretat a Amèrica. En John Kerry creu en Amèrica i sap que no n'hi ha prou amb que només uns poc prosperin. Perquè juntament amb el nostre famós individualisme hi ha un altre ingredient a la saga d'Amèrica: el sentiment que estem connectats com una sola persona. Si hi ha un nen al sud de Chicago que no sap llegir a mi m'afecta, tot i que no sigui fill meu. Si hi ha una anciana en algun lloc que no pot pagar els medicaments i ha d'escol·lir entre pagar això o el lloguer, això fa la meva vida més pobra, encara que no sigui la meva àvia. Si hi ha una família araboamericana rodejada sempre l'oportunitat de tenir un advocat o un procés just, això posa en perill les meves llibertats civils. És aquesta creença bàsica –el deure de cuidar dels nostres germans- la que fa funcionar aquest país. És aquesta creença la que ens permet perseguir els nostres somnis individuals a la vegada que ens podem ajuntar tots com una sola família americana. “E pluribus unum”, de tots, en fem un.

Però fins i tot mentre estem parlant, hi ha qui s'està preparant per dividir-nos, els reis de la tergiversació i els qui ens donen idees negatives i als qui qualsevol política ja els hi està bé. Bé, aquesta nit jo els hi dic que no hi ha una Amèrica liberal i una Amèrica demòcrata, el que hi ha són els Estats Units d'Amèrica. No hi ha una Amèrica negra i una de blanca o de llatina o d'asiàtica: el que hi ha són els Estats Units d'Amèrica. Als experts els hi agrada trossejar el nostre país en els Estats Vermells i els Estats Blaus: els Estats Vermells pels republicans i els Estats Blaus pels demòcrates. Però també tinc notícies per a ells. Als Estats Blaus venerem un Déu increïble i no ens agrada que els agents federals tafanegin les biblioteques als Estats

We coach Little League in the Blue States and have gay friends in the Red States. There are patriots who opposed the war in Iraq and patriots who supported it. We are one people, all of us pledging allegiance to the stars and stripes, all of us defending the United States of America.

In the end, that's what this election is about. Do we participate in a politics of cynicism or a politics of hope? John Kerry calls on us to hope. John Edwards calls on us to hope. I'm not talking about blind optimism here - the almost willful ignorance that thinks unemployment will go away if we just don't talk about it, or the health care crisis will solve itself if we just ignore it. No, I'm talking about something more substantial. It's the hope of slaves sitting around a fire singing freedom songs; the hope of immigrants setting out for distant shores; the hope of a young naval lieutenant bravely patrolling the Mekong Delta; the hope of a millworker's son who dares to defy the odds; the hope of a skinny kid with a funny name who believes that America has a place for him, too. The audacity of hope!

In the end, that is God's greatest gift to us, the bedrock of this nation; the belief in things not seen; the belief that there are better days ahead. I believe we can give our middle class relief and provide working families with a road to opportunity. I believe we can provide jobs to the jobless, homes to the homeless, and reclaim young people in cities across America from violence and despair. I believe that as we stand on the crossroads of history, we can make the right choices, and meet the challenges that face us. America!

Tonight, if you feel the same energy I do, the same urgency I do, the same passion I do, the same hopefulness I do - if we do what we must do, then I have no doubt that all across the country, from Florida to Oregon, from Washington to Maine, the people will rise up in November, and John Kerry will be sworn in as president, and John Edwards will be sworn in as vice president, and this country will reclaim its promise, and out of this long political darkness a brighter day will come. Thank you and God bless you.

Vermells. Als Estats Blaus entrenem la Little League de Baseball i tenim amics gais als Estats Vermells. Hi ha patriotes que es van oposar a la guerra d'Iraq i d'altres que hi estaven a favor. Som un poble, tots hem jurat lleialtat a les estrelles i a les barres, tots defensem els Estats Units d'Amèrica.

Al cap i a la fi, d'això és del que tracten aquestes eleccions. Participem en una política d'escepticisme o en una d'esperança? En John Kerry es decanta per l'esperança. En John Edwards es decanta per l'esperança. No estic parlant d'optimisme cec, la ignorància intencionada de pensar que l'atur desapareixerà si no en parlem o que la crisi de l'assistència sanitària se solucionarà per sí sola si la ignorem. No, estic parlant d'una cosa més substancial. Parlo de l'esperança dels esclaus que canten cançons de llibertat asseguts al voltant d'un foc; de l'esperança dels immigrants que busquen una nova vida; de l'esperança d'un jove tinent naval que patrulla amb coratge el delta del Mekong; l'esperança del fill d'un moliner que s'atreveix a desafiar el destí; l'esperança d'un noi escanyolit amb un nom graciós que creu que a Amèrica també hi ha un lloc per a ell. Parlo de l'audàcia de l'esperança!

Aquest és el millor regal que ens va donar Déu, la base de la nostra nació; creure en allò que no podem veure; creure que venen dies millors. Jo crec que podem donar un descans a la classe mitja i donar a les famílies treballadores un camí cap a l'oportunitat. Jo crec que podem donar feina als aturats i casa a la gent que no en té i recuperar els joves de les ciutats d'arreu d'Amèrica de la violència i la desesperació. Crec que ens trobem en una cruïlla històrica, i podem triar l'opció correcta i superar els reptes als quals ens enfrontem. Amèrica!

Aquesta nit, si tots vosaltres sentiu la mateixa energia que jo, la mateixa esperança que jo i si tots fem el que hem de fer, no tinc cap dubte que arreu del país, des de Florida a Oregó, des de Washington a Maine, la gent s'alçarà al novembre i en John Kerry serà elegit com a President, i en John Edwards serà escollit com a vicepresident, i aquesta nació recuperarà la seva promesa, sortirà d'aquest llarg període d'obscura política i vindran dies millors. Moltes gràcies i que Déu us beneeixi.

Civil rights marchers near Montgomery, Alabama, March 1965.
Civil rights marchers near Montgomery, Alabama, March 1965.

A More Perfect Union

Philadelphia, Pennsylvania, March 18, 2008

Una unió
millor

Filadèlfia, Pensilvània, 18 de març del 2208

A more perfect union

On March 18th, right in the middle of the primaries, Barack Obama answered to the republican attacks about his connections to the Reverend Jeremiah Wright from Philadelphia.

Wright and Obama had known each other for a long time and, for a long time, Obama attended the Trinity United Church of Christ in which reverend Wright was the minister.

The kind of people that went to Wright's church were the so-called “buppies” [(b)lacks and y(uppies)] from Chicago.

After hearing some of the reverend's sermons, the right wing of the Republican Party edited a campaign ad in which Wright finished the ad by stating “God damn America.” The spark of the spot made the attacks on Obama evident from coast to coast.

The New York Times described Wright as the “minister of hate” and public opinion at that time felt that Wright and Obama had a lot in common.

Obama decided that he had to answer to those attacks and so he chose Philadelphia, the city that represents independence. His speech dealt with race and its importance became crucial. It turned out to be the key speech of his campaign. Obama's advisors and analysts recognized that the final victory started to take shape after this speech.

Una unió millor

El 18 de març, en plena campanya primària, Barack Obama respon, des de Filadèlfia, als atacs de la dreta sobre la seva relació amb el reverend Jeremiah Wright.

Wright i Obama tenien una relació des de feia molt de temps a Chicago i Obama assistia a la Trinity United Church of Christ on Wright exercicia el seu magisteri.

El tipus de personal que assitia a l'església de Wright eren els anomenats “buppies” (b(lacks) i (y)uppies) de Chicago.

A partir de diferents sermons de Jeremiah Wright la dreta del partit republicà va editar un spot de campanya on Wright acabava afirmando “Déu maldigui Amèrica”. L'espurna del spot va encendre l'atac a Obama de costa a costa.

El New York Times va qualificar a Wright de “ministre de l'odi” i la pregunta que anava calant en l'opinió pública era que Wright i Obama tenien molt en comú.

Obama va decidir que havia de donar resposta als atacs i tria Filadèlfia com a ciutat simbòlica de la Independència. El discurs serà un discurs sobre la raça i la seva importància serà determinant. És el discurs clau de la campanya. Els seus assessors i els analistes reconeixeran que la victòria final es construeix a partir d'aquest discurs.

A more perfect union

“We the people, in order to form a more perfect union.” Two hundred and twenty one years ago, in a hall that still stands across the street, a group of men gathered and, with these simple words, launched America’s improbable experiment in democracy. Farmers and scholars; statesmen and patriots who had traveled across an ocean to escape tyranny and persecution finally made real their declaration of independence at a Philadelphia convention that lasted through the spring of 1787.

The document they produced was eventually signed but ultimately unfinished. It was stained by this nation’s original sin of slavery, a question that divided the colonies and brought the convention to a stalemate until the founders chose to allow the slave trade to continue for at least twenty more years, and to leave any final resolution to future generations.

Of course, the answer to the slavery question was already embedded within our Constitution - a Constitution that had at its very core the ideal of equal citizenship under the law; a Constitution that promised its people liberty, and justice, and a union that could be and should be perfected over time.

And yet words on a parchment would not be enough to deliver slaves from bondage, or provide men and women of every color and creed their full rights and obligations as citizens of the United States. What would be

Una unió millor

“Nosaltres, el poble, per tal d’aconseguir una unió millor”. Fa 221 anys en un vestíbul de l’altre cantó del carrer, un grup d’homes es van reunir i, amb aquestes paraules tan simples, van començar el difícil experiment americà de la democràcia. Grangers i erudits, polítics veterans i patriotes que havien creuat l’oceà per escapar de la tirania i la persecució finalment van aconseguir realitzar la declaració de la independència a una convenció a Filadèlfia que es va allargar durant la primavera de 1787.

El document que havien produït va ser signat però, de fet, era incomplet. Estava tacat amb el pecat originari d’aquesta nació, l’esclavitud, una qüestió que va dividir colònies i va crear un punt mort a la convenció fins que els fundadors van decidir permetre que el comerç d’esclaus continués durant un mínim de vint anys i deixar la resolució final a les generacions posteriors.

És clar que la resposta al problema de l’esclavitud estava sobreentesa a la nostra Constitució, una constitució la idea principal de la qual era la igualtat dels ciutadans davant la llei; una Constitució que prometia al seu poble llibertat, justícia i una unió que pogués i hagués de ser perfeccionada amb el pas del temps.

Tot i així, les paraules d’un pergamí no van ser suficients per alliberar els esclaus de la captivitat o per donar als homes i les dones de tots els colors i creences els seus drets i deures com a ciutadans dels Estats Units. El que va ser

needed were Americans in successive generations who were willing to do their part - through protests and struggle, on the streets and in the courts, through a civil war and civil disobedience and always at great risk - to narrow that gap between the promise of our ideals and the reality of their time.

This was one of the tasks we set forth at the beginning of this campaign - to continue the long march of those who came before us, a march for a more just, more equal, more free, more caring and more prosperous America. I chose to run for the presidency at this moment in history because I believe deeply that we cannot solve the challenges of our time unless we solve them together - unless we perfect our union by understanding that we may have different stories, but we hold common hopes; that we may not look the same and we may not have come from the same place, but we all want to move in the same direction - towards a better future for our children and our grandchildren.

This belief comes from my unyielding faith in the decency and generosity of the American people. But it also comes from my own American story.

I am the son of a black man from Kenya and a white woman from Kansas. I was raised with the help of a white grandfather who survived a Depression to serve in Patton's Army during World War II and a white grandmother who worked on a bomber assembly line at Fort Leavenworth while he was overseas. I've gone to some of the best schools in America and lived in one of the world's poorest nations. I am married to a black American who carries within her the blood of slaves and slaveowners - an inheritance we pass on to our two precious daughters. I have brothers, sisters, nieces, nephews, uncles and cousins, of every race and every hue, scattered across three continents, and for as long as I live, I will never forget that in no other country on Earth is my story even possible.

It's a story that hasn't made me the most conventional candidate. But it is a story that has seared into my genetic makeup the idea that this na-

necessari van ser els americans de les generacions posteriors que volien posar de la seva part per reduir el buit entre la promesa dels nostres ideals i la realitat de la seva època, mitjançant protestes i lluites als carrers i als tribunals, una guerra civil, la desobediència civil i posant-se sempre en perill.

Aquesta era una de les tasques que vam exposar al començament d'aquesta campanya: continuar amb el llarg camí dels nostres avantpassats; un camí per a una Amèrica més justa, més igualitària, més lliure, més comprensiva i més pròspera. Vaig decidir presentar-me com a candidat en aquest punt de la història perquè crec profundament que no podem solucionar els reptes de l'actualitat si no ho fem junts, si no millorem la nostra unió i entenem que potser tenim històries diferents, però tots tenim les mateixes esperances, que potser no ens assemblem i venim de llocs molt diversos però tots ens volem moure en la mateixa direcció, cap a un futur millor per als nostres fills i els nostres nets.

Aquesta creença prové de la meva fe implacable en la decència i la generositat del poble americà, però també prové de la meva pròpia història:

Jo sóc el fill d'un home negre de Kenya i una dona blanca de Kansas. Em vaig criar amb un avi blanc que va sobreviure a la Depressió i va servir a l'exèrcit de Patton durant la Segona Guerra Mundial i una àvia blanca que va treballar en una cadena de muntatge de bombes al Fort Leavenworth mentre ell era a l'estrange. He anat a algunes de les millors escoles d'Amèrica i he viscut en una de les nacions més pobres del món. Estic casat amb una americana negra que porta a la seva sang la sang d'esclaus i de propietaris d'esclaus, una herència que passarem a les nostres precioses filles. Tinc germans, germanes, nebodes, nebotes, oncles i cosins de totes les races i els colors dispersats per tres continents, i mai de la vida me'n oblidaré que la meva història no seria possible a cap altre país del món.

És una història que m'ha fet un candidat poc convencional però que m'ha fet entendre que aquesta nació és més que la suma de les seves parts, que de molts, en fem realment un.

tion is more than the sum of its parts - that out of many, we are truly one. Throughout the first year of this campaign, against all predictions to the contrary, we saw how hungry the American people were for this message of unity. Despite the temptation to view my candidacy through a purely racial lens, we won commanding victories in states with some of the whitest populations in the country. In South Carolina, where the Confederate Flag still flies, we built a powerful coalition of African Americans and white Americans.

This is not to say that race has not been an issue in the campaign. At various stages in the campaign, some commentators have deemed me either “too black” or “not black enough.” We saw racial tensions bubble to the surface during the week before the South Carolina primary. The press has scoured every exit poll for the latest evidence of racial polarization, not just in terms of white and black, but black and brown as well.

And yet, it has only been in the last couple of weeks that the discussion of race in this campaign has taken a particularly divisive turn.

On one end of the spectrum, we’ve heard the implication that my candidacy is somehow an exercise in affirmative action; that it’s based solely on the desire of wide-eyed liberals to purchase racial reconciliation on the cheap. On the other end, we’ve heard my former pastor, Reverend Jeremiah Wright, use incendiary language to express views that have the potential not only to widen the racial divide, but views that denigrate both the greatness and the goodness of our nation; that rightly offend white and black alike.

I have already condemned, in unequivocal terms, the statements of Reverend Wright that have caused such controversy. For some, nagging questions remain. Did I know him to be an occasionally fierce critic of American domestic and foreign policy? Of course. Did I ever hear him make remarks that could be considered controversial while I sat in church? Yes. Did I strongly disagree with many of his political views? Absolutely - just as I’m sure many of you have heard remarks

Durant el primer any d'aquesta campanya, contra tots els pronòstics, vam veure la necessitat que tenia el poble americà d'un missatge d'unitat. A pesar de la temptació de veure la meva candidatura a través d'una mera lens racial, vam obtenir victòries aclaparadores a estats amb les poblacions amb més nombre de blancs dels país. A Carolina del Sud, on encara hi ha la bandera confederada, vam construir una poderosa coalició entre els americans africans i els americans blancs.

Amb això no vull dir que la raça no ha estat un tema clau en aquesta campanya. En certs moments de la campanya, alguns comentaristes m'han jutjat per ser "massa negre" o "no prou negre". Vam veure com la bombolla de la tensió racial pujava fins la superfície una setmana abans de les primàries de Carolina del Sud. La premsa ha analitzat totes les enquestes cercant proves de divisió racial, no només entre blancs i negres sinó també entre negres i mulats.

Tot i així, no ha estat fins aquestes últimes setmanes de la campanya que la discussió sobre la raça ha creat divisions.

D'una banda, hem sentit la implicació que la meva candidatura és, d'alguna manera, un exercici de discriminació positiva, que només es basa en el desig dels liberals d'aconseguir la reconciliació racial d'una manera fàcil. D'altra banda, hem sentit al meu antic pastor, el reverend Jeremiah Wright, utilitzar llenguatge incendiari per expressar punts de vista que no només volen augmentar la divisió racial sino que denigren tant la grandesa com la bondat de la nostra nació i que ofenen tant a blancs com a negres.

Ja he condemnat, en termes que no donen lloc a confusió, les declaracions del reverend Wright que han causat tanta controvèrsia. Per alguns, encaixa queden algunes qüestions. Sabia jo que el reverend era un intens crític de la política interior i exterior d'Amèrica? Es clar. El vaig sentir mai fer comentaris controvertits mentre érem a missa? Sí. Estava jo en contra de la majoria de les seves idees polítiques? Per suposat. igual que suposo que vosaltres haureu sentit comentaris dels vostres pastors, cures o rabinis amb els que no hi esteu d'acord.

from your pastors, priests, or rabbis with which you strongly disagreed. But the remarks that have caused this recent firestorm weren't simply controversial. They weren't simply a religious leader's effort to speak out against perceived injustice. Instead, they expressed a profoundly distorted view of this country - a view that sees white racism as endemic, and that elevates what is wrong with America above all that we know is right with America; a view that sees the conflicts in the Middle East as rooted primarily in the actions of stalwart allies like Israel, instead of emanating from the perverse and hateful ideologies of radical Islam.

As such, Reverend Wright's comments were not only wrong but divisive, divisive at a time when we need unity; racially charged at a time when we need to come together to solve a set of monumental problems - two wars, a terrorist threat, a falling economy, a chronic health care crisis and potentially devastating climate change; problems that are neither black or white or Latino or Asian, but rather problems that confront us all.

Given my background, my politics, and my professed values and ideals, there will no doubt be those for whom my statements of condemnation are not enough. Why associate myself with Reverend Wright in the first place, they may ask? Why not join another church? And I confess that if all that I knew of Reverend Wright were the snippets of those sermons that have run in an endless loop on the television and You Tube, or if Trinity United Church of Christ conformed to the caricatures being peddled by some commentators, there is no doubt that I would react in much the same way

But the truth is, that isn't all that I know of the man. The man I met more than twenty years ago is a man who helped introduce me to my Christian faith, a man who spoke to me about our obligations to love one another; to care for the sick and lift up the poor. He is a man who served his country as a U.S. Marine; who has studied and lectured at some of the finest universities and seminaries in the country, and who for over thirty years led a church that serves the community by doing God's work here

Però els comentaris què han causat aquesta tempesta no només eren controvertits. No només era l'esforç d'un líder religiós per parlar en contra de la injustícia. Aquells comentaris van expressar una visió greument distorsionada d'aquest país, una visió que veu el racisme blanc com a endèmia, i que eleva tot el que té de dolent Amèrica per sobre del que sabem que té de bo; una visió que veu que els conflictes a l'Orient Pròxim van començar amb les accions d'aliats incondicionals com israel en comptes d'emanar de les ideologies perverses i plenes d'odi de l'islam radical.

Així, els comentaris del reverend Wright no només eren erronis sinó que també divisius -divisius en un moment en què necessitem unitat; comentaris plens de càrrega racial en un moment en què necessitem unir-nos per solucionar una sèrie de problemes monumentals: dues guerres, una amenaça terrorista, una economia que cau, una crisi crònica a la seguretat social i un potencial devastador canvi climàtic; problemes que no són blancs, negres, llatins o asiàtics sinó que se'ns presenten a tots.

Per aquells qui no en tinguin prou amb les meves declaracions condamnant els comentaris del reverend, els meus orígens, la meva política i els valors i ideals que he declarat en són una prova. “Perquè em vaig ajuntar amb el reverend Wright?” es deuen preguntar. Perquè no em vaig afiliar a una altra església? Confesso que si no sapigués res més del reverend Wright que els trossos dels sermons que han sortit a la televisió i al youtube, o que si la Trinity United Church of Christ s'ajustés a les caricatures venudes per alguns comentaristes, no hi ha cap dubte que reaccionaria de la mateixa manera.

Però la veritat és que sé moltes més coses d'aquest home. L'home que vaig conèixer fa més de vint anys és un home que em va ajudar a trobar la fe cristiana, un home que em va parlar sobre l'obligació d'estimar-nos els uns als altres, de cuidar els malalts i ajudar als pobres. És un home que va servir al seu país com a marí dels Estats Units; un home que ha estudiat i ha donat conferències a algunes de les millors universitats i seminaris del país, i un home que durant més de trenta anys ha portat una església que serveix a la comunitat fent el treball de Déu a la Terra; allotjant els indigents, ajudant als necessitats,

on Earth - by housing the homeless, ministering to the needy, providing day care services and scholarships and prison ministries, and reaching out to those suffering from HIV/AIDS.

In my first book, Dreams From My Father, I described the experience of my first service at Trinity:

"People began to shout, to rise from their seats and clap and cry out, a forceful wind carrying the reverend's voice up into the rafters....And in that single note - hope! - I heard something else; at the foot of that cross, inside the thousands of churches across the city, I imagined the stories of ordinary black people merging with the stories of David and Goliath, Moses and Pharaoh, the Christians in the lion's den, Ezekiel's field of dry bones. Those stories - of survival, and freedom, and hope - became our story, my story; the blood that had spilled was our blood, the tears our tears; until this black church, on this bright day, seemed once more a vessel carrying the story of a people into future generations and into a larger world. Our trials and triumphs became at once unique and universal, black and more than black; in chronicling our journey, the stories and songs gave us a means to reclaim memories that we didn't need to feel shame about...memories that all people might study and cherish - and with which we could start to rebuild."

That has been my experience at Trinity. Like other predominantly black churches across the country, Trinity embodies the black community in its entirety - the doctor and the welfare mom, the model student and the former gang-banger. Like other black churches, Trinity's services are full of raucous laughter and sometimes bawdy humor. They are full of dancing, clapping, screaming and shouting that may seem jarring to the untrained ear. The church contains in full the kindness and cruelty, the fierce intelligence and the shocking ignorance, the struggles and successes, the love and yes, the bitterness and bias that make up the black experience in America.

donant serveis de cuidador de dia, beques escolars, fent de pastor a les presons i ajudant a tots aquells que pateixen de la SIDA.

En el meu primer llibre, *Somnis del meu pare: una història de raça i herència*, vaig descriure l'experiència de la meva primera missa a Trinity:

“La gent va començar a cridar, a aixecar-se dels seus seients i a picar de mans. Un fort vent elevava la veu del reverend fins al sostre... i en aquelles notes -esperança!- jo hi vaig sentir molt més; al peu de la creu, dins de milers d'esglésies d'arreu de la ciutat, em vaig imaginar les històries de gent negre ordinària unint-se amb les de David i Goliat, Moisés i el Faraó, els Cristians i la cova dels lleons i Ezequiel i el camp d'ossos. Totes aquestes històries de supervivència, llibertat i esperança es van convertir en la nostra història, la meva història; la sang vessada era la nostra sang, les llàgrimes vessades eren les nostres llàgrimes. Fins que aquesta església negra, en un gloriós dia com avui, semblava un cop més una nau que portava les històries d'un poble a les generacions futures i a un món més gran. Els nostres intents i les nostres victòries van esdevenir úniques i universals, negres i més que negres; fent una crònica del nostre viatge, les històries i les cançons eren el medi per recuperar històries de les quals no ens havíem d'avergonyir... memòries que tothom estudiàrà i potser estimarà, i amb les que vam poder començar a reconstruir”.

Aquesta ha estat la meva experiència a Trinity. Com a moltes altres esglésies predominantment negres d'arreu del país, Trinity representa a la totalitat de la comunitat negra: al doctor i a la mare adinerada, a l'estudiant model i a l'antic bergant. Com a qualsevol altre església negra, les misses a Trinity són plenes de riures estridents i de vegades un humor pujat de to; són plenes de ball, picades de mans, crits i més crits que poden semblar discordants si no hi estàs acostumat. L'església conté la bondat i la crueltat, la gran intel·ligència amb la sobtada estupidesa, les lluites i les victòries, l'amor i sí, també l'amargura i la parcialitat que han creat l'experiència dels negres a Amèrica.

And this helps explain, perhaps, my relationship with Reverend Wright. As imperfect as he may be, he has been like family to me. He strengthened my faith, officiated my wedding, and baptized my children. Not once in my conversations with him have I heard him talk about any ethnic group in derogatory terms, or treat whites with whom he interacted with anything but courtesy and respect. He contains within him the contradictions - the good and the bad - of the community that he has served diligently for so many years.

I can no more disown him than I can disown the black community. I can no more disown him than I can my white grandmother - a woman who helped raise me, a woman who sacrificed again and again for me, a woman who loves me as much as she loves anything in this world, but a woman who once confessed her fear of black men who passed by her on the street, and who on more than one occasion has uttered racial or ethnic stereotypes that made me cringe.

These people are a part of me. And they are a part of America, this country that I love.

Some will see this as an attempt to justify or excuse comments that are simply inexcusable. I can assure you it is not. I suppose the politically safe thing would be to move on from this episode and just hope that it fades into the woodwork. We can dismiss Reverend Wright as a crank or a demagogue, just as some have dismissed Geraldine Ferraro, in the aftermath of her recent statements, as harboring some deep-seated racial bias.

But race is an issue that I believe this nation cannot afford to ignore right now. We would be making the same mistake that Reverend Wright made in his offending sermons about America - to simplify and stereotype and amplify the negative to the point that it distorts reality.

The fact is that the comments that have been made and the issues that have surfaced over the last few weeks reflect the complexities of race in

Això potser ajuda a explicar la meva relació amb el reverend Wright. Per imperfecte que sigui, ha sigut com part de la meva família. Va fer més forta la meva fe, em va casar i va batejar les meves filles. Mai, en cap de les converses que hem tingut, l'he sentit fer cap comentari pejoratiu cap a un grup ètnic, i sempre ha tractat els blancs amb els que l'he vist interactuar amb cortesia i respecte. Ell conté dins seu les contradiccions, les coses bones i les dolentes, de la comunitat a la qual ha servit durant tants anys.

No puc renegar d'ell més del què ho podria fer de la comunitat negra. No puc renegar d'ell més del que ho podria fer de la meva àvia blanca, una dona que em va criar, una dona que es va sacrificar un cop rere l'altre per mi, una dona que m'estima més que a res en aquest món, però una dona que em va confessar un cop la por que sentia quan els homes negres passaven pel seu costat pel carrer, i una dona que en més d'una ocasió ha fet comentaris racistes o d'estereotips ètnics que m'esgarrifaven.

Aquestes persones formen part de la meva vida i formen part d'Amèrica, el país que m'estimo.

Alguns veuran això com un intent de justificar uns comentaris que són simplement inexcusables. Us puc assegurar que no ho és. Suposo que la cosa més segura per a la meva política seria seguir endavant i esperar que aquest episodi s'esvaeixi. Podem renegar del reverend Wright per excèntric i demagog, igual que van fer alguns amb la Geraldine Ferraro amb les repercussions de les seves declaracions per albergar unes profundes tendències racials.

Però la raça és un tema que crec que no ens podem permetre ignorar en aquests moments. Cometriem el mateix error que el reverend Wright va cometre en els seus ofensius sermons sobre Amèrica: simplificar, estereotipar i amplificar les coses negatives fins a tal punt que distorsioni la realitat.

La veritat és que els comentaris que s'han fet i els problemes que han sortit a la llum durant les últimes setmanes posen en relleu la complexitat racial

this country that we've never really worked through - a part of our union that we have yet to perfect. And if we walk away now, if we simply retreat into our respective corners, we will never be able to come together and solve challenges like health care, or education, or the need to find good jobs for every American.

Understanding this reality requires a reminder of how we arrived at this point. As William Faulkner once wrote, "The past isn't dead and buried. In fact, it isn't even past." We do not need to recite here the history of racial injustice in this country. But we do need to remind ourselves that so many of the disparities that exist in the African-American community today can be directly traced to inequalities passed on from an earlier generation that suffered under the brutal legacy of slavery and Jim Crow.

Segregated schools were, and are, inferior schools; we still haven't fixed them, fifty years after Brown v. Board of Education, and the inferior education they provided, then and now, helps explain the pervasive achievement gap between today's black and white students.

Legalized discrimination - where blacks were prevented, often through violence, from owning property, or loans were not granted to African-American business owners, or black homeowners could not access FHA mortgages, or blacks were excluded from unions, or the police force, or fire departments - meant that black families could not amass any meaningful wealth to bequeath to future generations. That history helps explain the wealth and income gap between black and white, and the concentrated pockets of poverty that persists in so many of today's urban and rural communities.

A lack of economic opportunity among black men, and the shame and frustration that came from not being able to provide for one's family, contributed to the erosion of black families - a problem that welfare policies for many years may have worsened. And the lack of basic services in so many urban black neighborhoods - parks for kids to play in, police

d'aquest país que mai hem arribat a solucionar, una part de la nostra unió que encara hem de perfeccionar. i si no ho fem ara, si simplement ens amaguem, mai no serem capaços d'unir-nos i solucionar problemes com la seguretat social, l'educació o la necessitat de trobar feines dignes per a tots els americans.

Per entendre aquesta realitat necessitem alguna cosa que ens recordi com hem arribat a aquest punt. Tal i com va escriure William Faulkner, “el passat no està mort ni enterrat. De fet, ni tan sols és passat”. Nosaltres no necessitem recitar aquí la història de les injustícies racials en aquest país, però hem de recordar que moltes de les diferències que hi ha actualment a la comunitat africana-americana són una conseqüència directa de les desigualtats heretades de generacions anteriors que van patir el brutal legat de l'esclavitud i en Jim Crow.

Les escoles segregades eren i són escoles inferiors. Encara no les hem arreglades, cinquanta anys després de la Brown v. Board of Education, i el nivell d'educació tant inferior que donaven i que encara donen explica la diferència en els èxits aconseguits pels estudiants blancs i els negres.

La discriminació legalitzada, on als negres els negaven, sovint mitjançant la violència, la possessió de propietats, o als africans-americans propietaris de negocis els negaven la concessió de crèdits, o on els negres propietaris de cases no podien tenir accés a les hipoteques de la FHA, o on als negres els excluïen de les unions, de la policia o dels bombers, significava que les famílies negres no podien ajuntar cap riquesa significativa per llegar a les generacions futures. Aquesta història ens ajuda a explicar la diferència de riquesa entre els negres i els blancs i la pobresa concentrada actualment a tantes comunitats rurals i urbanes.

La manca d'una oportunitat econòmica per als negres i la vergonya i la frustració de no ser capaç de mantenir les seves famílies van contribuir a l'erosió de les famílies negres, un problema que probablement les polítiques de prestacions socials han empitjorat durant molts anys. A més, la manca dels serveis bàsics en moltes comunitats urbanes de negres com parcs perquè hi juguin els

walking the beat, regular garbage pick-up and building code enforcement - all helped create a cycle of violence, blight and neglect that continue to haunt us.

This is the reality in which Reverend Wright and other African-Americans of his generation grew up. They came of age in the late fifties and early sixties, a time when segregation was still the law of the land and opportunity was systematically constricted. What's remarkable is not how many failed in the face of discrimination, but rather how many men and women overcame the odds; how many were able to make a way out of no way for those like me who would come after them.

But for all those who scratched and clawed their way to get a piece of the American Dream, there were many who didn't make it - those who were ultimately defeated, in one way or another, by discrimination. That legacy of defeat was passed on to future generations - those young men and increasingly young women who we see standing on street corners or languishing in our prisons, without hope or prospects for the future. Even for those blacks who did make it, questions of race, and racism, continue to define their worldview in fundamental ways. For the men and women of Reverend Wright's generation, the memories of humiliation and doubt and fear have not gone away; nor has the anger and the bitterness of those years. That anger may not get expressed in public, in front of white co-workers or white friends. But it does find voice in the barbershop or around the kitchen table. At times, that anger is exploited by politicians, to gin up votes along racial lines, or to make up for a politician's own failings.

And occasionally it finds voice in the church on Sunday morning, in the pulpit and in the pews. The fact that so many people are surprised to hear that anger in some of Reverend Wright's sermons simply reminds us of the old truism that the most segregated hour in American life occurs on Sunday morning. That anger is not always productive; indeed, all too often it distracts attention from solving real problems; it keeps us from squarely

nens, policies patrullant els carrers, un sistema de recollida de brosses regular o una millora en la normativa de construccions van ajudar a crear un cicle de violència que ens persegueix com una plaga.

Aquesta és la realitat en què el reverend Wright i altres africans-americans van créixer. Van néixer a finals dels anys 50 i començaments dels 60, una època en que la segregació encara existia i les oportunitats eren constantment limitades. El fet més sorprenent no és la quantitat de persones que van fracassar al enfocar-se a la discriminació sinó la quantitat d'homes i dones que van vèncer malgrat les circumstàncies, la quantitat d'homes i dones que van aconseguir llaurar-se un camí del no res per a tots aquells que, com jo, van venir després.

Però per tots aquells que van esgarrapar i lluitar per aconseguir un tros del somni americà van haver-hi molts que no ho van aconseguir: els qui sempre eren vençuts, en una manera o una altra, per la discriminació. Aquest legat de gent vençuda es va traspasar a generacions posteriors, i els veiem en tots aquests homes i dones joves que veiem a les cantonades dels carrers o perdint-se a les presons, sense esperances ni perspectiva de futur. Fins i tot per a aquells negres que sí que ho van aconseguir, les qüestions racials i el racisme continua definint la seva visió del món d'una manera fonamental. Per als homes i les dones de la generació del reverend Wright, els records d'humiliació, dubtes i pors no han acabat, ni tampoc ho han fet l'ira i l'amargura d'aquella època. Potser aquesta ira no l'expressen en públic, davant de companys de feina o amics blancs, però sí que s'expressa al barber o quan són a taula en privat. De vegades, els polítics utilitzen aquesta ira per aconseguir vots de les línies racials o per compensar per seus propis errors.

De vegades aquesta ira s'expressa a l'església el diumenge al matí, al púlpit i als bancs. El fet que la gent es sorprengui tant de sentir aquesta ira en alguns dels sermons del reverend Wright només ens recorda la vella obvietat que l'hora més segregada en la vida dels americans la trobem als diumenges al matí. Aquesta ira no sempre és productiva, de fet, molt sovint ens distrau de solucionar problemes reals, d'enfrontar-nos com és degut a la complici-

facing our own complicity in our condition, and prevents the African-American community from forging the alliances it needs to bring about real change. But the anger is real; it is powerful; and to simply wish it away, to condemn it without understanding its roots, only serves to widen the chasm of misunderstanding that exists between the races.

In fact, a similar anger exists within segments of the white community. Most working- and middle-class white Americans don't feel that they have been particularly privileged by their race. Their experience is the immigrant experience - as far as they're concerned, no one's handed them anything, they've built it from scratch. They've worked hard all their lives, many times only to see their jobs shipped overseas or their pension dumped after a lifetime of labor. They are anxious about their futures, and feel their dreams slipping away; in an era of stagnant wages and global competition, opportunity comes to be seen as a zero sum game, in which your dreams come at my expense. So when they are told to bus their children to a school across town; when they hear that an African American is getting an advantage in landing a good job or a spot in a good college because of an injustice that they themselves never committed; when they're told that their fears about crime in urban neighborhoods are somehow prejudiced, resentment builds over time.

Like the anger within the black community, these resentments aren't always expressed in polite company. But they have helped shape the political landscape for at least a generation. Anger over welfare and affirmative action helped forge the Reagan Coalition. Politicians routinely exploited fears of crime for their own electoral ends. Talk show hosts and conservative commentators built entire careers unmasking bogus claims of racism while dismissing legitimate discussions of racial injustice and inequality as mere political correctness or reverse racism.

Just as black anger often proved counterproductive, so have these white resentments distracted attention from the real culprits of the middle

tat de la nostra condició i impedeix que la comunitat africana-americana creï les aliances necessàries per aconseguir un canvi. Però aquesta ira és real. Aquesta ira és poderosa. Desitjar que s'esvaeixi o condemnar-la sense entendre-hi els orígens només serveix per augmentar els malentesos que existeixen entre les races.

De fet existeix també una ira similar dins d'alguns segments de la comunitat blanca. La majoria d'americans blancs de la classe treballadora i de la classe mitja tenen la sensació que ells no han estat privilegiats per la seva raça. La seva experiència és la dels immigrants: consideren que ningú no els ha donat res, ho han aconseguit tot del no res; han treballat dur tota la seva vida i moltes vegades han vist com les empreses es traslladaven a l'estrange o perdien les seves pensions després de treballar tota la vida. Estan ansiosos pel seu futur i senten que els seus somnis s'esvaeixen. En una època de salaris estancats i competició global l'oportunitat es veu com un joc que perquè uns guanyin els altres han de perdre, un joc on els teus somnis es fan realitat a compte meu. Així, quan els hi diuen que han d'enviar els seus fills a una escola de l'altra banda de la ciutat o quan senten que un africà-americà té una avantatge d'aconseguir una bona feina o una plaça a una bona universitat gràcies a una injustícia que ells no van cometre o quan els hi diuen que la seva por al crim als barris urbans són només prejudicis, amb el pas del temps es crea ressentiment.

Igual que la ira de la comunitat negra, aquest ressentiment no s'expressa en públic, però ha ajudat a donar forma al panorama polític de com a mínim una generació. L'ira per la riquesa i la discriminació positiva va ajudar a formar la Coalició Reagan. Els polítics rutinàriament explotaven la por al crim per als seus propis beneficis electorals. Presentadors de programes de debats i comentadors conservatius van fer carrera desemascarant falses queixes de racisme alhora que rebutjaven debats legítims sobre la injustícia racial i la desigualtat per mera correcció política o racisme a la inversa.

Igual que la ira negra és contraproduent, també el ressentiment blanc en ha distret dels veritables culpables de l'opressió a la classe mitja: una cultura

class squeeze - a corporate culture rife with inside dealing, questionable accounting practices, and short-term greed; a Washington dominated by lobbyists and special interests; economic policies that favor the few over the many. And yet, to wish away the resentments of white Americans, to label them as misguided or even racist, without recognizing they are grounded in legitimate concerns - this too widens the racial divide, and blocks the path to understanding.

This is where we are right now. It's a racial stalemate we've been stuck in for years. Contrary to the claims of some of my critics, black and white, I have never been so naïve as to believe that we can get beyond our racial divisions in a single election cycle, or with a single candidacy - particularly a candidacy as imperfect as my own.

But I have asserted a firm conviction - a conviction rooted in my faith in God and my faith in the American people - that working together we can move beyond some of our old racial wounds, and that in fact we have no choice if we are to continue on the path of a more perfect union.

For the African-American community, that path means embracing the burdens of our past without becoming victims of our past. It means continuing to insist on a full measure of justice in every aspect of American life. But it also means binding our particular grievances - for better health care, and better schools, and better jobs - to the larger aspirations of all Americans -- the white woman struggling to break the glass ceiling, the white man whose been laid off, the immigrant trying to feed his family. And it means taking full responsibility for own lives - by demanding more from our fathers, and spending more time with our children, and reading to them, and teaching them that while they may face challenges and discrimination in their own lives, they must never succumb to despair or cynicism; they must always believe that they can write their own destiny.

Ironically, this quintessentially American - and yes, conservative - notion of self-help found frequent expression in Reverend Wright's ser-

corporativa corrupta amb negocis obscurs, finances qüestionables i avarícia a curt termini. Una ciutat de Washington dominada per persones que fan política de corredors i per interessos; polítiques econòmiques que afavorien uns quants en comptes de la majoria. Tot i així, desitjar que s'esvaixi el ressentiment dels americans blancs, dir que són racistes equivocats sense reconèixer que estan basats en preocupacions comprensibles també augmenta la divisió racial i bloqueja el camí a l'enteniment.

Aquest és el punt on ens trobem actualment. Portem anys estancats en un punt mort racial. Contra el que diuen alguns dels meus crítics, tant negres com blancs, mai he sigut tant ingenu de pensar que podem solucionar les nostres diferències racials en un cicle electoral o en una sola candidatura, especialment en una tan imperfecta com la meva, però he reafirmat la meva convicció -una convicció basada en la fe en Déu i en el poble americà- que si treballem tots junts podem solucionar algunes de les antigues ferides racials i que, de fet, no tenim cap altra opció si volem continuar el camí cap a una unió millor.

Per la comunitat africana americana, aquest camí representa agafar les càrregues del passat sense esdevenir víctimes del passat. Però també representa unir les nostres queixes de voler una seguretat social millor i escoles millors i feines millors a les aspiracions de tots els americans: la dona blanca lluitant per trencar les barreres de la discriminació de gènere, l'home blanc al qual han despatxat o l'immigrant que intenta alimentar la seva família. També representa ser completament responsables de les nostres vides, demanant més temps als nostres pares per estar amb ells i passant més temps amb els nostres fills i llegir-los i ensenyar-los que tot i que potser s'hauran d'enfrontar amb problemes de discriminació, mai han de caure en la desesperació o l'escepticisme; han de pensar sempre que ells poden escriure el seu propi destí.

Irònicament, el reverend Wright va expressar freqüentment als seus sermons aquesta noció d'autoajuda, americana per excel·lència i, perquè no dir-ho, conservadora. Però el que el meu antic pastor no entenia és que

mons. But what my former pastor too often failed to understand is that embarking on a program of self-help also requires a belief that society can change.

The profound mistake of Reverend Wright's sermons is not that he spoke about racism in our society. It's that he spoke as if our society was static; as if no progress has been made; as if this country - a country that has made it possible for one of his own members to run for the highest office in the land and build a coalition of white and black; Latino and Asian, rich and poor, young and old -- is still irrevocably bound to a tragic past. But what we know -- what we have seen - is that America can change. That is the true genius of this nation. What we have already achieved gives us hope - the audacity to hope - for what we can and must achieve tomorrow.

In the white community, the path to a more perfect union means acknowledging that what ails the African-American community does not just exist in the minds of black people; that the legacy of discrimination - and current incidents of discrimination, while less overt than in the past - are real and must be addressed. Not just with words, but with deeds - by investing in our schools and our communities; by enforcing our civil rights laws and ensuring fairness in our criminal justice system; by providing this generation with ladders of opportunity that were unavailable for previous generations. It requires all Americans to realize that your dreams do not have to come at the expense of my dreams; that investing in the health, welfare, and education of black and brown and white children will ultimately help all of America prosper.

In the end, then, what is called for is nothing more, and nothing less, than what all the world's great religions demand - that we do unto others as we would have them do unto us. Let us be our brother's keeper, Scripture tells us. Let us be our sister's keeper. Let us find that common stake we all have in one another, and let our politics reflect that spirit as well.

embarcar-se en un programa d'autoajuda també requereix tenir fe en que la societat pot canviar.

El terrible error que va cometre el reverend Wright als seus sermons no és que fes comentaris racistes, sinó el fet que parlés com si la nostra societat fos estàtica, com si no haguéssim progressat; com si aquest país -un país que ha fet possible que un dels seus es presentés com a candidat al major càrrec del país i que formés una coalició de blancs i negres, llatins i asiàtics, rics i pobres i vells i joves- encara estigués lligat a un passat tràgic. Però el que sabem, el que hem vist, és que Amèrica pot canviar. Aquesta és la veritable genialitat d'aquesta nació. Tot el què hem aconseguit ens dóna esperances, l'atreviment per tenir esperances en tot el que podem i hem d'aconseguir en el futur.

A la comunitat blanca el camí per a una unió millor significa reconèixer que el què afligeix a la comunitat africana-americana no existeix només a les ments del poble negre; que el legat de discriminació i els incidents actuals de discriminació, tot i ser menys patents que en el passat, són reals i s'han de corregir no només amb paraules sinó amb fets: invertint en les nostres escoles i comunitats, respectant les lleis dels drets civils i assegurant la justícia al nostre sistema judicial i donant a aquesta generació escales d'oportunitats que no van tenir les generacions anteriors. Requereix que tots els americans se'n adonin que els vostres somnis no els heu d'aconseguir a expenses dels somnis dels altres i que si invertim en el sistema sanitari, l'assistència social i l'educació de nens negres, mulats i blancs ajudarem a que tota Amèrica prospere.

Al cap i a la fi el que se'ns demana no és ni més ni menys que allò que qualsevol religió del món demana, que fem als altres allò que voldríem que ens fessin a nosaltres. “Cuidem els nostres germans”, diuen les Escriptures. “Cuidem les nostres germanes. Trobem aquest interès que tots tenim en comú, i fem que la nostra política reflecteixi també aquest esperit”.

For we have a choice in this country. We can accept a politics that breeds division, and conflict, and cynicism. We can tackle race only as spectacle - as we did in the OJ trial - or in the wake of tragedy, as we did in the aftermath of Katrina - or as fodder for the nightly news. We can play Reverend Wright's sermons on every channel, every day and talk about them from now until the election, and make the only question in this campaign whether or not the American people think that I somehow believe or sympathize with his most offensive words. We can pounce on some gaffe by a Hillary supporter as evidence that she's playing the race card, or we can speculate on whether white men will all flock to John McCain in the general election regardless of his policies.

We can do that.

But if we do, I can tell you that in the next election, we'll be talking about some other distraction. And then another one. And then another one. And nothing will change.

That is one option. Or, at this moment, in this election, we can come together and say, "Not this time." This time we want to talk about the crumbling schools that are stealing the future of black children and white children and Asian children and Hispanic children and Native American children. This time we want to reject the cynicism that tells us that these kids can't learn; that those kids who don't look like us are somebody else's problem. The children of America are not those kids, they are our kids, and we will not let them fall behind in a 21st century economy. Not this time.

This time we want to talk about how the lines in the Emergency Room are filled with whites and blacks and Hispanics who do not have health care; who don't have the power on their own to overcome the special interests in Washington, but who can take them on if we do it together.

En aquest país tenim una opció. Podem acceptar una política que fomenta la divisió, el conflicte i l'escepticisme; podem tractar el problema racial només com a un mer espectacle, com va succeir amb el judici de l'O.J. Simpson; com ho fem després d'una tragèdia, tal i com ho vam fer després del Katrina o com a simple pinso per a les notícies de les nou. Podem veure els sermons del reverend Wright a tots els canals cada dia i podem parlar sobre ells fins al dia de les eleccions i fer que l'únic punt d'aquesta campanya sigui si la gent es pensa o no que jo sóc simpatitzant de les seves paraules més ofensives. Podem utilitzar la ficada de pota de la partidària de la Hillary com a mostra que ella està utilitzant la meva raça per guanyar les eleccions o podem especular sobre si tots els homes blancs votaran a en John McCain a les eleccions generals siguin quines siguin les seves polítiques.

Podem fer tot això.

Si ho fem, però, puc assegurar-vos que a les pròximes eleccions parlarem d'unes altres distraccions, i després d'aquestes unes altres, i després unes altres diferents, i res canviará.

Aquesta és una opció. Si no, ara, en aquestes eleccions, podem unir-nos i dir: "Aquest cop no. Aquest cop volem parlar de les escoles mig enderrocadades que estan robant el futur dels nens negres, blancs, asiàtics, hispans i nadius americans. Aquest cop volem rebutjar l'escepticisme que ens diu que aquest nens no poden aprendre, que els nens que no som com nosaltres són problema dels altres". Els nens d'Amèrica no són aquests nens, són els nostres nens, i no els deixarem enrere en una economia del segle XXI. Aquest cop no.

Aquest cop volem parlar de com les cues del servei d'urgències estan plenes de nens blancs, negres i hispans que no tenen seguretat social, i de com ells sols no tenen la força per enfrontar-se als interessos de Washington però que sí que ho podran fer si ho fem junts.

This time we want to talk about the shuttered mills that once provided a decent life for men and women of every race, and the homes for sale that once belonged to Americans from every religion, every region, every walk of life. This time we want to talk about the fact that the real problem is not that someone who doesn't look like you might take your job; it's that the corporation you work for will ship it overseas for nothing more than a profit.

This time we want to talk about the men and women of every color and creed who serve together, and fight together, and bleed together under the same proud flag. We want to talk about how to bring them home from a war that never should've been authorized and never should've been waged, and we want to talk about how we'll show our patriotism by caring for them, and their families, and giving them the benefits they have earned.

I would not be running for President if I didn't believe with all my heart that this is what the vast majority of Americans want for this country. This union may never be perfect, but generation after generation has shown that it can always be perfected. And today, whenever I find myself feeling doubtful or cynical about this possibility, what gives me the most hope is the next generation - the young people whose attitudes and beliefs and openness to change have already made history in this election.

There is one story in particular that I'd like to leave you with today - a story I told when I had the great honor of speaking on Dr. King's birthday at his home church, Ebenezer Baptist, in Atlanta.

There is a young, twenty-three year old white woman named Ashley Baia who organized for our campaign in Florence, South Carolina. She had been working to organize a mostly African-American community since the beginning of this campaign, and one day she was at a round-table discussion where everyone went around telling their story and why they were there.

Aquest cop volem parlar sobre els molins tancats que abans donaven una vida decent a homes i dones de totes les races, i de les cases en venda que pertanyien a americans de totes les regions i de totes les professions i condicions socials. Aquest cop volem parlar de que el veritable problema no és que algú que no sigui com tu pugui obtenir la feina, sinó que l'empresa per a la qual treballeres emigri a l'estrangeur només per obtenir més beneficis.

Aquest cop volem parlar dels homes i les dones de totes les races i creences que serveixen junts, lluiten junts i sagnen junts sota la mateixa bandera. Volem parlar de com portar-los cap a casa d'una guerra que mai s'hauria d'haver autoritzat i mai s'hauria d'haver fet, i volem parlar de com demostrarem el nostre patriotisme tenint cura d'ells i de les seves famílies i donant-los les prestacions que s'han guanyat.

No em presentaria com a candidat a la presidència si no cregués amb totes les meves forces que això és el que la gran majoria d'americans volen per aquest país. Pot ser que aquesta unió mai sigui perfecta, però generació rere generació s'ha demostrat que sempre es pot millorar. I sempre que dubto o sóc escèptic d'aquesta possibilitat, allò que em dona esperances és la propera generació, els joves les actituds, creences i disposició al canvi dels quals ja han fet història en aquestes eleccions.

Hi ha una història en concret amb la qual m'agradaria concloure avui, una història que vaig explicar quan vaig tenir l'honor de parlar en l'aniversari del Dr. King a la seva església, Ebenezer Baptist, a Atlanta:

Una jove noia blanca de 23 anys que és diu Ashley Baia, va organitzar la nostra campanya a Florence, Carolina del Sud. Havia treballat per organitzar una comunitat majoritàriament africana-americana des del començament de la nostra campanya. Un dia, l'Ashley era a una taula rodona de diàleg, on la gent anava explicant un per un la seva història i perquè eren allà.

And Ashley said that when she was nine years old, her mother got cancer. And because she had to miss days of work, she was let go and lost her health care. They had to file for bankruptcy, and that's when Ashley decided that she had to do something to help her mom.

She knew that food was one of their most expensive costs, and so Ashley convinced her mother that what she really liked and really wanted to eat more than anything else was mustard and relish sandwiches. Because that was the cheapest way to eat.

She did this for a year until her mom got better, and she told everyone at the roundtable that the reason she joined our campaign was so that she could help the millions of other children in the country who want and need to help their parents too.

Now Ashley might have made a different choice. Perhaps somebody told her along the way that the source of her mother's problems were blacks who were on welfare and too lazy to work, or Hispanics who were coming into the country illegally. But she didn't. She sought out allies in her fight against injustice.

Anyway, Ashley finishes her story and then goes around the room and asks everyone else why they're supporting the campaign. They all have different stories and reasons. Many bring up a specific issue. And finally they come to this elderly black man who's been sitting there quietly the entire time. And Ashley asks him why he's there. And he does not bring up a specific issue. He does not say health care or the economy. He does not say education or the war. He does not say that he was there because of Barack Obama. He simply says to everyone in the room, "I am here because of Ashley."

L'Ashley va explicar que quan tenia nou anys la seva mare va tenir càncer i, com que va faltar a la feina, la van fer fora i va perdre la seguretat social. Van haver de declarar-se en fallida i llavors va ser quan l'Ashley va decidir que havia de fer alguna cosa per ajudar a la seva mare.

Sabia que la majoria de les seves despeses eren amb el menjar, així que l'Ashley va convèncer la seva mare de que el que més li agradava i el que més li venia de gust menjar eren entrepans de mostassa amb espècies -perquè aquesta era la manera més barata de menjar.

Va fer això durant un any fins que la seva mare es va posar millor. L'Ashley va dir a tots els membres de la taula que la raó per la qual s'havia unit a la nostra campanya era per poder ajudar als milions de nens del país que també volen ajudar als seus pares.

L'Ashley podria haver escollit una altra opció. Potser al llarg del camí algú li podria haver dit que la font dels problemes de la seva mare eren els negres que estaven a l'assistència social i que eren massa mandrosos per treballar, o els hispans que entraven al país il·legalment. Però no ho va fer. En comptes d'això, va buscar aliats per lluitar contra la injustícia.

Però en fi, l'Ashley va acabar la seva història i va anar d'un cantó a l'altre de l'habitació preguntant a la gent perquè recolzaven la campanya. Tothom tenia històries i motius diferents. Molts van dir un motiu en concret. Finalment l'Ashley va arribar a un ancià negre que havia estat callat durant tota l'estona i li va preguntar perquè era ell allà. L'home no va donar cap motiu en concret; no va dir que era allà per la seguretat social o per l'economia; no va dir que era allà per l'educació o per la guerra. Simplement va dir a tothom: "Soc aquí per l'Ashley".

"I'm here because of Ashley." By itself, that single moment of recognition between that young white girl and that old black man is not enough. It is not enough to give health care to the sick, or jobs to the jobless, or education to our children.

But it is where we start. It is where our union grows stronger. And as so many generations have come to realize over the course of the two-hundred and twenty one years since a band of patriots signed that document in Philadelphia, that is where the perfection begins.

“Sóc aquí per l’Ashley”. Per sí sol, amb aquest moment d’acceptació entre aquella jove noia blanca i l’ancià negre no n’hi ha prou. No n’hi ha prou per donar la seguretat social als malalts, ni feina als aturats ni educació als nostres fills, però és el punt de partida. És el punt on la nostra unió es fa més forta, i moltes generacions al llarg dels 221 anys des que un grup de patriotes van signar aquell document a Filadèlfia se’n han adonat que aquí és on comença la perfecció.

A transfer ceremony in Hilla, Iraq, October 23, 2008.
A transfer ceremony in Hilla, Iraq, October 23, 2008.

A New Strategy for a New World

Rebuilding Our Alliances, Washington, DC, July 15, 2008

Una nova
estratègia per
a un nou món

A new strategy for a new world

Barack Obama decided to set his position in international affairs once the primaries were over. He did that in order to prepare his presidential campaign that would face him against the republican candidate, the Senator from Arizona, John McCain.

Obama's new global guidelines were based on intelligent diplomacy and many relationships with more responsibilities for the allies.

*The new foreign policy was based on the restoration of US military might and global respect, by working with allies in order to fix the flawed policies of the Bush Administration. This is a Copernican change in foreign affairs that would be put into practice, *a posteriori*, by United States Secretary of State Hillary Clinton.*

Una nova estratègia per un nou món

Barack Obama decideix fixar la seva posició en matèria internacional un cop finalitzada la campanya primària i en lògica de preparació de la campanya presidencial que l'ha d'enfrontar al candidat republicà, el senador per Arizona, John McCain.

El nou ordre mundial s'estructurarà sobre les bases de la diplomàcia intel·ligent i les relacions multipolars amb més responsabilitats dels aliats.

La nova política exterior es basarà en la restauració de la força militar dels Estats Units i el respecte mundial, cooperant amb els aliats per revertir les polítiques fallides de l'administració Bush. És un canvi copernicà en l'aspecte internacional que serà portat a terme, a posteriori, per la seva secretària d'Estat, Hillary Clinton.

A New Strategy for a New World

Sixty-one years ago, George Marshall announced the plan that would come to bear his name. Much of Europe lay in ruins. The United States faced a powerful and ideological enemy intent on world domination. This menace was magnified by the recently discovered capability to destroy life on an unimaginable scale. The Soviet Union didn't yet have an atomic bomb, but before long it would.

The challenge facing the greatest generation of Americans - the generation that had vanquished fascism on the battlefield - was how to contain this threat while extending freedom's frontiers. Leaders like Truman and Acheson, Kennan and Marshall, knew that there was no single decisive blow that could be struck for freedom. We needed a new overarching strategy to meet the challenges of a new and dangerous world.

Such a strategy would join overwhelming military strength with sound judgment. It would shape events not just through military force, but through the force of our ideas; through economic power, intelligence and diplomacy. It would support strong allies that freely shared our ideals of liberty and democracy; open markets and the rule of law. It would foster new international institutions like the United Nations, NATO, and the World Bank, and focus on every corner of the globe. It was a strategy that saw clearly the world's dangers, while seizing its promise.

Una nova estratègia per un nou món

Fa 61 anys, George Marshall va anunciar el pla que després va dur el seu nom. La major part d'Europa estava en runes, els Estats Units s'enfrontaven a un poderós enemic ideològic en l'intent de dominar el món. Aquesta amenaça es va magnificar després del recent descobriment de la possibilitat de destruir vides a una escala inimaginable. La Unió Soviètica encara no tenia cap bomba atòmica, però no trigarien a tenir-ne.

El repte al qual s'havia d'enfrontar la millor generació d'americans -una generació que havia derrotat el feixisme al camp de batalla- era com contenir aquesta amenaça a l'hora que estenien les fronteres de la llibertat. Líders com Truman, Acheson, Kennan i Marshall sabien que no hi havia cap cop decisiu que pogués aconseguir la llibertat. Necessitàvem una nova estratègia global per poder enfocar-nos als reptes del nou i perillós món.

Aquesta estratègia va fusionar un aclaparador poder militar amb el seny; va perfilar els fets mitjançant no només la força militar sinó també la de les nostres idees; mitjançant poder econòmic, intel·ligència i diplomàcia. Aquesta estratègia va fer costat a aliats forts que compartien lliurement els nostres ideals de llibertat i democràcia, lliure comerç i l'estat de dret. Va promoure noves institucions internacionals com les Nacions Unides, OTAN, i el Banc Mundial i es va concentrar en cada un dels racons del planeta. Era una estratègia que clarament va veure els perills del món alhora que aprofitava la seva promesa.

...

What is needed? What can best be done? What must be done?

Today's dangers are different, though no less grave. The power to destroy life on a catastrophic scale now risks falling into the hands of terrorists. The future of our security - and our planet - is held hostage to our dependence on foreign oil and gas. From the cave-spotted mountains of northwest Pakistan, to the centrifuges spinning beneath Iranian soil, we know that the American people cannot be protected by oceans or the sheer might of our military alone.

The attacks of September 11 brought this new reality into a terrible and ominous focus. On that bright and beautiful day, the world of peace and prosperity that was the legacy of our Cold War victory seemed to suddenly vanish under rubble, and twisted steel, and clouds of smoke.

But the depth of this tragedy also drew out the decency and determination of our nation. At blood banks and vigils; in schools and in the United States Congress, Americans were united - more united, even, than we were at the dawn of the Cold War. The world, too, was united against the perpetrators of this evil act, as old allies, new friends, and even long-time adversaries stood by our side. It was time - once again - for America's might and moral suasion to be harnessed; it was time to once again shape a new security strategy for an ever-changing world.

Imagine, for a moment, what we could have done in those days, and months, and years after 9/11.

We could have deployed the full force of American power to hunt down and destroy Osama bin Laden, al Qaeda, the Taliban, and all of the terrorists responsible for 9/11, while supporting real security in Afghanistan.

...

Què necessitem? Què és el millor que podem fer? Què hem de fer?

Els perills d'avui dia són diferents, però no són menys greus. El poder de destruir vides en una escala catastròfica corre el risc de caure en mans de terroristes. El futur de la nostra seguretat i del nostre planeta, és oestatge de la nostra dependència del petroli estranger. Des de les muntanyes amb coves del nord-oest de Pakistan fins a les perforadores que giren sota terra iranià, sabem que els oceans o la mera força del nostre exèrcit per sí sols no poden protegir el poble americà.

Els atacs de l'11-S van dur aquesta nova realitat a un terrible nivell. En un dia tan bonic i clar, el món de la pau i la prosperitat, llegat de la nostra victòria a la Guerra Freda, de cop i volta va desaparèixer sota les runes, l'acer torçat i els núvols de fum.

Però la immensitat d'aquesta tragèdia també va treure la decència i la determinació de la nostra nació: als bancs de sang i la gent que vetllava; a les escoles i al Congrés dels Estats Units, els americans estàvem units. Més units encara del què ho estàvem al començament de la Guerra Freda. També el món es va unir contra els precursors d'aquest acte malvat; antics aliats, nous amics i fins i tot adversaris de molt de temps ens van fer costat. Era el moment, altre cop, d'assegurar la moral i el poder d'Amèrica, era el moment per tornar a crear una nova estratègia de seguretat per a un món que està en constant canvi.

Imagineu-vos, per un moment, tot el que podríem haver fet aquells dies, mesos o anys després de l'11-S.

Podríem haver desplegat la força del poder americà per atrapar i destruir l'Osama bin Laden, Al Qaeda, els talibans i tots els terroristes responsables de l'11-S a l'hora que asseguràvem una seguretat real a Afganistan.

We could have secured loose nuclear materials around the world, and updated a 20th century non-proliferation framework to meet the challenges of the 21st.

We could have invested hundreds of billions of dollars in alternative sources of energy to grow our economy, save our planet, and end the tyranny of oil.

We could have strengthened old alliances, formed new partnerships, and renewed international institutions to advance peace and prosperity.

We could have called on a new generation to step into the strong currents of history, and to serve their country as troops and teachers, Peace Corps volunteers and police officers.

We could have secured our homeland-investing in sophisticated new protection for our ports, our trains and our power plants.

We could have rebuilt our roads and bridges, laid down new rail and broadband and electricity systems, and made college affordable for every American to strengthen our ability to compete.

We could have done that.

Instead, we have lost thousands of American lives, spent nearly a trillion dollars, alienated allies and neglected emerging threats - all in the cause of fighting a war for well over five years in a country that had absolutely nothing to do with the 9/11 attacks.

Our men and women in uniform have accomplished every mission we have given them. What's missing in our debate about Iraq - what has been missing since before the war began - is a discussion of the strategic consequences of Iraq and its dominance of our foreign policy.

Podríem haver assegurat l'abocament de materials nuclears arreu del món, i haver millorat el marc de no-proliferació del segle XX fins que pogués complir els reptes del segle XXI.

Podríem haver invertit milers de milions de dòlars en fonts d'energia alternatives per fer créixer la nostra economia, salvar el nostre planeta i posar fi a la tirania del petroli.

Podríem haver enfortit antigues aliances, creat noves associacions i renovat institucions internacionals per fer avançar la pau i la prosperitat.

Podríem haver fet que una nova generació entres a les potents corrents de la història i servissin al seu país com a soldats, professors, voluntaris del Cos de la Pau o policies.

Podríem haver protegit el nostre país invertint en noves i sofisticades proteccions pels nostres ports, trens o per les nostres centrals elèctriques.

Podríem haver reconstruït carreteres i ponts, podríem haver creat noves vies de tren, nous sistemes d'electricitat i de banda ampla i podríem haver fet que la universitat sigues accessible per a tothom per tal d'enfortir la nostra capacitat per competir.

Podríem haver fet això.

En comptes de tot això, hem perdut milers de vides americanes, hem gastat gairebé mil milions de dòlars, hem alienat els nostres aliats i hem deixat de banda les amenaces que han sorgit, i tot per lluitar una guerra durant més de cinc anys en un país que no tenia absolutament res a veure amb els atemptats de l'11-S.

Els nostres homes i dones soldats han complert cada una de les missions que els hi hem encomanat. El que ens manca al debat sobre Iraq, el que manca inclús des d'abans que comencés la guerra, és una discussió sobre les conseqüències estratègiques d'Iraq i el seu domini sobre la nostra política exterior.

This war distracts us from every threat that we face and so many opportunities we could seize. This war diminishes our security, our standing in the world, our military, our economy, and the resources that we need to confront the challenges of the 21st century. By any measure, our single-minded and open-ended focus on Iraq is not a sound strategy for keeping America safe.

I am running for President of the United States to lead this country in a new direction - to seize this moment's promise. Instead of being distracted from the most pressing threats that we face, I want to overcome them. Instead of pushing the entire burden of our foreign policy on to the brave men and women of our military, I want to use all elements of American power to keep us safe, and prosperous, and free. Instead of alienating ourselves from the world, I want America - once again - to lead.

As President, I will pursue a tough, smart and principled national security strategy - one that recognizes that we have interests not just in Baghdad, but in Kandahar and Karachi, in Tokyo and London, in Beijing and Berlin. I will focus this strategy on five goals essential to making America safer: ending the war in Iraq responsibly; finishing the fight against al Qaeda and the Taliban; securing all nuclear weapons and materials from terrorists and rogue states; achieving true energy security; and rebuilding our alliances to meet the challenges of the 21st century.

...

That's why I strongly stand by my plan to end this war. Now, Prime Minister Maliki's call for a timetable for the removal of U.S. forces presents a real opportunity. It comes at a time when the American general in charge of training Iraq's Security Forces has testified that Iraq's Army and Police will be ready to assume responsibility for Iraq's security in 2009. Now is the time for a responsible redeployment of our combat troops that pushes Iraq's leaders toward a political solution, rebuilds our military, and refocuses on Afghanistan and our broader security interests.

Aquesta guerra ens distrau de totes les amenaces que se'ns presenten i totes les oportunitats que podríem aprofitar. Aquesta guerra redueix la nostra seguretat, el nostre paper davant del , el nostre exèrcit, la nostra economia i tots els recursos que necessitem per enfrontar-nos als reptes del segle XXI. En qualsevol cas, la nostra mentalitat tancada i aquesta obcecació sense fi amb Iraq no són una estratègia sensata per mantenir Amèrica fora de perill.

M'he presentat com a candidat a president dels Estats Units per guiar aquest país en una altra direcció, per aprofitar la promesa d'aquest moment. En comptes de distreure'ns de les amenaces més perilloses a què ens enfrontem, jo vull superar-les. En comptes de passar tota la càrrega de la nostra política exterior als valents homes i dones del nostre exèrcit, jo vull utilitzar tots els elements del poder americà per mantenir-nos fora de perill i seguir sent pròsper i lliures. En comptes d'alienar-nos del món, vull que Amèrica, un cop més, el lideri.

Com a president, perseguiré una seguretat nacional dura a l'hora que intel·ligent i amb bons principis; una seguretat nacional que reconegui que tenim interessos no només a Bagdad sinó també a Kandahar, Karachi, Tòquio, Londres, Pequín i Berlin. Concentraré aquesta estratègia en cinc objectius essencials per aconseguir que Amèrica sigui més segura: posar fi a la guerra a Iraq d'una manera responsable; donar per acabada la lluita amb Al Qaeda i els talibans; aconseguir les armes i materials nuclears dels terroristes i els països perillosos; aconseguir una energia segura veritable; reconstruir les nostres aliàncies per enfrontar-nos als reptes del segle XXI.

...

Aquest és el motiu pel qual recolzo el meu pla de posar fi a aquesta guerra. La trucada del primer ministre Nuri Al Maliki demanant una data per la retirada de les forces estadounidenques és una gran oportunitat. MiSSiNG TEXT. Ara és el moment per una reorganització responsable de les tropes de combat que faci que els líders Iraquians busquin una solució política, que reconstrueixi el nostre exèrcit i es torni a centrar en Afganistan i en els nostres interessos de seguretat més amplis.

...

At some point, a judgment must be made. Iraq is not going to be a perfect place, and we don't have unlimited resources to try to make it one. We are not going to kill every al Qaeda sympathizer, eliminate every trace of Iranian influence, or stand up a flawless democracy before we leave - General Petraeus and Ambassador Crocker acknowledged this to me when they testified last April. That is why the accusation of surrender is false rhetoric used to justify a failed policy. In fact, true success in Iraq - victory in Iraq - will not take place in a surrender ceremony where an enemy lays down their arms. True success will take place when we leave Iraq to a government that is taking responsibility for its future - a government that prevents sectarian conflict, and ensures that the al Qaeda threat which has been beaten back by our troops does not reemerge. That is an achievable goal if we pursue a comprehensive plan to press the Iraqis stand up.

To achieve that success, I will give our military a new mission on my first day in office: ending this war. Let me be clear: we must be as careful getting out of Iraq as we were careless getting in. We can safely redeploy our combat brigades at a pace that would remove them in 16 months. That would be the summer of 2010 - one year after Iraqi Security Forces will be prepared to stand up; two years from now, and more than seven years after the war began. After this redeployment, we'll keep a residual force to perform specific missions in Iraq: targeting any remnants of al Qaeda; protecting our service members and diplomats; and training and supporting Iraq's Security Forces, so long as the Iraqis make political progress.

We will make tactical adjustments as we implement this strategy - that is what any responsible Commander-in-Chief must do. As I have consistently said, I will consult with commanders on the ground and the Iraqi government. We will redeploy from secure areas first and volatile areas later. We will commit \$2 billion to a meaningful international effort to support the more than 4 million displaced Iraqis. We will forge a new coalition to support Iraq's future - one that includes all of Iraq's neighbors,

...

En algun moment haurem de prendre una decisió. Iraq no serà mai un lloc perfecte, i nosaltres no tenim recursos il·limitats per intentar que ho sigui. “No matarem pas a tots els simpatitzants d’Al Qaeda ni eliminarem tots els indicis d’influència iraniana ni aixecarem una democràcia perfecte abans de marxar” em van dir el general Petraeus i l’ambaixador Crocker quan van declarar l’abril passat. Aquest és el motiu pel qual l’acusació de rendició és una falsa retòrica emprada per justificar una política fallida. De fet, el veritable triomf a Iraq, la victòria a Iraq, no tindrà lloc amb una cerimònia de rendició en què l’enemic abaixarà les armes. El veritable triomf tindrà lloc quan deixem Iraq en mans d’un govern que es faci responsable del futur del país, un govern que previngui els conflictes sectaris i asseguri que l’amenaça d’Al Qaeda, que ha estat repel·lida per les nostres tropes, no torni a emergir. Aquest és un objectiu plausible si cerquem un pla exhaustiu que forci als Iraquians a alçar-se.

Per aconseguir aquest triomf, donaré al nostre exèrcit una nova missió el meu primer dia com a president: posar fi a aquesta guerra. Deixeu-me ser clar: hem de ser tant prudents sortint d’Iraq com descuidats quan hi vam entrar. Podem retirar les brigades de combat d’una manera segura a un ritme amb el que acabaríem de retirar-les en setze mesos; això seria a l’estiu del 2010, un any després que les forces de seguretat Iraquianes estiguin preparades per alçar-se; dos anys a partir d’ara, i més de set anys després del començament de la guerra. Després d’aquesta retirada, mantindrem una força residual per dur a terme missions específiques a Iraq: atrapar qualsevol persona restant d’Al Qaeda, protegir les persones al nostre servei i els diplomàtics i entrenar i ajudar a les forces de seguretat Iraquianes, sempre que els Iraquians facin progressos polítics.

Farem modificacions tàctiques a l’hora d’implementar aquesta estratègia, això és el que qualsevol Cap d’Estat ha de fer. Com ja he dit en moltes ocasions, consultaré els comandants a Iraq i el govern Iraquià. Ens retirarem primer de les zones segures i després ho farem de les zones més imprevisibles. Destinarem dos mil milions de dòlars al significatiu esforços internacional de donar suport als més de quatre milions de refugiats Iraquians. Crearem una nova coalició per donar suport al futur d’Iraq, una coalició que inclogui tots

and also the United Nations, the World Bank, and the European Union - because we all have a stake in stability. And we will make it clear that the United States seeks no permanent bases in Iraq.

This is the future that Iraqis want. This is the future that the American people want. And this is what our common interests demand. Both America and Iraq will be more secure when the terrorist in Anbar is taken out by the Iraqi Army, and the criminal in Baghdad fears Iraqi Police, not just coalition forces. Both America and Iraq will succeed when every Arab government has an embassy open in Baghdad, and the child in Basra benefits from services provided by Iraqi dinars, not American tax dollars.

And this is the future we need for our military. We cannot tolerate this strain on our forces to fight a war that hasn't made us safer. I will restore our strength by ending this war, completing the increase of our ground forces by 65,000 soldiers and 27,000 marines, and investing in the capabilities we need to defeat conventional foes and meet the unconventional challenges of our time.

So let's be clear. Senator McCain would have our troops continue to fight tour after tour of duty, and our taxpayers keep spending \$10 billion a month indefinitely; I want Iraqis to take responsibility for their own future, and to reach the political accommodation necessary for long-term stability. That's victory. That's success. That's what's best for Iraq, that's what's best for America, and that's why I will end this war as President.

In fact - as should have been apparent to President Bush and Senator McCain - the central front in the war on terror is not Iraq, and it never was. That's why the second goal of my new strategy will be taking the fight to al Qaeda in Afghanistan and Pakistan.

els països veïns d'Iraq i també les Nacions Unides, el Banc internacional i la Unió Europea, perquè tots apostem per l'estabilitat, i volem deixar clar que els Estats Units no volen tenir bases permanentes a Iraq.

Aquest és el futur que els Iraquians volen. Aquest és el futur que el poble americà vol. Això és el que demanen els nostres interessos comuns. Tant Amèrica com Iraq estaran més segures quan l'exèrcit Iraquià acabi amb els terroristes d'Anbar, o quan els criminals de Bagdad temin la policia Iraquiana i no només a les forces de la coalició. Tant Amèrica com Iraq estaran més segures quan tots els governs àrabs puguin tenir una ambaixada a Bagdad i quan un nen de Basra es pugui beneficiar dels serveis subvencionats amb diners Iraquians i no amb els diners dels impostos dels americans.

Aquest també és el futur que necessitem per al nostre exèrcit. No podem tolerar la pressió a les nostres tropes de lluitar una guerra que no ens ha fet pas més segurs. Jo restabliré la nostra força posant fi a aquesta guerra, completant l'augment de les nostres forces de terra amb 65 mil soldats i 27 mil marins i invertint en les aptituds que necessitem per vèncer els enemics convencionals i enfrontar-nos als reptes poc convencionals d'aquests temps.

Així que seguim sincers: el senador McCain continuaria fent que les nostres tropes lluitessin dia rere dia i que el poble continués gastant deu mil milions de dòlars mensuals indefinidament. Jo vull que els Iraquians es facin responsables del seu futur i que aconsegueixin la comoditat política necessària per una estabilitat durable. Això és la victòria. Això és el que és millor per Amèrica i aquest és el motiu pel qual posaré fi a aquesta guerra un cop sigui president.

De fet, i el president Bush i el senador McCain haurien d'haver vist això clar, l'objectiu principal a la guerra del terror no és Iraq ni va ser-ho mai. Aquest és el motiu pel qual el segon objectiu de la meva nova estratègia serà traslladar aquesta lluita contra Al Qaeda a Afganistan i Pakistan.

It is unacceptable that almost seven years after nearly 3,000 Americans were killed on our soil, the terrorists who attacked us on 9/11 are still at large. Osama bin Laden and Ayman al-Zawahari are recording messages to their followers and plotting more terror. The Taliban controls parts of Afghanistan. Al Qaeda has an expanding base in Pakistan that is probably no farther from their old Afghan sanctuary than a train ride from Washington to Philadelphia. If another attack on our homeland comes, it will likely come from the same region where 9/11 was planned. And yet today, we have five times more troops in Iraq than Afghanistan.

Senator McCain said - just months ago - that "Afghanistan is not in trouble because of our diversion to Iraq." I could not disagree more. Our troops and our NATO allies are performing heroically in Afghanistan, but I have argued for years that we lack the resources to finish the job because of our commitment to Iraq. That's what the Chairman of the Joint Chiefs of Staff said earlier this month. And that's why, as President, I will make the fight against al Qaeda and the Taliban the top priority that it should be. This is a war that we have to win.

I will send at least two additional combat brigades to Afghanistan, and use this commitment to seek greater contributions - with fewer restrictions - from NATO allies. I will focus on training Afghan security forces and supporting an Afghan judiciary, with more resources and incentives for American officers who perform these missions. Just as we succeeded in the Cold War by supporting allies who could sustain their own security, we must realize that the 21st century's frontlines are not only on the field of battle - they are found in the training exercise near Kabul, in the police station in Kandahar, and in the rule of law in Herat.

Moreover, lasting security will only come if we heed Marshall's lesson, and help Afghans grow their economy from the bottom up. That's why I've proposed an additional \$1 billion in non-military assistance each year, with meaningful safeguards to prevent corruption and to make sure investments are made - not just in Kabul - but out in Afghanistan's

És inaceptable que gairebé set anys després que quasi tres mil americans van ser assassinats a casa nostra, els terroristes que ens van atacar l'11-S segueixin lliures. L'Osama bin Laden i l'Ayman al Zawahari estant enregistrant missatges als seus seguidors i tramant més terror. Els talibans controlen parts d'Afganistan. Al Qaeda té una base que s'està expandint a Pakistan que probablement no està més lluny del seu antic santuari afgà que un viatge de tren entre Filadèlfia i Washington. Si ens ataquen a casa un altre cop, probablement aquest atac vingui de la mateixa regió on és van maquinjar els atacs de l'11-S, i amb tot això, encara tenim cinc cops més tropes a Iraq que a Afganistan.

El senador McCain va dir, només fa uns mesos, que “Afganistan no té problemes per la nostra distracció amb Iraq”. Jo no hi estic gens d’acord. Les nostres tropes i els nostres aliats de la OTAN fan una tasca excepcional a Afganistan, però porto anys dient que ens falten els recursos per acabar la tasca precisament pel nostre compromís a Iraq. Això ho va dir també el President de la Junta de Caps d’Estat Major no fa gaire dies. Per aquest motiu, quan sigui president faré que la guerra contra Al Qaeda i contra els talibans sigui la prioritat principal que ha de ser. Aquesta és la guerra que hem de guanyar.

Enviaré com a mínim dues brigades de combat més a Afganistan i utilitzaré aquest compromís per cercar contribucions millors i amb menys restriccions dels aliats de la OTAN. Em concentraré en entrenar les forces de seguretat afganes i ajudar al poder judicial afgà, amb més fonts i incentius per als oficials americans que portin a terme aquestes missions. Tal i com ho vam fer a la Guerra Freda, fent costat als aliats que per sí sols ja podien mantenir la seva seguretat, hem d’assumir que les principals batalles del segle XXI no es troben només als camps de combat, sinó també als exercicis d’entrenament de prop de Kabul, a la central de policia de Kandahan o a l’Estat de Dret a Herat.

A més, una seguretat durable només la podrem aconseguir si aprenem de la lliçó d’en Marshall i ajudem als afgans a fer créixer la seva economia des dels ciments. Per aquest motiu he proposat mil milions més anuals per a ajudes no militars, sempre que tinguem garanties per evitar la corrupció i assegurar-nos que s’inverteixen no només a Kabul però també a la resta de províncies.

provinces. As a part of this program, we'll invest in alternative livelihoods to poppy-growing for Afghan farmers, just as we crack down on heroin trafficking. We cannot lose Afghanistan to a future of narco-terrorism. The Afghan people must know that our commitment to their future is enduring, because the security of Afghanistan and the United States is shared.

The greatest threat to that security lies in the tribal regions of Pakistan, where terrorists train and insurgents strike into Afghanistan. We cannot tolerate a terrorist sanctuary, and as President, I won't. We need a stronger and sustained partnership between Afghanistan, Pakistan and NATO to secure the border, to take out terrorist camps, and to crack down on cross-border insurgents. We need more troops, more helicopters, more satellites, more Predator drones in the Afghan border region. And we must make it clear that if Pakistan cannot or will not act, we will take out high-level terrorist targets like bin Laden if we have them in our sights.

Make no mistake: we can't succeed in Afghanistan or secure our homeland unless we change our Pakistan policy. We must expect more of the Pakistani government, but we must offer more than a blank check to a General who has lost the confidence of his people. It's time to strengthen stability by standing up for the aspirations of the Pakistani people. That's why I'm cosponsoring a bill with Joe Biden and Richard Lugar to triple non-military aid to the Pakistani people and to sustain it for a decade, while ensuring that the military assistance we do provide is used to take the fight to the Taliban and al Qaeda. We must move beyond a purely military alliance built on convenience, or face mounting popular opposition in a nuclear-armed nation at the nexus of terror and radical Islam.

Only a strong Pakistani democracy can help us move toward my third goal - securing all nuclear weapons and materials from terrorists and rogue states. One of the terrible ironies of the Iraq War is that President Bush used the threat of nuclear terrorism to invade a country that had

cies d'Afganistan. Com a part d'aquest programa, invertirem també en formes alternatives de guanyar-se la vida pels grangers afgans que es dediquen a conrear roselles, així com vam suprimir el tràfic d'heroïna. No podem deixar Afganistan en mans d'un futur ple de narco-terrorisme. El poble afgà que el nostre compromís amb el seu futur és durable, perquè compartim la seguretat d'Afganistan i la dels Estats Units.

L'amenaça més important a aquesta seguretat jau a les regions tribals del Pakistan, on s'entrenen els terroristes i els insurgents ataquen Afganistan. No podem tolerar un santuari terrorista, i com a president, no ho faré. Necesitem una associació més dura i prolongada entre Afganistan, Pakistan i la OTAN per assegurar les fronteres, eliminar els camps terroristes i evitar que els insurgents creuin les fronteres. Necesitem més tropes, més helicòpters, més satèl·lits i més predators a la regió de la frontera afgana. Hem de deixar clar que si Pakistan no pot o no vol actuar, destruirem els terroristes perillosos com en bin Laden si ens els trobem.

.

No us confongueu: no podem triomfar a Afganistan o assegurar el nostre país si no canviem la nostra política a Pakistan. Hem d'esperar més del govern paquistaní, però hem d'ofrir més que un xec en blanc a un general que ha perdut la confiança del seu poble. Hem de donar temps per defensar les aspiracions del poble paquistaní i així enfortir la seva estabilitat. Per això proposo, juntament amb en Joe Biden i en Richard Lugar un projecte de llei per triplicar l'ajuda no-militar al poble iraquià i mantenir-la durant una dècada, a l'hora que ens assegurem que l'assistència militar que els proporcionem s'utilitza per lluitar contra els talibans i Al Qaeda. Hem d'anar més enllà d'una mera aliança militar construïda segons la nostra conveniència o ens haurem d'enfrontar a una creixent oposició popular en una nació amb armes nuclears al nexe entre el terror i l'Islam més radical.

Només una democràcia paquistaní forta pot ajudar-nos a continuar cap al meu tercer objectiu, aconseguir les armes i materials nuclears dels terroristes i els països perillosos. Una de les ironies més terribles de la guerra d'Iraq és que el president Bush va utilitzar l'amenaça del terrorisme nuclear per envair

no active nuclear program. But the fact that the President misled us into a misguided war doesn't diminish the threat of a terrorist with a weapon of mass destruction - in fact, it has only increased it.

In those years after World War II, we worried about the deadly atom falling into the hands of the Kremlin. Now, we worry about 50 tons of highly enriched uranium - some of it poorly secured - at civilian nuclear facilities in over forty countries. Now, we worry about the breakdown of a non-proliferation framework that was designed for the bipolar world of the Cold War. Now, we worry - most of all - about a rogue state or nuclear scientist transferring the world's deadliest weapons to the world's most dangerous people: terrorists who won't think twice about killing themselves and hundreds of thousands in Tel Aviv or Moscow, in London or New York.

We cannot wait any longer to protect the American people. I've made this a priority in the Senate, where I worked with Republican Senator Dick Lugar to pass a law accelerating our pursuit of loose nuclear materials. I'll lead a global effort to secure all loose nuclear materials around the world during my first term as President. And I'll develop new defenses to protect against the 21st century threat of biological weapons and cyber-terrorism - threats that I'll discuss in more detail tomorrow.

Beyond taking these immediate, urgent steps, it's time to send a clear message: America seeks a world with no nuclear weapons. As long as nuclear weapons exist, we must retain a strong deterrent. But instead of threatening to kick them out of the G-8, we need to work with Russia to take U.S. and Russian ballistic missiles off hair-trigger alert; to dramatically reduce the stockpiles of our nuclear weapons and material; to seek a global ban on the production of fissile material for weapons; and to expand the U.S.-Russian ban on intermediate-range missiles so that the agreement is global. By keeping our commitment under the Nuclear Non-Proliferation Treaty, we'll be in a better position to press nations like North Korea and Iran to keep theirs. In particular, it will give us more credibility and leverage in dealing with Iran.

un país on no hi havia un programa nuclear actiu. Però el fet que el president Bush ens enganyés per entrar en una guerra errònia no disminueix l'amenaça dels terroristes amb armes de destrucció massiva, sinó que l'ha augmentada.

En els anys següents a la Segona Guerra Mundial ens preocupava que les bombes atòmiques caiessin en mans del Kremlin. Ara ens preocupem per les 50 tones d'urani enriquit -algunes de les quals no estan ben assegurades- a les plantes nuclears civils de més de 40 països. Ara ens preocupem pel fracàs d'un marc de no-proliferació que va ser dissenyat per al món bipolar de la Guerra Freda. Ara ens preocupem, sobre tot, pels estats perillosos o pels científics nuclears que transfereixen les armes més mortíferes del món a les persones més perilloses: els terroristes que no s'ho pensen dos cops abans de suïcidar-se per matar milers de persones a Tel Aviv, a Moscú, a Londres o a Nova York.

No podem trigar més a protegir el poble americà. Ho he marcat com una prioritat al senat, on vaig treballar amb el senador republicà Dick Lugar per aprovar una llei que acceleri l'objectiu de desfer-nos dels materials nuclears d'arreu del món durant el meu primer mandat com a President. Desenvoluparé també noves defenses per protegir-nos de l'amenaça del segle XXI de les armes biològiques i el ciber-terrorisme, amenaces de les quals parlaré amb més detall demà.

A més de prendre aquestes immediates i urgents mesures, hem d'enviar un missatge clar: Amèrica cerca un món sense armes nuclears. Mentre les armes nuclears existeixin, haurem de mantenir una força dissuasòria molt forta. Però en comptes d'amenaçar-los amb fer-los fora del G-8, hem de treballar amb Rússia per treure els míssils balístics estadounidencs i russos de l'alerta de foc, per reduir considerablement les nostres reserves d'armes i materials nuclears i per expandir la prohibició dels Estats Units i Rússia dels míssils de mitjà abast per a que l'acord sigui global. Si mantenim el nostre compromís amb el Tractat de la No-Proliferació estarem en una millor situació per pressionar altres nacions com Corea del Nord i Iran perquè també ho facin. En concret, ens donarà credibilitat i més força per tractar amb Iran.

We cannot tolerate nuclear weapons in the hands of nations that support terror. Preventing Iran from developing nuclear weapons is a vital national security interest of the United States. No tool of statecraft should be taken off the table, but Senator McCain would continue a failed policy that has seen Iran strengthen its position, advance its nuclear program, and stockpile 150 kilos of low enriched uranium. I will use all elements of American power to pressure the Iranian regime, starting with aggressive, principled and direct diplomacy - diplomacy backed with strong sanctions and without preconditions.

There will be careful preparation. I commend the work of our European allies on this important matter, and we should be full partners in that effort. Ultimately the measure of any effort is whether it leads to a change in Iranian behavior. That's why we must pursue these tough negotiations in full coordination with our allies, bringing to bear our full influence - including, if it will advance our interests, my meeting with the appropriate Iranian leader at a time and place of my choosing.

We will pursue this diplomacy with no illusions about the Iranian regime. Instead, we will present a clear choice. If you abandon your nuclear program, support for terror, and threats to Israel, there will be meaningful incentives. If you refuse, then we will ratchet up the pressure, with stronger unilateral sanctions; stronger multilateral sanctions in the Security Council, and sustained action outside the UN to isolate the Iranian regime. That's the diplomacy we need. And the Iranians should negotiate now; by waiting, they will only face mounting pressure.

The surest way to increase our leverage against Iran in the long-run is to stop bankrolling its ambitions. That will depend on achieving my fourth goal: ending the tyranny of oil in our time.

One of the most dangerous weapons in the world today is the price of oil. We ship nearly \$700 million a day to unstable or hostile nations for

No podem tolerar que hi hagi armes nuclears en mans de nacions que recolzen el terror. Evitar que Iran desenvolupi armes nuclears és un interès de seguretat nacional primordial pels Estats Units. No podem rebutjar cap opció a l'hora de governar, però el senador McCain continuaria una política errònia que ha fet que Iran tingui una posició més forta, hagi millorat el seu programa nuclear i hagi emmagatzemat 150 quilos d'urani pobrament enriquit. Jo utilitzaré tots els elements de força americans per pressionar el règim iranià, començant amb una diplomàcia directa, agressiva i amb bons principis, una diplomàcia reforçada amb dures sancions i sense precondicions.

Ens prepararem molt. Només tinc paraules per elogiar el treball dels nostres aliats europeus en aquest assumpte tan important, i hauríem de treballar conjuntament amb aquest objectiu. Últimament la manera de mesurar qualsevol esforç és si porta a un canvi en el comportament d'Iran o no. Per això hem de cercar aquestes dures negociacions amb una coordinació total amb els nostres aliats, utilitzant la nostra influència, incloent-hi la meva trobada amb el líder iranià oportú, en el moment i el lloc que jo decideixi, si això convé als nostres interessos.

Cercarem aquesta diplomàcia sent conscients de com és el règim iranià i presentarem una opció molt clara: si abandoneu el vostre programa nuclear, el recolzament al terror i les amenaces a Israel tindreu incentius significatius; si us hi negueu, incrementarem la pressió amb sancions unilaterals més dures, sancions multilaterals més dures al Consell de Seguretat i una acció continua des de fora de la ONU per aïllar el règim iranià. Aquesta és la diplomàcia que necessitem, i els iranians haurien de negociar ara, ja que si esperen només es trobaran amb més pressions.

La manera més segura d'incrementar la nostra força contra Iran a llarg termini és deixar de finançar les seves ambicions. Això dependrà de si aconsegueixo el meu quart objectiu: posar fi a la tirania del petroli en els nostres temps.

Una de les armes més perilloses en el món avui dia és el preu del petroli. Paguem gairebé 700 milions de dòlars diaris a nacions inestables o hostils pel

their oil. It pays for terrorist bombs going off from Baghdad to Beirut. It funds petro-diplomacy in Caracas and radical madrasas from Karachi to Khartoum. It takes leverage away from America and shifts it to dictators.

This immediate danger is eclipsed only by the long-term threat from climate change, which will lead to devastating weather patterns, terrible storms, drought, and famine. That means people competing for food and water in the next fifty years in the very places that have known horrific violence in the last fifty: Africa, the Middle East, and South Asia. Most disastrously, that could mean destructive storms on our shores, and the disappearance of our coastline.

This is not just an economic issue or an environmental concern - this is a national security crisis. For the sake of our security - and for every American family that is paying the price at the pump - we must end this dependence on foreign oil. And as President, that's exactly what I'll do. Small steps and political gimmickry just won't do. I'll invest \$150 billion over the next ten years to put America on the path to true energy security. This fund will fast track investments in a new green energy business sector that will end our addiction to oil and create up to 5 million jobs over the next two decades, and help secure the future of our country and our planet. We'll invest in research and development of every form of alternative energy - solar, wind, and biofuels, as well as technologies that can make coal clean and nuclear power safe. And from the moment I take office, I will let it be known that the United States of America is ready to lead again.

Never again will we sit on the sidelines, or stand in the way of global action to tackle this global challenge. I will reach out to the leaders of the biggest carbon emitting nations and ask them to join a new Global Energy Forum that will lay the foundation for the next generation of climate protocols. We will also build an alliance of oil-importing nations and work together to reduce our demand, and to break the grip of OPEC on the global economy. We'll set a goal of an 80% reduction in global

seu petroli. Això paga les bombes dels terroristes que exploten des de Bagdad a Beirut. Crea la petro-diplomàcia a Caracas i les madrasses radicals des de Karachi a Khartoum. Treu la força d'Amèrica i l'envia cap als dictadors.

Aquest perill immediat només es veu eclipsat per l'amenaça a llarg termini del canvi climàtic, que donarà lloc a un temps devastador, tempestes terribles, seccades i fam. Això comporta que la gent haurà de competir pel menjar i l'aigua en els pròxims cinquanta anys als mateixos llocs on han viscut una violència horrible en els últims 50 anys: Àfrica, l'Orient Pròxim i el Sud d'Àsia. El que és pitjor és que això podria portar tempestes que destruiran les nostres costes i faran que desapareguin.

Aquest no és només un assumpte econòmic o mediambiental, és una crisi de seguretat nacional. Per la nostra seguretat i per totes les famílies americanes que paguen als sortidors hem de posar fi a aquesta dependència del petroli estranger. Com a president, això és exactament el que faré. Amb petites passes i polítiques amb truc no n'hi haurà prou. Jo invertiré 150 mil milions de dòlars durant els pròxims deu anys per encaminar Amèrica cap a la veritable energia segura. Aquest finançament portarà ràpidament noves inversions al sector de l'energia renovable que posaran fi a la nostra addicció al petroli, crearan fins a cinc milions de llocs de treball durant les properes dues dècades i ajudaran a protegir el futur del nostre país i del nostre planeta. invertirem en recerca i desenvolupament de totes les formes d'energia renovable: solar, eòlica i biocombustibles, així com també en noves tecnologies que puguin fer el carbó menys contaminable i l'energia nuclear segura. i des del moment que prengui possessió, deixaré ben clar que Amèrica està preparada per tornar a liderar un altre cop.

No tornarem mai a quedar-nos amb els braços plegats ni entorpirem que l'acció global s'enfronti amb aquest repte global. Donaré una mà als líders de les nacions més emissors de CO₂i els demanaré que s'uneixin a nosaltres al Fòrum de l'Energia Sostenible, on jauran els fonaments del protocols climàtics de la pròpria generació. Crearem també una aliança de nacions importadores de petroli i treballarem en conjunt per reduir la nostra demanda i trencar el control que té l'OPEC sobre l'economia global. Ens imposarem l'objectiu d'una disminució del

emissions by 2050. And as we develop new forms of clean energy here at home, we will share our technology and our innovations with all the nations of the world.

That is the tradition of American leadership on behalf of the global good. And that will be my fifth goal - rebuilding our alliances to meet the common challenges of the 21st century. For all of our power, America is strongest when we act alongside strong partners. We faced down fascism with the greatest war-time alliance the world has ever known. We stood shoulder to shoulder with our NATO allies against the Soviet threat, and paid a far smaller price for the first Gulf War because we acted together with a broad coalition. We helped create the United Nations - not to constrain America's influence, but to amplify it by advancing our values.

Now is the time for a new era of international cooperation. It's time for America and Europe to renew our common commitment to face down the threats of the 21st century just as we did the challenges of the 20th. It's time to strengthen our partnerships with Japan, South Korea, Australia and the world's largest democracy - India - to create a stable and prosperous Asia. It's time to engage China on common interests like climate change, even as we continue to encourage their shift to a more open and market-based society. It's time to strengthen NATO by asking more of our allies, while always approaching them with the respect owed a partner. It's time to reform the United Nations, so that this imperfect institution can become a more perfect forum to share burdens, strengthen our leverage, and promote our values. It's time to deepen our engagement to help resolve the Arab-Israeli conflict, so that we help our ally Israel achieve true and lasting security, while helping Palestinians achieve their legitimate aspirations for statehood.

And just as we renew longstanding efforts, so must we shape new ones to meet new challenges. That's why I'll create a Shared Security Partnership Program - a new alliance of nations to strengthen cooperative efforts to take down global terrorist networks, while standing up

80% de les emissions globals en un marge de temps fins l'any 2050. i a la vegada que desenvolvem noves formes d'energia no contaminant aquí, compartirem la nostra tecnologia i les nostres innovacions amb la resta de nacions del món.

Aquesta és la tradició del lideratge d'Amèrica respecte al benestar global, i aquest serà el meu cinquè objectiu: reconstruir les nostres aliances per enfrontar-nos als reptes comuns del segle XXI; amb tot el nostre poder, Amèrica és més forta quan actua juntament amb aliats forts. Vam enderrocar el feixisme amb la millor aliança que el món ha vist mai. Vam resistir al costat dels nostres aliats de la OTAN l'amenaça de la Unió Soviètica i vam pagar un preu molt més baix per la Guerra del Golf perquè vam actuar conjuntament amb una coalició. Vam ajudar a crear la ONU no per limitar la influència d'Amèrica sinó per ampliar-la i promoure els nostres valors.

Ara és el moment per una nova era de cooperació internacional. Ara és el moment que Amèrica i Europa renovin els seu compromís comú per superar les amenaces del segle XXI tal i com ho vam fer amb els reptes del segle XX. Ara és el moment de reforçar les nostres aliances amb Japó, Corea del Sud, Australia i el país més democràtic del món, la Índia, per tal de crear una Àsia més estable i pròspera. Ara és el moment de fer que la Xina es comprometri a la Xina en interessos comuns com el canvi climàtic, alhora que continuem encoratjant-los per a que canviïn a una societat més oberta i basada en el mercat obert. Ara és el moment d'enfortir la OTAN demanant més dels nostres aliats però tractant-los sempre amb el respecte que mereixen. Ara és el moment de reformar les Nacions Unides per tal que aquesta institució imperfecta es pugui convertir en un fòrum millor per compartir els problemes, augmentar la nostra força i promoure els nostres valors. Ara és el moment de fer un compromís més ferm per intentar solucionar el conflicte arab-israelí, per tal que puguem ajudar al nostre aliat Israel a aconseguir una seguretat real i prolongada a la vegada que ajudem als palestins a aconseguir les seves aspiracions legítimes de tenir la condició d'estat.

I a més de renovar antics esforços també hem de crear-ne de nous per enfrontar-nos amb nous reptes. Per aquest motiu crearé el Shared Security Partnership Program, una nova aliança de nacions per a enfortir els esforços de

against torture and brutality. That's why we'll work with the African Union to enhance its ability to keep the peace. That's why we'll build a new partnership to roll back the trafficking of drugs, and guns, and gangs in the Americas. That's what we can do if we are ready to engage the world.

We will have to provide meaningful resources to meet critical priorities. I know development assistance is not the most popular program, but as President, I will make the case to the American people that it can be our best investment in increasing the common security of the entire world. That was true with the Marshall Plan, and that must be true today. That's why I'll double our foreign assistance to \$50 billion by 2012, and use it to support a stable future in failing states, and sustainable growth in Africa; to halve global poverty and to roll back disease. To send once more a message to those yearning faces beyond our shores that says, "You matter to us. Your future is our future. And our moment is now."

This must be the moment when we answer the call of history. For eight years, we have paid the price for a foreign policy that lectures without listening; that divides us from one another - and from the world - instead of calling us to a common purpose; that focuses on our tactics in fighting a war without end in Iraq instead of forging a new strategy to face down the true threats that we face. We cannot afford four more years of a strategy that is out of balance and out of step with this defining moment.

None of this will be easy, but we have faced great odds before. When General Marshall first spoke about the plan that would bear his name, the rubble of Berlin had not yet been built into a wall. But Marshall knew that even the fiercest of adversaries could forge bonds of friendship founded in freedom. He had the confidence to know that the purpose and pragmatism of the American people could outlast any foe. Today, the dangers and divisions that came with the dawn of the Cold War have receded. Now, the defeat of the threats of the past has been

cooperació per posar fi a les xarxes terroristes globals i lluitar contra la tortura i la brutalitat. Per aquest motiu treballarem amb la Unió Africana per millorar la seva capacitat per mantenir la pau. Per aquest motiu crearem una nova associació per posar fi al tràfic de drogues i d'armes i a les bandes a Amèrica. Tot això és el què podem aconseguir si estem preparats per comprometre al món.

Haurem de proveir-nos de recursos significatius per poder enfrontar-nos a les prioritats més vitals. Sé que el desenvolupament d'ajudes no és un programa gaire popular, però com a president, demostraré al poble americà que aquesta pot ser la nostra millor inversió per incrementar la seguretat de tot el món. Això era veritat amb el Pla Marshall i és veritat ara. Per això doblaré les nostres ajudes estrangeres a 50 mil milions de dòlars en un marge de temps fins el 2012 i l'utilitzaré per garantir un futur estable als estats fallits i el creixement sostenible a l'Àfrica, per reduir la pobresa global a la meitat i posar fi a les malalties. Vull enviar un missatge a totes aquelles cares anhelants de l'altra banda de l'oceà: "Sou importants per nosaltres, el vostre futur és també el nostre, i ara és el moment".

Ara ha de ser el moment en què responguem a la crida de la història. Durant vuit anys hem pagat el preu d'una política exterior que vol alliçonar sense escoltar als altres; una política que ens divideix entre nosaltres i ens separa de la resta del món en comptes d'unir-nos amb un objectiu comú; una política que es concentra en la nostra tàctica per fer una guerra sense final a Iraq en comptes d'inventar una de nova per enderrocar les veritables amenaces a què ens enfrontem. No ens podem permetre pas quatre anys més amb una estratègia tan desequilibrada i fora de lloc en aquest moment tan decisiu.

Res d'això serà fàcil, però ja ens hem enfrontat amb grans reptes en altres ocasions: Quan el General Marshall va parlar per primer cop del pla que després va portar el seu nom, les runes de Berlín encara no eren un mur, però en Marshall sabia que fins i tot els adversaris més ferotges podien crear vincles d'amistat en el nom de la llibertat. Tenia la confiança que les intencions i el pragmatisme del poble americà sobreviurien a qualsevol enemic. Avui els perills i les amenaces que van aparèixer amb el començament de la Guerra Freda ja no hi són. Avui la derrota de les amenaces del passat han

replaced by the transnational threats of today. We know what is needed. We know what can best be done. We know what must be done. Now it falls to us to act with the same sense of purpose and pragmatism as an earlier generation, to join with friends and partners to lead the world anew.

estat substituïdes per les amenaces internacionals del present. Sabem què és el que necessitem. Sabem què és el que podem fer i sabem què hem de fer. Ara està en les nostres mans actuar amb les mateixes intencions i pragmatisme que les generacions anteriors per unir-nos als nostres amics i aliats per liderar el món un cop més.

Berliners greet Barack Obama after his speech July 24, 2008.
Berliners greet Barack Obama after his speech July 24, 2008.

A World That Stands As One

*Exploring the responsibilities of global citizenship
Berlin, Germany, July 24, 2008*

Un món que està unit

Comentaris de nit de l'elecció
Chicago, Illinois, November 4, 2008

A world that stands as one

Between the end of the primaries and the Democratic National Convention, Barack Obama's campaign team designed a plan for an international tour to counteract the Republican claim that he lacked a foreign policy.

The most symbolic moment is Obama's speech in Berlin on July 4th, before two hundred thousand people, in which he described how the world would be when he became President.

Berlin holds many important connotations for the Americans. Berlin was the city of resistance of the Western world during the Cold War with the famous blockade and the airlift to save the population in 1948. It is also the site of the famous speech in front of the Wall in which John F. Kennedy uttered the words "Ich bin ein Berliner".

Un món que està unit

Entre el final de la campanya primària i la Convenció Nacional Demòcrata, l'equip de campanya de Barack Obama dissenyen un pla de gira estrangera per poder contrarestar els atacs republicans de manca de discurs internacional

El moment més simbòlic és el discurs d'Obama a la ciutat de Berlin, el 24 de juliol, davant de 200 mil assistents on perfilà com serà el món quan sigui President.

Berlin té connotacions importants en l'imaginari americà. És la ciutat de la resistència del món occidental en plena guerra freda amb el famós bloqueig i el pont aeri per salvar la població el 1948 i és el discurs no menys famós davant el Mur, de John F. Kennedy i el seu mític “jo també sóc un berlinès”.

A World That Stands As One

Thank you to the citizens of Berlin and to the people of Germany. Let me thank Chancellor Merkel and Foreign Minister Steinmeier for welcoming me earlier today. Thank you Mayor Wowereit, the Berlin Senate, the police, and most of all thank you for this welcome.

I come to Berlin as so many of my countrymen have come before. Tonight, I speak to you not as a candidate for President, but as a citizen - a proud citizen of the United States, and a fellow citizen of the world.

I know that I don't look like the Americans who've previously spoken in this great city. The journey that led me here is improbable. My mother was born in the heartland of America, but my father grew up herding goats in Kenya. His father - my grandfather - was a cook, a domestic servant to the British.

At the height of the Cold War, my father decided, like so many others in the forgotten corners of the world, that his yearning - his dream - required the freedom and opportunity promised by the West. And so he wrote letter after letter to universities all across America until somebody, somewhere answered his prayer for a better life.

That is why I'm here. And you are here because you too know that yearning. This city, of all cities, knows the dream of freedom. And you

Un món que està unit

Moltes gràcies als ciutadans de Berlin i als alemanys. Vull donar les gràcies a la cancellera Merkel i al ministre d'afers exteriors Steinmeier per la benvinguda que m'han donat. Gràcies a l'alcalde Wowereit, al Senat berlínès, a la policia i sobre tot gràcies a vosaltres per aquesta benvinguda.

He vingut a Berlín igual que ho han fet tants altres compatriotes meus. Aquesta nit us parlo no com a candidat a la presidència sinó com a ciutadà, un orgullós ciutadà dels Estats Units, com a conciutadà del món.

Sé que no m'assemblo a tota la resta d'americans que han parlat abans en aquesta gran ciutat. El camí que m'ha portat fins aquí era poc probable. La meva mare va néixer a les terres del cor d'Amèrica, però el meu pare es va criar pasturant cabres a Kenya. El seu pare, el meu avi, era cuiner, un criat dels britànics.

En el moment més àlgid de la Guerra Freda, el meu pare va decidir, igual que molts altres des dels racons oblidats de la Terra, que el seu desig, el seu somni, requeria la llibertat i oportunitats promeses a Occident. Així doncs va escriure carta rere carta a totes les universitats d'arreu d'Amèrica fins que algú, en algun lloc, va contestar les seves pregàries per aconseguir una vida millor.

Per això sóc jo aquí. i vosaltres sou aquí perquè també vosaltres teniu aquest desig. Aquesta ciutat, i totes les ciutats somien amb la llibertat, i

know that the only reason we stand here tonight is because men and women from both of our nations came together to work, and struggle, and sacrifice for that better life.

Ours is a partnership that truly began sixty years ago this summer, on the day when the first American plane touched down at Templehof.

On that day, much of this continent still lay in ruin. The rubble of this city had yet to be built into a wall. The Soviet shadow had swept across Eastern Europe, while in the West, America, Britain, and France took stock of their losses, and pondered how the world might be remade.

This is where the two sides met. And on the twenty-fourth of June, 1948, the Communists chose to blockade the western part of the city. They cut off food and supplies to more than two million Germans in an effort to extinguish the last flame of freedom in Berlin.

The size of our forces was no match for the much larger Soviet Army. And yet retreat would have allowed Communism to march across Europe. Where the last war had ended, another World War could have easily begun. All that stood in the way was Berlin.

And that's when the airlift began - when the largest and most unlikely rescue in history brought food and hope to the people of this city.

The odds were stacked against success. In the winter, a heavy fog filled the sky above, and many planes were forced to turn back without dropping off the needed supplies. The streets where we stand were filled with hungry families who had no comfort from the cold.

But in the darkest hours, the people of Berlin kept the flame of hope burning. The people of Berlin refused to give up. And on one fall day, hundreds of thousands of Berliners came here, to the Tiergarten, and

sabeu que l'única raó per la qual som avui aquí és perquè els homes i les dones de les nostres nacions van treballar dur, van lluitar i es van sacrificar per aconseguir una vida millor.

La nostra associació va començar realment a l'estiu de fa 60 anys, el dia en què un avió americà va aterrjar per primer cop a Templehof.

Aquell dia la major part d'aquest continent estava en runes. Les runes d'aquesta ciutat encara havien de formar el mur. L'ombra de la Unió Soviètica es va estendre per l'Europa de l'Est, mentre que a l'Oest Amèrica, la Gran Bretanya i França feien el balanç de les seves pèrdues i consideraven com podrien reconstruir el món.

Aquest és el punt on els dos costats es van trobar, i el 24 de juny del 1948 els comunistes van decidir bloquejar la part occidental de la ciutat. Van tallar les provisions i el menjar a més de dos milions d'alemanys en un últim intent d'estingir l'última espurna de llibertat a Berlín.

La magnitud de les nostres tropes no era res comparada amb l'enorme exèrcit soviètic, però la retirada hauria permès als comunistes apoderar-se de la resta d'Europa. De la manera en què va acabar la guerra, podria haver-ne començat una altra molt fàcilment. L'única cosa que ho va evitar va ser Berlin.

En aquest moment va ser quan va començar el pont aeri, quan el salvament més gran i improbable de la història va portar aliments i esperança a la gent d'aquesta ciutat.

Les probabilitats de triomfar eren poques. Durant l'hivern, una espesa boira omplia el cel i molts avions es veien forçats a donar mitja volta sense poder deixar les provisions. Els carrers on som ara estaven plens de famílies famèliques sense res per resguardar-se del fred.

Però en els moments més baixos, els berlinesos van mantenir l'esperança. Es van negar a rendir-se i, en un dia de tardor, milers de berlinesos van venir aquí,

heard the city's mayor implore the world not to give up on freedom. "There is only one possibility," he said. "For us to stand together united until this battle is won...The people of Berlin have spoken. We have done our duty, and we will keep on doing our duty. People of the world: now do your duty...People of the world, look at Berlin!"

People of the world - look at Berlin!

Look at Berlin, where Germans and Americans learned to work together and trust each other less than three years after facing each other on the field of battle.

Look at Berlin, where the determination of a people met the generosity of the Marshall Plan and created a German miracle; where a victory over tyranny gave rise to NATO, the greatest alliance ever formed to defend our common security.

Look at Berlin, where the bullet holes in the buildings and the somber stones and pillars near the Brandenburg Gate insist that we never forget our common humanity.

People of the world - look at Berlin, where a wall came down, a continent came together, and history proved that there is no challenge too great for a world that stands as one.

Sixty years after the airlift, we are called upon again. History has led us to a new crossroad, with new promise and new peril. When you, the German people, tore down that wall - a wall that divided East and West; freedom and tyranny; fear and hope - walls came tumbling down around the world. From Kiev to Cape Town, prison camps were closed, and the doors of democracy were opened. Markets opened too, and the spread of information and technology reduced barriers to opportunity and prosperity. While the 20th century taught us that we share a common destiny, the 21st has revealed a world more intertwined than at any time in human history.

al Tiergarten, i van escoltar l'alcalde demanar al món que no perdés l'esperança d'aconseguir la llibertat. "Només hi ha una possibilitat: que ens mantinguem units fins que haguem guanyat aquesta batalla. Els berlinesos hem parlat. Hem fet el nostre deure i continuarem fent-lo. Ciutadans del món, ara us toca a vosaltres fer el vostre deure. Ciutadans del món, mireu a Berlín!", va dir.

Ciutadans del món, mireu a Berlín!

Mireu a Berlín, on els alemanys i els americans van aprendre a treballar conjuntaments i a confiar els uns en els altres menys de tres anys després de lluitar entre ells al camp de batalla.

Mireu a Berlin, on la determinació d'un poble va veure la generositat del Pla Marshall i va crear el miracle alemany; on la victòria contra la tirania va donar lloc a la OTAN, la millor aliança mai creada per defensar la nostra seguretat.

Mireu a Berlin, on els forats de les bales als edificis i les lúgubres pedres i pilars dels voltants de la Porta de Bransdenburg ens recorda que mai no hem d'oblidar la nostra humanitat.

Ciutadans del món, mireu a Berlín, on va caure un mur, es va unir un continent i on la història va demostrar que no hi ha cap repte que no poguem acomplir si el món romà unit.

Seixanta anys després del pont aeri tornem a tenir la paraula. La història ens ha portat a una nova crisi, amb noves promeses i nous perills. Quan vosaltres, el poble alemany, vau enderrocar aquell mur -un mur que dividia l'est de l'oest, la llibertat de la tirania, la por de l'esperança-, els murs d'arreu del món van venir-se avall. Des de Kiev a la Ciutat del Cap es van tancar camps de presoners i es van obrir les portes de la democràcia. També els mercats es van obrir i la propagació de la informació va reduir les barreres de l'oportunitat i la prosperitat. Mentre que el segle XX ens va ensenyar que tots compartim un destí comú, el segle XXI ha revelat un món més encreuat que en qualsevol moment anterior.

The fall of the Berlin Wall brought new hope. But that very closeness has given rise to new dangers - dangers that cannot be contained within the borders of a country or by the distance of an ocean.

The terrorists of September 11th plotted in Hamburg and trained in Kandahar and Karachi before killing thousands from all over the globe on American soil.

As we speak, cars in Boston and factories in Beijing are melting the ice caps in the Arctic, shrinking coastlines in the Atlantic, and bringing drought to farms from Kansas to Kenya.

Poorly secured nuclear material in the former Soviet Union, or secrets from a scientist in Pakistan could help build a bomb that detonates in Paris. The poppies in Afghanistan become the heroin in Berlin. The poverty and violence in Somalia breeds the terror of tomorrow. The genocide in Darfur shames the conscience of us all.

In this new world, such dangerous currents have swept along faster than our efforts to contain them. That is why we cannot afford to be divided. No one nation, no matter how large or powerful, can defeat such challenges alone. None of us can deny these threats, or escape responsibility in meeting them. Yet, in the absence of Soviet tanks and a terrible wall, it has become easy to forget this truth. And if we're honest with each other, we know that sometimes, on both sides of the Atlantic, we have drifted apart, and forgotten our shared destiny.

In Europe, the view that America is part of what has gone wrong in our world, rather than a force to help make it right, has become all too common. In America, there are voices that deride and deny the importance of Europe's role in our security and our future. Both views miss the truth - that Europeans today are bearing new burdens and taking more responsibility in critical parts of the world; and that just as American bases built in the last century still help to defend the security

La caiguda del mur de Berlin va aportar una nova esperança, però aquest apropiament ha donat lloc a nous perills -uns perills que no es poden contenir amb les fronteres d'un país o les distàncies dels oceans.

Els terroristes de l'11-S van maquinar-ho tot a Hamburg i es van entrenar a Kandahar i Karachi abans d'assassinar a milers de persones d'arreu del món en terra americà.

Mentre parlem, cotxes a Boston i fàbriques a Pequín fonen el casquet polar de l'Àrtic, disminueixen les costes de l'Atlàntic i porten secades a granges des de Kansas a Kenya.

El material nuclear poc protegit de l'antiga Unió Soviètica o els secrets dels científics de Pakistán poden ajudar a construir una bomba que exploti a Paris. Les roselles d'Afganistan es poden convertir en heroïna a Berlin. La pobresa i la violència de Somàlia engendra el terror del futur. El genocidi a Darfur ens avergonyeix a tots.

En aquest nou món, aquests fets tan perillosos han avançat més ràpid que els nostres esforços per contenir-los. Per aquest motiu no ens podem permetre estar dividits. Cap nació, sense importar la seva magnitud ni el seu poder, pot enderrocar aquestes amenaces sense ajuda. Ningú pot negar aquestes amenaces o evadir la responsabilitat de confrontar-les. Tot i així, amb la manca dels tancs soviètics i el terrible mur, ha estat fàcil oblidar aquesta veritat. i si som honestos els uns amb els altres, tots sabem que de vegades als dos cantons de l'Atlàntic ens hem distanciat i hem oblidat el destí que compartim.

A Europa ha esdevingut molt comuna la idea que Amèrica, és en part, responsable de tot allò que ha anat malament, en comptes d'una força per ajudar a que les coses vagin bé. A Amèrica hi ha gent que ridiculitza i nega la importància del paper d'Europa en la nostra seguretat i el nostre futur. Cap de les dues visions veu la veritat: que els europeus actualment estan suportant més problemes i prenen més responsabilitat a les parts més crítiques del món, i que les bases americanes construïdes durant el darrer segle

of this continent, so does our country still sacrifice greatly for freedom around the globe.

Yes, there have been differences between America and Europe. No doubt, there will be differences in the future. But the burdens of global citizenship continue to bind us together. A change of leadership in Washington will not lift this burden. In this new century, Americans and Europeans alike will be required to do more - not less. Partnership and cooperation among nations is not a choice; it is the one way, the only way, to protect our common security and advance our common humanity.

That is why the greatest danger of all is to allow new walls to divide us from one another.

The walls between old allies on either side of the Atlantic cannot stand. The walls between the countries with the most and those with the least cannot stand. The walls between races and tribes; natives and immigrants; Christian and Muslim and Jew cannot stand. These now are the walls we must tear down.

We know they have fallen before. After centuries of strife, the people of Europe have formed a Union of promise and prosperity. Here, at the base of a column built to mark victory in war, we meet in the center of a Europe at peace. Not only have walls come down in Berlin, but they have come down in Belfast, where Protestant and Catholic found a way to live together; in the Balkans, where our Atlantic alliance ended wars and brought savage war criminals to justice; and in South Africa, where the struggle of a courageous people defeated apartheid.

So history reminds us that walls can be torn down. But the task is never easy. True partnership and true progress requires constant work and sustained sacrifice. They require sharing the burdens of development and diplomacy; of progress and peace. They require allies who will listen to each other, learn from each other and, most of all, trust each other.

encara ens ajuden a defensar la seguretat d'aquest continent, així com ho fa el nostre país sacrificant-se per la pau d'arreu del planeta.

Sí, hi ha hagut diferències entre Amèrica i Europa. No hi ha cap dubte que hi haurà diferències en el futur, però les preocupacions de la ciutadania global segueix unint-nos. Un canvi en el lideratge a Washington no disiparà aquestes preocupacions. En aquest nou segle tant els americans com els europeus hauran de fer més, no menys. L'associació i cooperació entre nacions no és una elecció, és l'única manera; l'única manera de protegir la nostra seguretat comuna i millorar la nostra humanitat.

Per això el perill més gran és deixar que nous murs ens divideixin.

No podem continuar amb els murs entre antics aliats de les dues bandes de l'Atlàntic. No podem continuar amb els murs entre els països rics i aquells que no ho són ni amb els murs entre races i tribus, nadius i immigrants o cristians, musulmans i jueus. Aquests són els murs que hem d'enderrocar.

Sabem que ja han caigut abans. Després de segles de lluita, la gent d'Europa ha format una unió de promesa i prosperitat. Aquí, a la base d'una columna creada per marcar la victòria de la guerra, ens trobem al centre d'una Europa en pau. No només han caigut els murs a Berlin, sinó que també ho han fet a Belfast, on catòlics i protestants han trobat la manera de conviure; als Balcons, on la nostra aliança de l'Atlàntic va posar fi a guerres i va jutjar a salvatges criminals de guerra; i a Sud-Àfrica, on la lluita d'un coratjós poble va posar fi a l'apartheid.

La història ens recorda que els murs es poden enderrocar, però aquesta tasca mai no és fàcil. Les veritables societats i el veritable progrés requereixen un treball constant i un sacrifici continuat. Requereixen aliats que s'escoltin els uns als altres, que aprenguin els uns dels altres i, sobre tot, que confin els uns en els altres.

That is why America cannot turn inward. That is why Europe cannot turn inward. America has no better partner than Europe. Now is the time to build new bridges across the globe as strong as the one that bound us across the Atlantic. Now is the time to join together, through constant cooperation, strong institutions, shared sacrifice, and a global commitment to progress, to meet the challenges of the 21st century. It was this spirit that led airlift planes to appear in the sky above our heads, and people to assemble where we stand today. And this is the moment when our nations - and all nations - must summon that spirit anew.

This is the moment when we must defeat terror and dry up the well of extremism that supports it. This threat is real and we cannot shrink from our responsibility to combat it. If we could create NATO to face down the Soviet Union, we can join in a new and global partnership to dismantle the networks that have struck in Madrid and Amman; in London and Bali; in Washington and New York. If we could win a battle of ideas against the communists, we can stand with the vast majority of Muslims who reject the extremism that leads to hate instead of hope.

This is the moment when we must renew our resolve to rout the terrorists who threaten our security in Afghanistan, and the traffickers who sell drugs on your streets. No one welcomes war. I recognize the enormous difficulties in Afghanistan. But my country and yours have a stake in seeing that NATO's first mission beyond Europe's borders is a success. For the people of Afghanistan, and for our shared security, the work must be done. America cannot do this alone. The Afghan people need our troops and your troops; our support and your support to defeat the Taliban and al Qaeda, to develop their economy, and to help them rebuild their nation. We have too much at stake to turn back now.

This is the moment when we must renew the goal of a world without nuclear weapons. The two superpowers that faced each other across the wall of this city came too close too often to destroying all we have

Per això Amèrica no ha de tancar-se. Per això Europa no pot tancar-se. Amèrica no té cap altre aliat millor que Europa. Ara és el moment de construir nous ponts arreu del pont tant forts com el que ens uneix a través de l'Atlàntic. Ara és el moment d'unir-nos, mitjançant cooperació constant, institucions fermes, sacrifici per ambdues parts i un compromís globals per al progrés, per superar els reptes del segle XXI. Aquest esperit va ser el que va fer que els avions del pont aeri apareguessin per sobre nostre i el que va fer que la gent es reunís on estem nosaltres avui. Ara és el moment perquè les nostres nacions, i de fet totes les nacions, convoquin un altre cop aquest esperit.

Aquest és el moment en què hem de derrotar el terror i dissipar el pou de l'extremisme que el fomenta. Aquesta amenaça és real i no podem evadir la nostra responsabilitat de combatre-la. Si vam poder crear la OTAN per a enderrocar la Unió Soviètica, ens podem unir en una nova i global aliança per desmuntar les xarxes que han atacat a Madrid, a Amman, a Londres, a Bali, a Washington o a Nova York. Si vam poder guanyar una batalla d'idees contra els comunistes podem romandre amb la major part dels musulmans que rebutgen l'extremisme que només porta a l'odi en comptes de portar a l'esperança.

Ara és el moment en què hem de renovar la nostra determinació per enderrocar els terroristes que amenacen la nostra seguretat a Afganistan i als traficants que venen drogues als vostres carrers. Ningú no vol la guerra. Jo reconeix les enormes dificultats a Afganistan, però el meu país i el vostre necessiten veure que la primera missió de la OTAN més enllà de les fronteres europees triomfa. Per la gent d'Afganistan, i per la nostra seguretat, aquesta feina s'ha de fer, i Amèrica no pot fer-la tota sola. El poble afgà necessita les nostres tropes però també en necessita les vostres; necessita el nostre suport però també en necessita el vostre per vèncer els talibans i Al Qaeda, per desenvolupar la seva economia i per ajudar-los a reconstruir la seva nació. Hi ha moltes coses en joc per fer-nos enrere ara.

Ara és el moment en què hem de renovar l'objectiu d'un món sense armes nuclears. Les dues superpotències que es van enfrontar des dels dos bàndols del mur d'aquesta ciutat van estar molt a prop en moltes ocasions de

built and all that we love. With that wall gone, we need not stand idly by and watch the further spread of the deadly atom. It is time to secure all loose nuclear materials; to stop the spread of nuclear weapons; and to reduce the arsenals from another era. This is the moment to begin the work of seeking the peace of a world without nuclear weapons.

This is the moment when every nation in Europe must have the chance to choose its own tomorrow free from the shadows of yesterday. In this century, we need a strong European Union that deepens the security and prosperity of this continent, while extending a hand abroad. In this century - in this city of all cities - we must reject the Cold War mind-set of the past, and resolve to work with Russia when we can, to stand up for our values when we must, and to seek a partnership that extends across this entire continent.

This is the moment when we must build on the wealth that open markets have created, and share its benefits more equitably. Trade has been a cornerstone of our growth and global development. But we will not be able to sustain this growth if it favors the few, and not the many. Together, we must forge trade that truly rewards the work that creates wealth, with meaningful protections for our people and our planet. This is the moment for trade that is free and fair for all.

This is the moment we must help answer the call for a new dawn in the Middle East. My country must stand with yours and with Europe in sending a direct message to Iran that it must abandon its nuclear ambitions. We must support the Lebanese who have marched and bled for democracy, and the Israelis and Palestinians who seek a secure and lasting peace. And despite past differences, this is the moment when the world should support the millions of Iraqis who seek to rebuild their lives, even as we pass responsibility to the Iraqi government and finally bring this war to a close.

destruir tot allò que hem construit i tot allò que ens estimem. Ara que no hi és el mur, no podem quedar-nos amb els braços plegats i veure com es difon la bomba atòmica. És hora que assegurem tots els materials nuclears lliures, que parem la difusió d'armes nuclears i que reduïm els arsenals d'una altra era. Ara és el moment de començar la tasca de buscar la pau en un món sense armes nuclears.

Ara és el moment en què totes les nacions d'Europa han de tenir l'oportunitat d'escollar el seu futur lliure de les ombres del passat. En aquest segle, necessitem una Unió Europea més forta que augmenti la seguretat i la prosperitat d'aquest continent, a la vegada que dongui una mà a l'exterior. En aquest segle, en aquesta ciutat, hem de rebutjar el pensament de la Guerra Freda del passat i prendre la determinació de treballar amb Rússia sempre que poguem, lluitar pels nostres valors sempre que haguem de fer-ho i cercar una aliança que s'estengui arreu d'aquest continent.

Ara és el moment en què hem de construir amb les riqueses que el mercat lliure ens ha donat i de compartir-ne els beneficis d'una manera més equitativa. El comerç ha estat una pedra angular del nostre creixement i desenvolupament global. Però no podrem prolongar aquest creixement si només en beneficia a uns pocs en comptes de a la majoria. Units, hem de crear un comerç que recompensi realment el treball que crea riquesa amb proteccions significatives per al nostre poble i el nostre planeta. Ara és el moment d'aconseguir un comerç lliure i just per a tots.

Ara és el moment en què hem d'ajudar a crear una nova era a l'Orient Pròxim. El meu país ha de romandre amb el vostre i amb la resta d'Europa per a enviar el missatge directe a Iran que diu que han d'abandonar les seves ambicions nuclears. Hem de fer costat als libanesos que s'han manifestat i han sagnat per la democràcia, i als israelians i palestins que busquen una pau segura i prolongada. A pesar de les diferències del passat, ara és el moment en què el món ha de fer costat als milions d'iraquians que volen reconstruir les seves vides a l'hora que donem les responsabilitats al govern iraquià per finalment posar fi a aquesta guerra.

This is the moment when we must come together to save this planet. Let us resolve that we will not leave our children a world where the oceans rise and famine spreads and terrible storms devastate our lands. Let us resolve that all nations - including my own - will act with the same seriousness of purpose as has your nation, and reduce the carbon we send into our atmosphere. This is the moment to give our children back their future. This is the moment to stand as one.

And this is the moment when we must give hope to those left behind in a globalized world. We must remember that the Cold War born in this city was not a battle for land or treasure. Sixty years ago, the planes that flew over Berlin did not drop bombs; instead they delivered food, and coal, and candy to grateful children. And in that show of solidarity, those pilots won more than a military victory. They won hearts and minds; love and loyalty and trust - not just from the people in this city, but from all those who heard the story of what they did here.

Now the world will watch and remember what we do here - what we do with this moment. Will we extend our hand to the people in the forgotten corners of this world who yearn for lives marked by dignity and opportunity; by security and justice? Will we lift the child in Bangladesh from poverty, shelter the refugee in Chad, and banish the scourge of AIDS in our time?

Will we stand for the human rights of the dissident in Burma, the blogger in Iran, or the voter in Zimbabwe? Will we give meaning to the words "never again" in Darfur?

Will we acknowledge that there is no more powerful example than the one each of our nations projects to the world? Will we reject torture and stand for the rule of law? Will we welcome immigrants from different lands, and shun discrimination against those who don't look like us or worship like we do, and keep the promise of equality and opportunity for all of our people?

Aquest és el moment en què ens hem d'unir per salvar el planeta. Prenem la decisió de no deixar als nostres fills un món en el què els oceans creixin, la gana es propagui i tempestes terribles destrueixin les terres. Prenem la decisió que totes les nacions, inclosa la meva, actuïn de la mateixa manera que ho ha fet la vostra i redueixin les emissions de CO² que envien a l'atmosfera. Ara és el moment de torna'ls-hi el futur als nostres fills. Ara és el moment d'estar units.

i ara és el moment en què hem de donar esperances a tots aquells que s'han quedat enrere en el món globalitzat. Recordem que la Guerra Freda que va néixer en aquesta ciutat no era una batalla per aconseguir terres o tresors. Fa 60 anys, els avions que sobrevolaven Berlin no deixaven caure bombes sinó aliments, llenya i carmels per als nens. Amb aquesta mostra de solidaritat, tots aquells pilots van guanyar més que una victòria militar: van guanyar cors i ments, amor, lleialtat i confiança, no només de la gent d'aquesta ciutat sinó de totes les persones que van sentir la història del que havien fet.

Ara el món ens mirarà i recordarà el que fem aquí, el que estem fent amb aquest moment. ¿Donarem la mà a la gent dels països dels racons més oblidats del món que desitgen una vida plena de dignitat i oportunitat, seguretat i justícia? ¿Treurem als nens de Bangladesh de la pobresa, donarem allotjament als refugiats del Txad i extinguirem el flagell de la sida en els nostres temps?

Lluitarem pels drets humans dels dissidents de Burma, els bloggers d'Iran o els votants de Zimbabue? Donarem sentit a les paraules "mai més" de Darfur?

Serem conscients que no hi ha cap exemple més poderós que aquell que les nostres nacions projecten cap al món? Renunciarem a la tortura i lluitarrem per un Estat de Dret? Rebrem de bon grat els immigrants d'arreu del món i posarem fi a la discriminació cap a aquells que són diferents o veneren un Déu diferent i mantindrem la promesa d'igualtat i oportunitat per a tothom?

People of Berlin - people of the world - this is our moment. This is our time.

I know my country has not perfected itself. At times, we've struggled to keep the promise of liberty and equality for all of our people. We've made our share of mistakes, and there are times when our actions around the world have not lived up to our best intentions.

But I also know how much I love America. I know that for more than two centuries, we have strived - at great cost and great sacrifice - to form a more perfect union; to seek, with other nations, a more hopeful world. Our allegiance has never been to any particular tribe or kingdom - indeed, every language is spoken in our country; every culture has left its imprint on ours; every point of view is expressed in our public squares. What has always united us - what has always driven our people; what drew my father to America's shores - is a set of ideals that speak to aspirations shared by all people: that we can live free from fear and free from want; that we can speak our minds and assemble with whomever we choose and worship as we please.

These are the aspirations that joined the fates of all nations in this city. These aspirations are bigger than anything that drives us apart. It is because of these aspirations that the airlift began. It is because of these aspirations that all free people - everywhere - became citizens of Berlin. It is in pursuit of these aspirations that a new generation - our generation - must make our mark on the world.

People of Berlin - and people of the world - the scale of our challenge is great. The road ahead will be long. But I come before you to say that we are heirs to a struggle for freedom. We are a people of improbable hope. With an eye toward the future, with resolve in our hearts, let us remember this history, and answer our destiny, and remake the world once again.

Ciutadans de Berlin, ciutadans del món, aquest és el nostre moment. Aquesta és la nostra era.

Sé que el meu país no és perfecte. De vegades hem tingut dificultats per mantenir la promesa de llibertat i igualtat per al nostre poble. Hem comès errors i hi ha hagut moments en què les nostres accions arreu del món no han estat a l'alçada de les nostres intencions.

Però també sé com m'estimo Amèrica. Sé que durant més de dos segle s ens hem esforçat amb un preu molt alt i molts sacrificis, per aconseguir una unió millor i per cercar, amb la resta de nacions, un món més esperançador. Mai no hem degut lleialtat a cap tribu o regnat en particular, de fet, al nostre país es parlen totes les llengües; totes les cultures ens han marcat i hi ha gent amb tots els punts de vista. Allò que sempre ens ha mantingut units, que sempre ha guiat el nostre poble i que va portar al meu pare a terres americanes és una sèrie d'ideals que parlen de les aspiracions comunes a tothom: que podem viure lliure de pors i de necessitats, que podem dir el què pensem i reunir-nos amb qui vulguem i venerar a qui vulguem.

Aquestes són les aspiracions que va unir els estins de totes les nacions en aquesta ciutat. Aquestes aspiracions són més poderoses que tot allò que ens vulgui separar. Gràcies a aquestes aspiracions el pont aeri va començar. Gràcies a aquestes aspiracions tota la gent lliure d'arreu del món es va convertir en ciutadans de Berlin. És per cercar aquestes aspiracions que una nova generació, la nostra, ha de deixar una al món.

Ciutadans de Berlin i ciutadans del món, la magnitud del nostre repte és molt gran; el camí que ens espera serà llarg però sóc aquí per dir-vos que tots som els hereus de la lluita per la llibertat. Som un poble d'una esperança improbable. Amb la mirada fixa en el futur i amb determinació als nostres cors, recordem aquesta història, responem al nostre destí i reconstruim el món un cop més.

*Democratic Convention (Denver, CO, August 28, 2008).
Convenció Demòcrata (Denver, CO, 28 d'agost de 2008).*

The American Promise

xxxxx

La Promesa Americana

xxx

The American promise

On August 28th Barack Obama accepted the Democratic National Convention's nomination to the presidential candidate in Denver.

The rules of both parties' Conventions are strange to Europeans: The candidate can not appear at the Convention until he gets the delegates' approval and the delegates are only obliged to maintain their vote on the first –and sometimes second- vote, but they are not obliged to maintain it on the subsequent ones if majority is not achieved. Moreover, the candidate must accept the party's nomination.

The most remarkable aspects of the campaign (one of the most intense campaigns of the previous decades) were the five months of campaign, the 40 million democrat voters, the 30 debates broadcasted on TV, and the very tight result (a draw in 19 million). Obama obtained more delegates and he became the candidate of hope at the Convention in Denver.

The problems for the winning team were the unknown factors that rose at the end of the Convention: Obama did not win in any of the big States and he did not have a way to the Clintonian groups of women, Hispanics, and the middle-class and working class people. These were crucial aspects in order to win the presidential campaign.

t

Obama's speech had all the ingredients to unify the party around him, to face the presidential campaign with guarantees and to heal the wounds that had appeared during the primaries.

La promesa americana

El 28 d'agost a la ciutat de Denver, Barack Obama accepta la nominació de la Convenció Nacional Demòcrata de ser el candidat presidencial.

Les pautes de les Convencions dels dos partits són curioses pels ulls europeus. En primer lloc, el candidat no pot aparèixer a la Convenció fins que no obté la majoria de delegats. En segon lloc, els delegats només tenen l'obligació de mantenir el seu vot en la primera i, a vegades en la segona, votació però queden lliures en les següents si no hi ha majoria. I en tercer lloc, el candidat ha d'acceptar la nominació del partit.

Cinc mesos de campanya, 40 milions de votants demòcrates mobilitzats, 30 debats televisius i un resultat molt ajustat (empat a 19 milions) van ser el més destacable d'una de les campanyes més intenses de les últimes dècades. Obama va obtenir més delegats, fet que el va portar a ser el candidat de l'esperança a la Convenció de Denver.

El problema per a l'equip guanyador eren les incògnites de futur que es plantejaven a la sortida de la Convenció: Obama no havia guanyat cap gran Estat, no tenia entrada entre els segments clintonians de les dones, els hispans, les classes mitjanes i treballadores. Dubtes seriosos per poder guanyar la campanya presidencial.

El discurs d'Obama té tots els ingredients d'unir el partit entorn seu per poder afrontar la campanya presidencial amb garanties i tancar les ferides obertes durant la campanya primària.

The American Promise

To Chairman Dean and my great friend Dick Durbin; and to all my fellow citizens of this great nation; With profound gratitude and great humility, I accept your nomination for the presidency of the United States.

Let me express my thanks to the historic slate of candidates who accompanied me on this journey, and especially the one who traveled the farthest - a champion for working Americans and an inspiration to my daughters and to yours -- Hillary Rodham Clinton. To President Clinton, who last night made the case for change as only he can make it; to Ted Kennedy, who embodies the spirit of service; and to the next Vice President of the United States, Joe Biden, I thank you. I am grateful to finish this journey with one of the finest statesmen of our time, a man at ease with everyone from world leaders to the conductors on the Amtrak train he still takes home every night.

To the love of my life, our next First Lady, Michelle Obama, and to Sasha and Malia - I love you so much, and I'm so proud of all of you.

Four years ago, I stood before you and told you my story - of the brief union between a young man from Kenya and a young woman from Kansas who weren't well-off or well-known, but shared a belief that in America, their son could achieve whatever he put his mind to.

La Promesa Americana

Al president Dean, al meu gran amic Dick Durbin i a tots els conciutadans d'aquesta gran nació: Amb molta gratitud i humilitat, accepto la vostra nominació a la presidència dels Estats Units.

Vull expressar la meva gratitud als forts candidats que m'han acompanyat en aquest viatge, i en especial a la candidata que m'ha acompanyat durant més temps, una campiona en arribar als americans i una inspiració per a les meves filles i per a les vostres, la Hillary Rodham Clinton. Al president Clinton, que ahir a la nit va parlar a favor del canvi de la manera en que només ell sap fer; a en Ted Kennedy, qui representa l'esperit del servei; i al proper vicepresident dels Estats Units, en Joe Biden, gràcies a tu; Estic molt agraït de terminar aquest viatge amb un dels millors polítics de la nostra època, un home que es fa amb tothom, des de líders mundials fins als revisors dels trens Amtrak que encara agafa cada dia per tornar a casa.

A l'amor de la meva vida, la propera primera dama, la Michelle Obama i a la Sasha i la Malia, us estimo moltíssim i estic molt orgullós de vosaltres.

Fa quatre anys, em vaig presentar davant vostre i us vaig explicar la meva història, la unió entre un jove de Kenya i una jove de Kansas que no tenien molts diners ni eren molt coneguts, però que compartien la creença que a Amèrica el seu fill podria aconseguir tot allò que es proposés.

It is that promise that has always set this country apart - that through hard work and sacrifice, each of us can pursue our individual dreams but still come together as one American family, to ensure that the next generation can pursue their dreams as well.

That's why I stand here tonight. Because for two hundred and thirty two years, at each moment when that promise was in jeopardy, ordinary men and women - students and soldiers, farmers and teachers, nurses and janitors -- found the courage to keep it alive.

We meet at one of those defining moments - a moment when our nation is at war, our economy is in turmoil, and the American promise has been threatened once more.

Tonight, more Americans are out of work and more are working harder for less. More of you have lost your homes and even more are watching your home values plummet. More of you have cars you can't afford to drive, credit card bills you can't afford to pay, and tuition that's beyond your reach.

These challenges are not all of government's making. But the failure to respond is a direct result of a broken politics in Washington and the failed policies of George W. Bush.

America, we are better than these last eight years. We are a better country than this.

This country is more decent than one where a woman in Ohio, on the brink of retirement, finds herself one illness away from disaster after a lifetime of hard work.

Aquesta és la promesa que fa el nostre país especial, que mitjançant el treball dur i el sacrifici tots podem perseguir els nostres somnis i alhora ajuntar-nos com una gran família americana, per a garantir que la propera generació pugui perseguir també els seus somnis.

Per això sóc aquí avui, perquè durant 232 anys, cada cop que aquesta promesa estava en perill, homes i dones normals -estudiants i soldats, grangers i professors, infermeres i conserves- van trobar el coratge per mantenir-la viva.

Ens trobem en un d'aquells moments decisius, un moment en què la nostra nació està en guerra, la nostra economia és incerta i la promesa americana s'ha vist amenaçada un cop més.

Aquesta nit hi ha més americans a l'atur i hi ha més que estan treballant més dur per un salari més baix. Molts de vosaltres heu perdut les vostres llars i encara més veieu com el valor de les vostres vivendes cau radicalment. Cada cop més de vosaltres teniu cotxes que no us podeu permetre, factures que no podeu pagar i quotes que estan fora del vostre abast.

Tots aquest problemes no els ha causat el Govern, però el fracàs a l'hora de fer-los front és una conseqüència directa de les polítiques corruptes de Washington i de les polítiques fallides d'en George Bush.

Amèrica, nosaltres som millors que aquests últims vuit anys. Nosaltres som un país millor que aquest.

Aquest país és més honrat que un en el qual una dona a Ohio que esta a punt de jubilar-se veu com, amb una malaltia més, es pot arruïnar després de tota una vida de treball dur.

This country is more generous than one where a man in Indiana has to pack up the equipment he's worked on for twenty years and watch it shipped off to China, and then chokes up as he explains how he felt like a failure when he went home to tell his family the news.

We are more compassionate than a government that lets veterans sleep on our streets and families slide into poverty; that sits on its hands while a major American city drowns before our eyes.

Tonight, I say to the American people, to Democrats and Republicans and Independents across this great land - enough! This moment - this election - is our chance to keep, in the 21st century, the American promise alive. Because next week, in Minnesota, the same party that brought you two terms of George Bush and Dick Cheney will ask this country for a third. And we are here because we love this country too much to let the next four years look like the last eight. On November 4th, we must stand up and say: "Eight is enough."

Now let there be no doubt. The Republican nominee, John McCain, has worn the uniform of our country with bravery and distinction, and for that we owe him our gratitude and respect. And next week, we'll also hear about those occasions when he's broken with his party as evidence that he can deliver the change that we need.

But the record's clear: John McCain has voted with George Bush ninety percent of the time. Senator McCain likes to talk about judgment, but really, what does it say about your judgment when you think George Bush has been right more than ninety percent of the time? I don't know about you, but I'm not ready to take a ten percent chance on change.

The truth is, on issue after issue that would make a difference in your lives - on health care and education and the economy - Senator McCain has been anything but independent. He said that our economy has made "great progress" under this President. He said that the

Aquest país és més generós que un en el qual un home d'indiana ha d'empaquetar l'equip amb el que ha treballat durant vint anys i veure com l'envien cap a la Xina, i després veure com s'ofega mentre explica que es va sentir com un fracassat quan els hi explicava a la seva família.

Nosaltres som més compassius que un Govern que deixa que els veterans dormin als carrers, o que hi hagi famílies que caiguin en la pobresa i que es queda de braços plegats mentre una gran ciutat americana s'enfonsa davant dels seus nassos.

Aquesta nit vull dir al poble americà, als demòcrates, als republicans i als independents de tota la nació: Ja n'hi ha prou! Aquest moment, aquestes eleccions, són la nostra oportunitat per mantenir viva la promesa americana al segle XXI. Perquè la setmana vinent, a Minnesota, el mateix partit que us va donar dues candidatures amb en George Bush i en Dick Cheney us en demanarà una altra, i nosaltres som aquí perquè ens estimem massa aquest país com per deixar que els propers quatre anys s'assemblin als últims vuit. El 4 de novembre hem d'aixecar la veu i dir: "Amb vuit ja n'hi ha prou".

Hi ha una cosa ben clara: el candidat republicà, John McCain, ha portat l'uniforme del nostre país amb valentia i elegància i per això li devem gratitud i respecte. La setmana vinent també ens parlaran de les ocasions en què va actuar de manera contrària al seu partit com a mostra que ell pot aportar el canvi que necessitem.

Però els fets són evidents: en John McCain ha votat amb en George Bush el 90% de les vegades. Al senador McCain li agrada parlar de seny, però, digueu-me, què diu del vostre seny el fet que creguis que en George Bush ha tingut raó en el 90% de les vegades? No sé què en penseu, però jo no vull apostar amb un deu per cent pel canvi.

La veritat és que en tots els assumptes que tenen importància a les vostres vides -la seguretat social, l'educació o l'economia- el senador McCain no ha sigut gens independent. Va dir que la nostra economia havia fet "grans pro-

fundamentals of the economy are strong. And when one of his chief advisors - the man who wrote his economic plan - was talking about the anxiety Americans are feeling, he said that we were just suffering from a “mental recession,” and that we’ve become, and I quote, “a nation of whiners.” A nation of whiners? Tell that to the proud auto workers at a Michigan plant who, after they found out it was closing, kept showing up every day and working as hard as ever, because they knew there were people who counted on the brakes that they made. Tell that to the military families who shoulder their burdens silently as they watch their loved ones leave for their third or fourth or fifth tour of duty. These are not whiners. They work hard and give back and keep going without complaint. These are the Americans that I know.

Now, I don’t believe that Senator McCain doesn’t care what’s going on in the lives of Americans. I just think he doesn’t know. Why else would he define middle-class as someone making under five million dollars a year? How else could he propose hundreds of billions in tax breaks for big corporations and oil companies but not one penny of tax relief to more than one hundred million Americans? How else could he offer a health care plan that would actually tax people’s benefits, or an education plan that would do nothing to help families pay for college, or a plan that would privatize Social Security and gamble your retirement?

It’s not because John McCain doesn’t care. It’s because John McCain doesn’t get it.

For over two decades, he’s subscribed to that old, discredited Republican philosophy - give more and more to those with the most and hope that prosperity trickles down to everyone else. In Washington, they call this the Ownership Society, but what it really means is - you’re on your own. Out of work? Tough luck. No health care? The market will fix it. Born into poverty? Pull yourself up by your own bootstraps - even if you don’t have boots. You’re on your own.

gressos” amb aquest president. Va dir també que els fonaments de l’economia són forts. i quan un dels seus consellers, de fet el que va escriure el seu pla econòmic, parlava de l’angoixa que sentien els americans, va dir que els americans només patien una “recessió mental” i que ens hem convertit en, amb les seves paraules, “una nació de ploramiques”. Una nació de ploramiques? Digueu això als treballadors d’una fàbrica d’automòbils de Michigan que, després d’assabentar-se que la fàbrica tancaria, van continuar anant a treballar cada dia i van continuar treballant igual de dur perquè sabien que hi havia gent que comptava amb els frens que ells fabricaven. Digueu això a les famílies dels soldats que suportaven la càrrega en silenci mentre veien com les persones a qui s’estimaven marxaven de servei per tercera, quarta o cinquena vegada. Tots ells no són ploramiques; treballen dur, fan coses pels altres i segueixen endavant sense queixar-se. Aquests son els americans que jo coneix.

Ara bé, no és que pensi que al senador McCain li sigui igual el que li passi als americans, simplement crec que no sap el què els hi passa. Com sinó pot definir classe mitja com algú que guanya menys de cinc milions de dòlars a l’any? Com sinó pot proposar reduccions als impostos de milers de milions a les empreses i companyies petrolíferes però ni un centau a 100 milions d’americans? Com sinó pot plantejar un pla de sanitat que cobri impostos sobre els seus beneficis, o un pla d’educació que no ajudi a les famílies a pagar la universitat, o un pla que privatitzi la Seguretat Social i posi en risc la vostra jubilació?

No és perquè a en John McCain li sigui igual, és perquè en John McCain no ho entén.

Durant més de dues dècades s’ha adscrit a l’antiga, i desprestigiada filosofia republicana de donar més i més a aquells que ja ho tenen tot i esperar que la prosperitat arribi a la resta. A Washington anomenen a això “societat de propietat”, però el què realment significa és “estàs sol”. No tens feina? Mala sort. No tens servei sanitari? Ja ho arreglarà el mercat. Has nascut a la pobresa? Lluita i treu les unges fins que te’n surtis, encara que no tinguis unges. Estàs sol.

Well it's time for them to own their failure. It's time for us to change America.

You see, we Democrats have a very different measure of what constitutes progress in this country.

We measure progress by how many people can find a job that pays the mortgage; whether you can put a little extra money away at the end of each month so you can someday watch your child receive her college diploma. We measure progress in the 23 million new jobs that were created when Bill Clinton was President - when the average American family saw its income go up \$7,500 instead of down \$2,000 like it has under George Bush.

We measure the strength of our economy not by the number of billionaires we have or the profits of the Fortune 500, but by whether someone with a good idea can take a risk and start a new business, or whether the waitress who lives on tips can take a day off to look after a sick kid without losing her job - an economy that honors the dignity of work.

The fundamentals we use to measure economic strength are whether we are living up to that fundamental promise that has made this country great - a promise that is the only reason I am standing here tonight.

Because in the faces of those young veterans who come back from Iraq and Afghanistan, I see my grandfather, who signed up after Pearl Harbor, marched in Patton's Army, and was rewarded by a grateful nation with the chance to go to college on the GI Bill.

In the face of that young student who sleeps just three hours before working the night shift, I think about my mom, who raised my sister and me on her own while she worked and earned her degree; who once turned to food stamps but was still able to send us to the best schools in the country with the help of student loans and scholarships.

Bé, ara és hora que carreguin amb el seu fracàs. Ara és hora que canviem Amèrica.

Mireu, els demòcrates tenim un varem diferent de què constitueix el progrés en aquest país:

Nosaltres mesurem el progrés segons la quantitat de persones que poden trobar una feina amb què poder pagar la hipoteca; segons si podeu o no estalviar una miqueta cada més per tal que un dia podeu veure als vostres fills rebent un títol universitari. Mesurem el progrés pels 23 milions de treballs nous que es van crear quan en Bill Clinton era president, quan una família americana mitjana veia com els seus salaris s'incrementaven 7.500 dòlars i no disminuïen en 2.000 com ho han fet amb en George Bush.

Mesurem el poder de la nostra economia no pel número de milionaris que tenim ni pels beneficis segons la llista Fortune 500, sinó pel fet que algú amb una bona idea pugui arriscar-se a obrir un negoci, o que una cambrera que viu de les propines pugui demanar un dia lliure per cuidar del seu nen malalt sense perdre la seva feina: una economia que honri la dignitat del treball.

Els principis que utilitzem per mesurar el nostre poder econòmic són si estem a l'alçada de la promesa què ha fet aquest país tant magnífic; una promesa que és l'única raó per la qual sóc aquí aquesta nit.

Quan veig els joves veterans que tornen d'Iraq i d'Afganistan veig al meu avi, que es va allistar després de l'atac a Pearl Harbor, va servir a l'exèrcit de Patton i va ser recompensat per una nació agraïda amb l'oportunitat d'anar a la universitat a Gi Bill.

Quan veig la cara d'aquell estudiant que dorm només tres hores abans de treballar al torn de nit, penso en la meva mare, qui em va criar a mi i a la meva germana tota sola mentre treballava i estudiava una carrera; qui va haver d'unir-se al programa d'ajudes de menjar però va aconseguir enviar-nos a les millors escoles i universitats amb l'ajuda de crèdits i beques escolars.

When I listen to another worker tell me that his factory has shut down, I remember all those men and women on the South Side of Chicago who I stood by and fought for two decades ago after the local steel plant closed.

And when I hear a woman talk about the difficulties of starting her own business, I think about my grandmother, who worked her way up from the secretarial pool to middle-management, despite years of being passed over for promotions because she was a woman. She's the one who taught me about hard work. She's the one who put off buying a new car or a new dress for herself so that I could have a better life. She poured everything she had into me. And although she can no longer travel, I know that she's watching tonight, and that tonight is her night as well.

I don't know what kind of lives John McCain thinks that celebrities lead, but this has been mine. These are my heroes. Theirs are the stories that shaped me. And it is on their behalf that I intend to win this election and keep our promise alive as President of the United States.

What is that promise?

It's a promise that says each of us has the freedom to make of our own lives what we will, but that we also have the obligation to treat each other with dignity and respect.

It's a promise that says the market should reward drive and innovation and generate growth, but that businesses should live up to their responsibilities to create American jobs, look out for American workers, and play by the rules of the road.

Ours is a promise that says government cannot solve all our problems, but what it should do is that which we cannot do for ourselves - protect us from harm and provide every child a decent education; keep our water clean and our toys safe; invest in new schools and new roads and new science and technology.

Quan sento a un altre treballador que em diu que la seva fàbrica ha tancat, me'n recordo de tots els homes i dones del sud de Chicago amb els que vaig lluitar fa vint anys quan la fàbrica d'acer va tancar.

I quan sento a una dona parlar de les dificultats d'obrir un negoci propi, penso en la meva àvia, que va treballar per ascendir de secretària a gerent de grau mig malgrat haver perdut oportunitats d'ascendir pel fet de ser dona. Ella és qui em va ensenyar el significat de treballar dur. Ella és qui es va estar de comprar-se un cotxe o un vestit nou per tal que jo pogués tenir una vida millor. Ella em va donar tot el què tenia, i tot i que ja no pot viatjar, sé que aquesta nit ens està veient, i que aquesta nit també és la seva nit.

No sé quin tipus de vida es pensa en John McCain que tenen les persones importants, però aquesta és la meva. Aquests són els meus herois. Les seves històries són les que m'han perfilat, i és per ells que vull guanyar aquestes eleccions i mantenir la nostra promesa viva com a president dels Estats Units.

Quina és aquesta promesa?

És una promesa que diu que cadascun de nosaltres tenim la llibertat de fer el què vulguem amb les nostres vides, però que també tenim l'obligació de tractar els altres amb dignitat i respecte.

És una promesa que diu que el mercat hauria de recompensar la iniciativa i la innovació i ha de generar creixement, però que els negocis haurien d'estar a l'alçada de la seva responsabilitat de crear nous llocs de treball, mirar pels treballadors americans i jugar net.

És una promesa que diu que el Govern no pot solucionar tots els nostres problemes, però que hauria de solucionar aquells que no podem solucionar per nosaltres mateixos: protegir-nos dels perills i donar una bona educació a tots els nens, mantenir les aigües netes i les joguines segures, invertir en noves escoles, carreteres i en ciència i tecnologia.

Our government should work for us, not against us. It should help us, not hurt us. It should ensure opportunity not just for those with the most money and influence, but for every American who's willing to work.

That's the promise of America - the idea that we are responsible for ourselves, but that we also rise or fall as one nation; the fundamental belief that I am my brother's keeper; I am my sister's keeper.

That's the promise we need to keep. That's the change we need right now. So let me spell out exactly what that change would mean if I am President.

Change means a tax code that doesn't reward the lobbyists who wrote it, but the American workers and small businesses who deserve it.

Unlike John McCain, I will stop giving tax breaks to corporations that ship jobs overseas, and I will start giving them to companies that create good jobs right here in America.

I will eliminate capital gains taxes for the small businesses and the start-ups that will create the high-wage, high-tech jobs of tomorrow.

I will cut taxes - cut taxes - for 95% of all working families. Because in an economy like this, the last thing we should do is raise taxes on the middle-class.

And for the sake of our economy, our security, and the future of our planet, I will set a clear goal as President: in ten years, we will finally end our dependence on oil from the Middle East.

El nostre Govern hauria de treballar per a nosaltres, no contra nosaltres. Hauria d'ajudar-nos, no fer-nos mal; hauria de garantir l'oportunitat no només per a aquells que tenen molts diners i influència sinó per a tots els americans que volen treballar.

Aquesta és la promesa d'Amèrica: la idea que som responsables de nosaltres mateixos, però que també creixem o ens enfonsem com a una nació; la creença fonamental de cuidar del meu germà i també de la meva germana.

Aquesta és la promesa que hem de mantenir. Aquest és el canvi que necessitem ara mateix. Així que deixeu-me explicar-vos què significaria aquest canvi si m'escolliu com a president:

El canvi significa un sistema d'impostos que no recompensi els polítics que el van dissenyar sinó els treballadors i els petits empresaris que s'ho mereixin.

A diferència d'en John McCain, deixaré d'afavorir les empreses amb reduccions d'impostos que es traslladin a l'estrangeur sinó que afavoriré aquelles que creïn bons llocs de treball aquí a Amèrica.

Eliminaré els impostos dels guanys capitals de les petites empreses i les inversions inicials que crearan els treballs del futur amb grans salaris i grans avanços tecnològics.

Retallaré els impostos, retallaré els impostos per al 95% de les famílies treballadores, perquè en una economia com aquesta, l'última cosa que hem de fer és apujar els impostos a la classe mitja.

i pel bé de la nostra economia, de la nostra seguretat i del futur del nostre planeta imposaré un objectiu clar com a president: en deu anys posarem fi a la nostra dependència del petroli de l'Orient Pròxim.

Washington's been talking about our oil addiction for the last thirty years, and John McCain has been there for twenty-six of them. In that time, he's said no to higher fuel-efficiency standards for cars, no to investments in renewable energy, no to renewable fuels. And today, we import triple the amount of oil as the day that Senator McCain took office.

Now is the time to end this addiction, and to understand that drilling is a stop-gap measure, not a long-term solution. Not even close.

As President, I will tap our natural gas reserves, invest in clean coal technology, and find ways to safely harness nuclear power. I'll help our auto companies re-tool, so that the fuel-efficient cars of the future are built right here in America. I'll make it easier for the American people to afford these new cars. And I'll invest 150 billion dollars over the next decade in affordable, renewable sources of energy - wind power and solar power and the next generation of biofuels; an investment that will lead to new industries and five million new jobs that pay well and can't ever be outsourced.

America, now is not the time for small plans.

Now is the time to finally meet our moral obligation to provide every child a world-class education, because it will take nothing less to compete in the global economy. Michelle and I are only here tonight because we were given a chance at an education. And I will not settle for an America where some kids don't have that chance. I'll invest in early childhood education. I'll recruit an army of new teachers, and pay them higher salaries and give them more support. And in exchange, I'll ask for higher standards and more accountability. And we will keep our promise to every young American - if you commit to serving your community or your country, we will make sure you can afford a college education.

A Washington se n'ha parlat molt sobre la dependència del petroli durant els últims 30 anys, i en John McCain hi ha estat present durant 26. En tot aquest temps, ell ha votat que no a millorar el nivell de combustible que consumeixen els cotxes, ha votat que no a invertir en energia renovable i ha votat que no a combustibles ecològics. Actualment estem important el triple de la quantitat de petroli que el dia que el senador McCain va prendre possessió del càrrec.

Ara és el moment de posar fi a aquesta dependència i d'entendre que perforar és una mesura provisional, no una solució definitiva. N'està molt lluny de ser-ho.

Com a president, explotaré les nostres reserves naturals de gas, invertiré en tecnologies per a reduir l'impacte mediambiental de l'energia del carbó, i trobaré maneres d'utilitzar l'energia nuclear d'una manera segura. Ajudaré les companyies automobilístiques a reconstruir, per què els cotxes de baix consum del futur es construeixin aquí, a Amèrica. Ajudaré els americans a que es pugui permetre un d'aquests cotxes i invertiré 150 mil milions de dòlars durant la propera dècada en fonts d'energia renovables que tothom es pugui permetre: energia eòlica, energia solar i la següent generació de biocombustibles; una inversió que donarà lloc a noves industries i cinc milions de llocs de treball amb bons salaris que mai subcontractarem.

Amèrica, ara no és el moment de petits plans.

Ara és el moment d'enfrontar-nos finalment amb la nostra obligació moral de donar una educació a tots els nens de totes les classes socials, perquè això és el què necessitem per a competir a l'economia global. La Michelle i jo som aquí avui perquè ens van donar l'oportunitat de tenir una educació, i jo no em conformaré amb un país en què alguns nens no tenen aquesta oportunitat. invertiré en jardins d'infància i escoles primàries; contractaré nous professors, els hi pagaré un salari més alt i els hi donaré més ajudes. A canvi, els demanaré un nivell educatiu més alt i més responsabilitat. i mantindrem la nostra promesa amb tots els joves americans: si et compromets a servir la teva comunitat o el teu país, ens assegurarem que et puguis permetre una carrera universitària.

Now is the time to finally keep the promise of affordable, accessible health care for every single American. If you have health care, my plan will lower your premiums. If you don't, you'll be able to get the same kind of coverage that members of Congress give themselves. And as someone who watched my mother argue with insurance companies while she lay in bed dying of cancer, I will make certain those companies stop discriminating against those who are sick and need care the most.

Now is the time to help families with paid sick days and better family leave, because nobody in America should have to choose between keeping their jobs and caring for a sick child or ailing parent.

Now is the time to change our bankruptcy laws, so that your pensions are protected ahead of CEO bonuses; and the time to protect Social Security for future generations.

And now is the time to keep the promise of equal pay for an equal day's work, because I want my daughters to have exactly the same opportunities as your sons.

Now, many of these plans will cost money, which is why I've laid out how I'll pay for every dime - by closing corporate loopholes and tax havens that don't help America grow. But I will also go through the federal budget, line by line, eliminating programs that no longer work and making the ones we do need work better and cost less - because we cannot meet twenty-first century challenges with a twentieth century bureaucracy.

And Democrats, we must also admit that fulfilling America's promise will require more than just money. It will require a renewed sense of responsibility from each of us to recover what John F. Kennedy called our "intellectual and moral strength." Yes, government must lead on energy independence, but each of us must do our part to make our homes and businesses more efficient. Yes, we must provide more lad-

Ara és el moment de mantenir la promesa d'una sanitat accessible a tots i cada un dels americans. Si ja tens una assegurança, el meu pla n'abaixarà les primes. Si no en tens, amb el meu pla podràs accedir a les mateixes prestacions que tenen els membres del Congrés. i com a una persona que va veure a la seva mare discutir amb l'assegurança mentre estava al llit i moria de càncer, m'asseguraré que aquestes companyies deixin de discriminari els malalts i els que necessiten que algú cuidi d'ells.

Ara és el moment d'ajudar les famílies amb dies lliures per malaltia pagats i baixes per maternitat millors, perquè ningú a Amèrica hauria d'haver d'es-collir entre mantenir la feina o cuidar d'un fill o un pare malalt.

Ara és el moment de canviar les lleis de bancarrota perquè les nostres pensions estiguin protegides abans que les primes dels directius; ara és el moment per protegir la Seguretat Social per a les generacions futures.

Ara és el moment de mantenir la promesa d'igualtat de salari per la mateixa feina, perquè jo vull que les meves filles tinguin exactament les mateixes oportunitats que els vostres fills.

Ara bé, molts d'aquests plans costaran diners, i per això he disposat com gastaré els diners: posant fi a les esquerdes legals i els paradisos fiscals de les empreses a que això no ajuda al creixement d'Amèrica. Però també revisaré el pressupost General de l'Estat punt per punt i eliminaré els programes que no funcionen i faré que aquells que són necessaris funcionin millor i costin menys diners, perquè no ens podem enfocar als reptes del segle XXI amb una burocràcia del segle XX.

Demòcrates, també hem d'admetre que acomplir la promesa americana requereix altres coses a més de diners. Requerirà un nou sentit de la responsabilitat per part de tots nosaltres per recuperar el que en John F. Kennedy va anomenar "la nostra força intel·lectual i moral". Sí, el nostre Govern ens ha de guiar en la independència de l'energia, però cada un de nosaltres hem de posar de la nostra part per fer que les nostres llars i els nostres negocis consumeixin

ders to success for young men who fall into lives of crime and despair, but we must also admit that programs alone can't replace parents; that government can't turn off the television and make a child do her homework; that fathers must take more responsibility for providing the love and guidance their children need. Individual responsibility and mutual responsibility - that's the essence of America's promise.

And just as we keep our promise to the next generation here at home, so must we keep America's promise abroad. If John McCain wants to have a debate about who has the temperament, and judgment, to serve as the next Commander-in-Chief, that's a debate I'm ready to have.

For while Senator McCain was turning his sights to Iraq just days after 9/11, I stood up and opposed this war, knowing that it would distract us from the real threats we face. When John McCain said we could just "muddle through" in Afghanistan, I argued for more resources and more troops to finish the fight against the terrorists who actually attacked us on 9/11, and made clear that we must take out Osama bin Laden and his lieutenants if we have them in our sights. John McCain likes to say that he'll follow bin Laden to the Gates of Hell - but he won't even go to the cave where he lives.

And today, as my call for a time frame to remove our troops from Iraq has been echoed by the Iraqi government and even the Bush Administration, even after we learned that Iraq has a \$79 billion surplus while we're wallowing in deficits, John McCain stands alone in his stubborn refusal to end a misguided war.

That's not the judgment we need. That won't keep America safe. We need a President who can face the threats of the future, not keep grasping at the ideas of the past.

menys. Sí, hem d'ofrir més oportunitats de triomfar als joves que cauen en una vida de crim i desesperació, però també hem de reconèixer que els programes no poden substituir els pares, que el Govern no pot apagar la televisió i fer que els nens facin els deures, i que els pares han de ser responsables de donar l'amor i les directrius que els seus fills necessiten: responsabilitat individual i responsabilitat mútua, aquesta és l'essència de la promesa americana.

I tal i com diem que hem de mantenir la nostra promesa a la propera generació aquí a casa, també hem de mantenir-la a l'estrange. Si en John McCain vol fer un debat sobre qui té el temperament i el seny per servir com a proper president, jo hi estic preparat. Perquè quan el senador McCain va dirigir la seva mirada cap a Iraq després de l'11-S, jo em vaig oposar a aquesta guerra perquè sabia que ens distrauria de les amenaces reals a què ens enfrontem; perquè quan el senador McCain va dir que podíem sortirnos-en a Afganistan jo vaig lluitar per tenir més recursos i més tropes per posar fi a la lluita contra els veritables terroristes que ens van atacar l'11-S, i vaig deixar clar que hem d'arrestar l'Osama bin Laden i els seus seguidors si ens els trobem. A en John McCain li agrada dir que persegurà en bin Laden fins a les portes de l'infern, però la veritat és que ni tan sols va a la cova on viu.

i avui, mentre la meva proposta d'un període de temps per retirar les tropes d'Iraq ressona entre el govern iraquià i el govern d'en Bush i fins i tot sabent que Iraq té un superàvit de 79 mil milions mentre nosaltres ens sumim en dèficits, en John McCain manté la seva tossuda negativa de posar fi a una guerra sense sentit.

Aquest no és el seny que necessitem. Aquest seny no farà que Amèrica estigui segura. Necessitem un president que es pugui enfocar a les amenaces del futur, no un que s'aferri a les idees del passat.

You don't defeat a terrorist network that operates in eighty countries by occupying Iraq. You don't protect Israel and deter Iran just by talking tough in Washington. You can't truly stand up for Georgia when you've strained our oldest alliances. If John McCain wants to follow George Bush with more tough talk and bad strategy, that is his choice - but it is not the change we need.

We are the party of Roosevelt. We are the party of Kennedy. So don't tell me that Democrats won't defend this country. Don't tell me that Democrats won't keep us safe. The Bush-McCain foreign policy has squandered the legacy that generations of Americans -- Democrats and Republicans - have built, and we are here to restore that legacy.

As Commander-in-Chief, I will never hesitate to defend this nation, but I will only send our troops into harm's way with a clear mission and a sacred commitment to give them the equipment they need in battle and the care and benefits they deserve when they come home.

I will end this war in Iraq responsibly, and finish the fight against al Qaeda and the Taliban in Afghanistan. I will rebuild our military to meet future conflicts. But I will also renew the tough, direct diplomacy that can prevent Iran from obtaining nuclear weapons and curb Russian aggression. I will build new partnerships to defeat the threats of the 21st century: terrorism and nuclear proliferation; poverty and genocide; climate change and disease. And I will restore our moral standing, so that America is once again that last, best hope for all who are called to the cause of freedom, who long for lives of peace, and who yearn for a better future.

These are the policies I will pursue. And in the weeks ahead, I look forward to debating them with John McCain.

But what I will not do is suggest that the Senator takes his positions for political purposes. Because one of the things that we have to change in

No es pot enderrocar/derrotar una xarxa terrorista que opera a 80 països mitjançant l'ocupació a Iraq. No es pot protegir Israel ni dissuadir Iran amb ferms discursos a Washington. No podem defensar Geòrgia... Si en John McCain vol seguir el mateix camí que en George Bush, amb més paraules i estratègies dolentes és la seva elecció, però aquest no és el canvi que necessitem.

Aquest és el partit de Roosevelt i de Kennedy, així que ningú em digui que els demòcrates no defensaran aquest país; que ningú em digui que els demòcrates no ens protegiran. La política exterior d'en Bush i d'en McCain ha desaprofitat el legat que generacions d'americans, tant demòcrates com republicans, han construït, i nosaltres som aquí per restablir aquest legat.

Com a Cap d'Estat mai dubtaré a defensar el nostre país, però només enviaré les nostres tropes a les portes del perill amb una missió clara i la promesa de dona'ls-hi l'equipament necessari per al camp de batalla i les ajudes i prestacions que es mereixen quan tornin a casa.

Posaré fi a la guerra d'Iraq d'una manera raonada i també posaré fi a la lluita contra Al Qaeda i els talibans a Afganistan. Reconstruiré el nostre exèrcit per tal que puguem enfocar-nos a conflictes futurs, però també renovaré la diplomàcia estricta i directa que eviti que Iran obtingui armes nuclears i que freni l'agressió russa. Crearé noves aliances per a vèncer les amenaces del segle XXI: el terrorisme i la proliferació nuclear, la pobresa i el genocidi, el canvi climàtic i les malalties. També restabliré la nostra posició moral per tal que Amèrica sigui un cop més aquesta bona i última esperança per a tots els qui volen lluitar per la llibertat, els qui desitgen viure en pau i que anhelen un futur millor.

Aquestes són les polítiques que busco, i estic desitjant debatre-les amb en John McCain durant les properes setmanes.

Però el que no suggeriré és que el senador McCain pren les decisions en funció dels seus objectius polítics, perquè una de les idees que hem de can-

our politics is the idea that people cannot disagree without challenging each other's character and patriotism.

The times are too serious, the stakes are too high for this same partisan playbook. So let us agree that patriotism has no party. I love this country, and so do you, and so does John McCain. The men and women who serve in our battlefields may be Democrats and Republicans and Independents, but they have fought together and bled together and some died together under the same proud flag. They have not served a Red America or a Blue America - they have served the United States of America.

So I've got news for you, John McCain. We all put our country first.

America, our work will not be easy. The challenges we face require tough choices, and Democrats as well as Republicans will need to cast off the worn-out ideas and politics of the past. For part of what has been lost these past eight years can't just be measured by lost wages or bigger trade deficits. What has also been lost is our sense of common purpose - our sense of higher purpose. And that's what we have to restore.

We may not agree on abortion, but surely we can agree on reducing the number of unwanted pregnancies in this country. The reality of gun ownership may be different for hunters in rural Ohio than for those plagued by gang-violence in Cleveland, but don't tell me we can't uphold the Second Amendment while keeping AK-47s out of the hands of criminals. I know there are differences on same-sex marriage, but surely we can agree that our gay and lesbian brothers and sisters deserve to visit the person they love in the hospital and to live lives free of discrimination. Passions fly on immigration, but I don't know anyone who benefits when a mother is separated from her infant child or an employer undercuts American wages by hiring illegal workers. This too is part of America's promise - the promise of a democracy where we

viar de les nostres polítiques és que la gent no pot dissentir sense criticar el caràcter i el patriotisme dels altres.

Ens trobem en un moment molt seriós i hi ha molt en joc per continuar amb aquesta tàctica partidista, així que hem d'estar d'acord en què el patriotisme no té res a veure amb els partits. Jo m'estimo aquest país igual que vosaltres i igual que en John McCain. Els homes i dones que estan de servei al camp de batalla poden ser republicans, demòcrates o independents, però tots ells han lluitat i sagnat junts i molts d'ells han mort junts sota la mateixa bandera. Tots ells no han servit pas una Amèrica vermella o una Amèrica blava, han servit els Estats Units d'Amèrica.

Així que tinc una cosa a dir-te, John McCain: tots nosaltres pensem primer en el nostre país.

Amèrica, la tasca no serà gens fàcil. Els reptes que tenim per endavant requeriran decisions difícils, i tant demòcrates com republicans hauran d'abandonar les antiquades idees i polítiques del passat. Part del que hem perdut en els últims vuit anys no es pot mesurar només amb les abaixades dels salariis o els majors dèficits comercials. En aquests vuit anys també hem perdut el sentiment d'un objectiu comú, el sentiment de tenir un objectiu més gran, i això és el que hem de restablir.

Potser no hi estem d'acord en el tema de l'avortament, però segur que podem posar-nos d'acord en alguna mesura per reduir el número de fills no desitjats en aquest país. La realitat de la tinença d'armes ha de ser diferent per als caçadors d'Ohio que per als membres de les bandes violentes de Cleveland, però que ningú em digui que no podem mantenir la Segona Esmena a l'hora que evitem que els criminals puguin obtenir les AK-47. Sé que hi ha discrepàncies sobre els matrimonis homosexuals, però segur que estem d'acord en que els nostres germans i germanes homosexuals es mereixen poder visitar les persones que s'estimen a l'hospital o poder viure les seves vides sense cap mena de discriminació. Hi ha molt enrenou amb el tema de la immigració, però jo no coneix ningú que es beneficiï quan separen una

can find the strength and grace to bridge divides and unite in common effort.

I know there are those who dismiss such beliefs as happy talk. They claim that our insistence on something larger, something firmer and more honest in our public life is just a Trojan Horse for higher taxes and the abandonment of traditional values. And that's to be expected. Because if you don't have any fresh ideas, then you use stale tactics to scare the voters. If you don't have a record to run on, then you paint your opponent as someone people should run from.

You make a big election about small things.

And you know what - it's worked before. Because it feeds into the cynicism we all have about government. When Washington doesn't work, all its promises seem empty. If your hopes have been dashed again and again, then it's best to stop hoping, and settle for what you already know.

I get it. I realize that I am not the likeliest candidate for this office. I don't fit the typical pedigree, and I haven't spent my career in the halls of Washington.

But I stand before you tonight because all across America something is stirring. What the nay-sayers don't understand is that this election has never been about me. It's been about you.

For eighteen long months, you have stood up, one by one, and said enough to the politics of the past. You understand that in this election, the greatest risk we can take is to try the same old politics with the same old players and expect a different result. You have shown what history teaches us - that at defining moments like this one, the change we need doesn't come from Washington. Change comes to Washington. Change happens because the American people demand it - because they rise up

mare del seu fill o quan un empresari danyen els salariis americans contrac-tant treballadors il·legals. Això també forma part de la promesa americana, la promesa d'una democràcia en què puguem trobar la força i l'elegància per escurçar les nostres diferències i unir-nos en un esforç comú.

Sé que hi ha gent que taxen aquestes creences de converses felices; Aquesta gent al·lega que la nostra insistència en alguna cosa més gran, més ferma i més honesta en la nostra vida pública és només un Cavall de Troia per a impostos més alts i l'abandonament dels valors tradicionals. i això és el que s'ha d'esperar, perquè si no tens idees noves només utilitzes velles tàctiques per espantar els votants: si no tens res bo a dir de la teva campanya, et dediques a criticar la dels teus oponents.

Fas unes eleccions basant-te en els petits detalls.

Però sabeu què? Això ha funcionat abans, perquè alimenta l'escepticisme que tots tenim en el Govern; perquè quan Washington no funciona, es com si totes les seves promeses estiguessin buides; quan et destrossen les esperances un cop rere un altre al final deixes de tenir-ne i et conformes amb allò que ja coneixes.

Ja ho entenc. Entenc que no sóc el candidat preferit per a aquest càrrec: no sóc del típic llinatge ni he fet carrera als vestíbuls de Washington, però sóc davant vostre aquesta nit perquè arreu d'Amèrica s'està coent alguna cosa. El que els escèptics no entenen es que aquestes eleccions no tenen res a veure amb mi, tenen a veure amb vosaltres.

Durant divuit llargs mesos, us heu aixecat, un per un, i heu deixat clar que ja n'hi havia prou de les polítiques del passat. Vosaltres enteneu que, en aquestes eleccions, el major risc que podem prendre és utilitzar les mateixes polítiques del passat amb els mateixos jugadors i esperar resultats diferents. Heu demostrat el que ens ha ensenyat la història: que en moments decisius com aquest, el canvi que necessitem no prové de Washington –el canvi arriba a Washington. El canvi arriba perquè el poble americà el demana,

and insist on new ideas and new leadership, a new politics for a new time.

America, this is one of those moments.

I believe that as hard as it will be, the change we need is coming. Because I've seen it. Because I've lived it. I've seen it in Illinois, when we provided health care to more children and moved more families from welfare to work. I've seen it in Washington, when we worked across party lines to open up government and hold lobbyists more accountable, to give better care for our veterans and keep nuclear weapons out of terrorist hands.

And I've seen it in this campaign. In the young people who voted for the first time, and in those who got involved again after a very long time. In the Republicans who never thought they'd pick up a Democratic ballot, but did. I've seen it in the workers who would rather cut their hours back a day than see their friends lose their jobs, in the soldiers who re-enlist after losing a limb, in the good neighbors who take a stranger in when a hurricane strikes and the floodwaters rise.

This country of ours has more wealth than any nation, but that's not what makes us rich. We have the most powerful military on Earth, but that's not what makes us strong. Our universities and our culture are the envy of the world, but that's not what keeps the world coming to our shores.

Instead, it is that American spirit - that American promise - that pushes us forward even when the path is uncertain; that binds us together in spite of our differences; that makes us fix our eye not on what is seen, but what is unseen, that better place around the bend.

That promise is our greatest inheritance. It's a promise I make to my daughters when I tuck them in at night, and a promise that you make

perquè s'ha alçat i ha insistit en noves idees i un nou lideratge, en noves polítiques per a una nova era.

Amèrica: aquest és un d'aquests moments. Jo crec que tot i que serà difícil, el canvi que necessitem està a punt d'arribar. Jo l'he vist. Jo l'he viscut a Illinois quan vam donar assistència sanitària a més infants i més llocs de treball a les famílies dels serveis socials. També l'he vist a Washington, on vam treballar conjuntament entre partits per obrir el Govern i fer més responsables a les persones dels grups d'opressió i per donar un tracte millor als nostres veterans i mantenir les armes nuclears fora de l'abast dels terroristes. A més, també l'he vist en aquesta campanya, en els joves que van votar per primera vegada i en aquells que van tornar a fer-ho després de molt de temps; en els republicans que mai s'haguessin pensat que votarien un demòcrata, però que així ho van fer. També l'he vist en els treballadors que prefereixen retallar les seves hores de treball abans que els seus amics perdin la feina, en els soldats que s'allisten un altre cop després d'haver perdut una extremitat i en les bones persones que allotgen un estrany quan arriba un huracà o quan hi ha una inundació.

El nostre país té més riqueses que qualsevol altre, però això no és el que ens fa rics; tenim l'exèrcit més poderós de la Terra, però això no és el que ens fa forts; les nostres universitats i la nostra cultura són l'enveja del món, però això no és el que fa que la gent vingui a les nostres costes. És l'esperit americà –la promesa americana- el que ens fa avançar inclús quan el camí és incert; el que ens uneix tot i les nostres diferències; el que fa que fixem la nostra vista no en allò que es veu sinó en allò que no es veu, en aquell lloc millor de darrera de la cantonada.

Aquesta promesa és la millor herència que tenim. És una promesa que faig a les meves filles quan les acotxo a la nit, i que vosaltres feu als vostres fills –una promesa que va portar els immigrants a creuar oceans i als pioners a viatjar cap a l'Oest; una promesa que va portar els treballadors a fer de piquets i a les dones a lluitar pel dret al vot. i és una promesa que avui fa 40 anys va fer que americans de tot el país es reunissin a un Mall a Washing-

to yours - a promise that has led immigrants to cross oceans and pioneers to travel west; a promise that led workers to picket lines, and women to reach for the ballot.

And it is that promise that forty five years ago today, brought Americans from every corner of this land to stand together on a Mall in Washington, before Lincoln's Memorial, and hear a young preacher from Georgia speak of his dream.

The men and women who gathered there could've heard many things. They could've heard words of anger and discord. They could've been told to succumb to the fear and frustration of so many dreams deferred.

But what the people heard instead - people of every creed and color, from every walk of life - is that in America, our destiny is inextricably linked. That together, our dreams can be one.

"We cannot walk alone," the preacher cried. "And as we walk, we must make the pledge that we shall always march ahead. We cannot turn back."

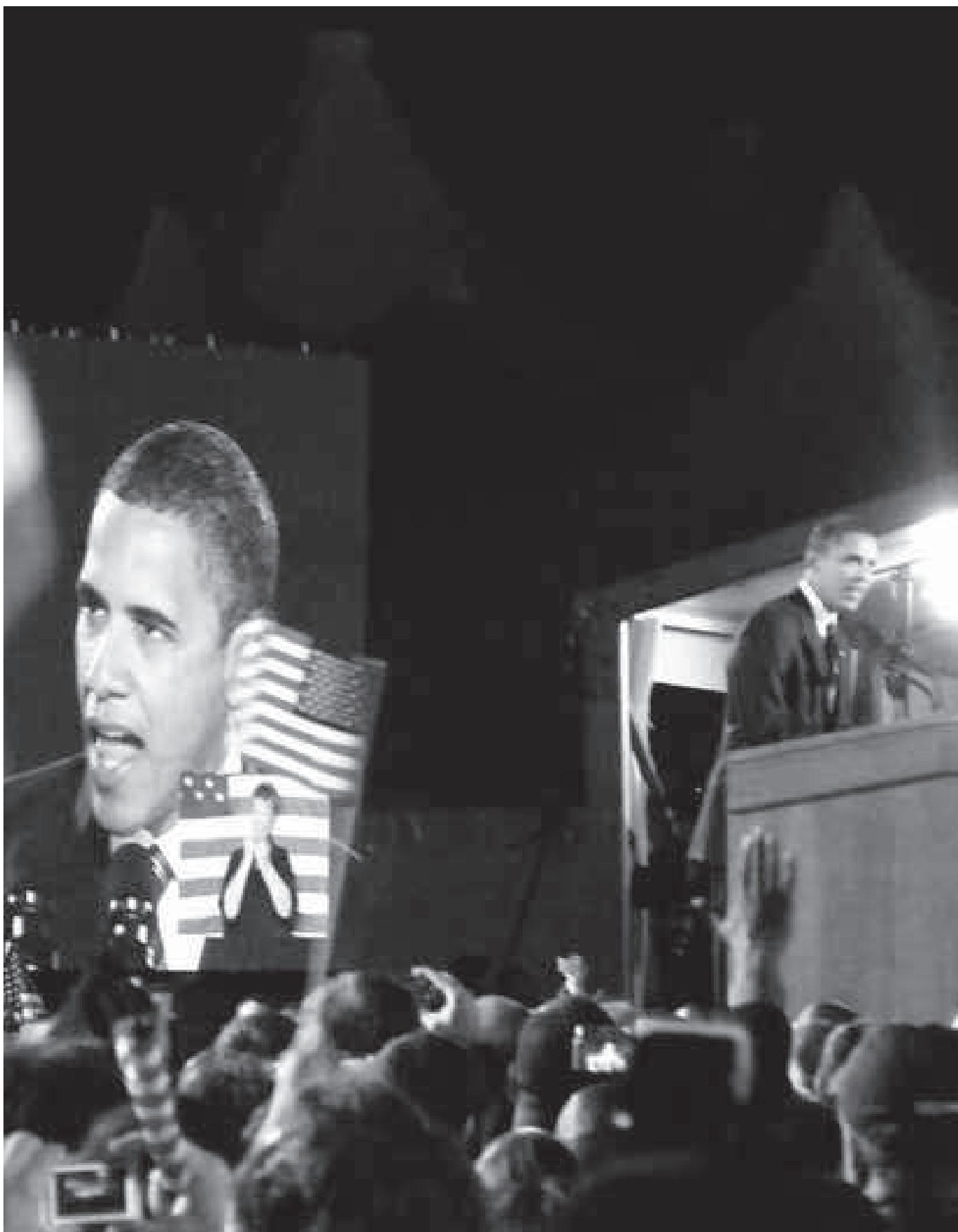
America, we cannot turn back. Not with so much work to be done. Not with so many children to educate, and so many veterans to care for. Not with an economy to fix and cities to rebuild and farms to save. Not with so many families to protect and so many lives to mend. America, we cannot turn back. We cannot walk alone. At this moment, in this election, we must pledge once more to march into the future. Let us keep that promise - that American promise - and in the words of Scripture hold firmly, without wavering, to the hope that we confess.

Thank you, God Bless you, and God Bless the United States of America.

ton, davant del Lincoln Memorial, per escoltar un predicador de Geòrgia parlar del seu somni. Els homes i dones que es van reunir allà podrien haver sentit moltes coses: podrien haver sentit paraules d'ira i discòrdia o els podrien haver dit que sucumbissin a la por i la frustració de veure tants somnis ajornats. Però en comptes d'això, el que aquella gent va sentir -gent de totes les creences, colors i maneres de viure diferents- va ser que a Amèrica el nostre destí està unit d'una manera inextricable i que, units, els nostres somnis en poden fer un de sol. "No podem caminar sols", va dir el predicador, "i mentre caminem hem de fer la promesa que sempre mirarem endavant, mai girarem cua".

Amèrica: no podem girar cua; no amb la feina que tenim per endavant; no amb els nens que hem d'educar i els veterans que hem de cuidar; no amb l'economia que hem d'arreglar, les ciutats que hem de reconstruir i les granges que hem de salvar; no amb les famílies que hem de protegir i les vides que hem d'arreglar. Amèrica: no podem girar cua. No podem caminar sols. En aquest moment, en aquestes eleccions, hem de prometre un cop més que caminarem cap al futur. Agafem-nos fort, sense vacillar, a les paraules de les Sagrades Escriptures i mantenim aquesta promesa -la promesa americana- amb l'esperança que professem.

Moltes gràcies. Que Déu us beneeixi i que Déu beneeixi els Estats Units d'Amèrica.

At the Obama victory rally in Chicago a supporter holds a sign reading, "Yes We Can!".
Un partidari mostra un cartell amb el text "Sí, podem!" durant el míting de la victòria d'Obama a Chicago.

Change Has Come to America

*Election night remarks
Chicago, Illinois, November 4, 2008*

El canvi ha
arribat als
Estats Units

Comentaris de la nit de l'elecció
Chicago, Illinois, 4 de novembre de 2008

Victory Speech

On November 4th (the first Tuesday after the first Monday in November every four years) the American citizens were called to vote to elect their President. On that historic night the first African American was elected to the post.

Obama's campaign will go down in history for its innovations. The most important innovation of Obama's campaign –one that changed the conception of campaigns– was the use of new technologies, especially the Internet.

The 1960's were the era of television, the year 2008 marked the beginning of the Internet era. Obama mobilized a sector of the population between 18 and 30 years old who had never been interested in politics until then. The times of cynicism that started with Nixon's presidency yielded to a new time of hope.

The campaign of the future President of the United States can be summed up in the last few words of his victory speech in Chicago: "And where we are met with cynicism and doubts and those who tell us that we can't, we will respond with that timeless creed that sums up the spirit of a people: Yes, we can."

Discurs de la victòria

El 4 de novembre, el primer dimarts després del primer dilluns del mes de novembre cada quatre anys, els nordamericans varen ser cri-dats a les urnes per elegir el seu President. Aquella nit històrica el primer afroamericà ve ser elegit per la primera magistratura.

La campanya d'Obama passarà a la història per les novetats. La novetat, més important, de la campanya d'Obama, que va canviar la concepció de les campanyes, va ser la utilització de les noves tecnologies en general i d'internet, en particular.

Si al 1960 es va obrir l'era de la televisió en les campanyes, l'any 2008 ha sigut la porta d'entrada a l'era d'internet. Obama va mobilitzar un milió i mig de voluntaris, recaptà més diners que ningú en petites aportacions (quasi mil milions \$) i, en el ciberespai, mobilitzà un segment de la població d'entre 18 i 30 anys que fins ara no havia desperitat cap interès per la política. El temps del cinisme, inaugurat amb la presidència de Nixon, deixà pas a un nou temps d'esperança.

La campanya del futur President dels Estats Units es resumeix en les últimes paraules del seu discurs de la victòria pronunciat a Chicago: "*I quan tinguem dubtes i escoltem a alguns dir que no podem, contestarem amb aquest credo etern que resumeix l'esperit d'un poble: sí, podem*".

Change Has Come to America

If there is anyone out there who still doubts that America is a place where all things are possible; who still wonders if the dream of our founders is alive in our time; who still questions the power of our democracy, tonight is your answer.

It's the answer told by lines that stretched around schools and churches in numbers this nation has never seen; by people who waited three hours and four hours, many for the very first time in their lives, because they believed that this time must be different; that their voice could be that difference.

It's the answer spoken by young and old, rich and poor, Democrat and Republican, black, white, Latino, Asian, Native American, gay, straight, disabled and not disabled-Americans who sent a message to the world that we have never been a collection of Red States and Blue States: we are, and always will be, the United States of America.

It's the answer that led those who have been told for so long by so many to be cynical, and fearful, and doubtful of what we can achieve to put their hands on the arc of history and bend it once more toward the hope of a better day.

It's been a long time coming, but tonight, because of what we did on this day, in this election, at this defining moment, change has come to America.

El canvi ha arribat als Estats Units

Si hi ha algú en algun lloc que encara dubti que els Estats Units és un lloc on tot és possible, algú que es pregunti si el somni dels nostres fundadors encara és viu, algú que encara es qüestioni el poder de la nostra democràcia, aquesta nit teniu la resposta.

És la resposta que han donat les llargues cues que s'han estès al voltant d'escoles i esglésies en una quantitat que aquesta nació mai no havia vist, i les persones que han esperat tres i quatre hores, moltes de les quals era la primera vegada que votaven, perquè pensaven que aquest cop era diferent, que les seves veus marcarien la diferència.

És la resposta donada per joves i vells, rics i pobres, demòcrates i republicans, blancs, negres, hispans, asiàtics, natius americans, homosexuals, heterosexuals, discapacitats i aquells que no ho són. Americans que han enviat un missatge al món: que no som només una col·lecció d'individus o una col·lecció d'estats vermells i estats blaus. Som i serem sempre els Estats Units d'Amèrica.

És la resposta que ha portat a aquells a qui sempre els hi han dit que han de ser escèptics i tenir por i dubtar del què podem aconseguir a agafar el bou per les banyes i canviar el curs de la història cap a l'esperança de veure dies millors.

Era un fet evident, però aquesta nit, gràcies al que hem fet en un dia com avui, en aquestes eleccions i en aquest moment decisiu, el canvi ha arribat als Estats Units.

I was never the likeliest candidate for this office. We didn't start with much money or many endorsements. Our campaign was not hatched in the halls of Washington - it began in the backyards of Des Moines and the living rooms of Concord and the front porches of Charleston.

It was built by working men and women who dug into what little savings they had to give five dollars and ten dollars and twenty dollars to this cause. It grew strength from the young people who rejected the myth of their generation's apathy; who left their homes and their families for jobs that offered little pay and less sleep; from the not-so-young people who braved the bitter cold and scorching heat to knock on the doors of perfect strangers; from the millions of Americans who volunteered, and organized, and proved that more than two centuries later, a government of the people, by the people and for the people has not perished from this Earth. This is your victory.

The road ahead will be long. Our climb will be steep. We may not get there in one year or even one term, but America - I have never been more hopeful than I am tonight that we will get there. I promise you - we as a people will get there.

There will be setbacks and false starts. There are many who won't agree with every decision or policy I make as President, and we know that government can't solve every problem. But I will always be honest with you about the challenges we face. I will listen to you, especially when we disagree. And above all, I will ask you to join in the work of remaking this nation the only way it's been done in America for two-hundred and twenty-one years - block by block, brick by brick, calloused hand by calloused hand.

And to those Americans whose support I have yet to earn - I may not have won your vote, but I hear your voices, I need your help, and I will be your President too.

Mai no vaig ser el candidat favorit per aconseguir aquest càrrec. No vam començar amb molts diners o amb molts patrocinadors. La nostra campanya no es va idear als vestíbuls de Washington. La nostra campanya va començar als patis interiors de Des Moines, a les sales d'estar de Concord i a les porxades de Charleston.

Es va construir gràcies a homes i dones treballadors que van esgarrapar els pocs estalvis que tenien per contribuir a la causa amb cinc, deu o vint dòlars. Es va fer forta gràcies als joves que van rebutjar el mite de l'apatia de la seva generació i van abandonar casa seva i les seves famílies per feines que donaven salaris baixos i poques hores per dormir; es va fer forta gràcies als no tant joves que es van enfocar amb el fred penetrant i la calor abrasadora per trucar a la porta de desconeeguts, i gràcies als milers d'americans que es van oferir voluntaris, es van organitzar i van demostrar que més de dos segles després, un govern del poble i per al poble no ha desaparegut de la Terra. Aquesta victòria us pertany.

El camí que hem de fer és llarg. Haurem de treballar de valent. Possiblement no ho aconseguim en un any o fins i tot en un mandat. Però, Amèrica, mai he estat més segur del què ho estic aquesta nit que ho aconseguirem. Us ho prometo, com a poble, ho aconseguirem.

Hi haurà molts contratemps i molts intents nuls. Hi ha molta gent que no hi estarà d'acord amb totes les decisions que prengui o les polítiques que segueixi com a president. I tots sabem que el Govern no pot solucionar tots els problemes. Però sempre seré sincer amb vosaltres respecte als reptes a què ens enfrontem i us escoltaré, especialment quan no hi estiguem d'accords. I, sobretot, us demanaré la vostra ajuda en la tasca de reconstruir aquesta nació de l'única manera en què s'ha fet als Estats Units en els últims 221 anys: casa rere casa, totxo rere totxo.

A tots els americans el suport dels quals encara m'he de guanyar us dic: potser no he obtingut el vostre vot aquesta nit, però també us escolto, necessito la vostra ajuda, i també seré el vostre president.

And to all those watching tonight from beyond our shores, from parliaments and palaces to those who are huddled around radios in the forgotten corners of our world—our stories are singular, but our destiny is shared, and a new dawn of American leadership is at hand. To those who would tear this world down—we will defeat you. To those who seek peace and security—we support you. And to all those who have wondered if America’s beacon still burns as bright—tonight we proved once more that the true strength of our nation comes not from the might of our arms or the scale of our wealth, but from the enduring power of our ideals: democracy, liberty, opportunity, and unyielding hope.

For that is the true genius of America—that America can change. Our union can be perfected. And what we have already achieved gives us hope for what we can and must achieve tomorrow.

This is our moment. This is our time—to put our people back to work and open doors of opportunity for our kids; to restore prosperity and promote the cause of peace; to reclaim the American Dream and reaffirm that fundamental truth—that out of many, we are one; that while we breathe, we hope, and where we are met with cynicism, and doubt, and those who tell us that we can’t, we will respond with that timeless creed that sums up the spirit of a people: Yes We Can.

Thank you. God bless you. And may God bless the United States of America.

A tots aquells que ens veieu des de l'estranger, des de parlaments i palaus, i a tots aquells que us agrupeu al voltant de ràdios des dels racons més oblidats del món: les nostres històries són singulars, però compartim un destí comú, i el començament d'un nou liderat als Estats Units ja és aquí. A aquells que destruiríeu el món, us dic: us derrotarem. A aquells que busqueu la pau i la seguretat us dic: us fem costat. I a tots aquells que s'han preguntat si l'alimara dels Estats Units encara fa tanta llum us dic que aquesta nit hem demostrat un cop més que la veritable força de la nostra nació no prové del poder del nostre exèrcit o de la grandesa de les nostres riqueses sinó del poder perdurable dels nostres ideals: democràcia, llibertat, oportunitat i la nostra implacable esperança.

Aquesta és la veritable genialitat dels Estats Units, que pot canviar. La nostra unió es pot perfeccionar i les fites que hem aconseguit ens donen esperança pel que podem -i hem- d'aconseguir d'ara en endavant.

Aquesta és la nostra oportunitat per respondre aquestes preguntes. Aquest és el nostre moment. Aquest és el nostre moment per donar feina als aturats I obrir les portes de l'oportunitat pels nostres fills; el moment per restablir la prosperitat I promoure la pau; el moment per recuperar el somni americà I reafirmar la veritat fonamental que diu que de tots, en fem un; que mentre tinguem alè tindrem esperança i que sempre que ens trobem amb escepticisme, dubtes I gent que ens diu que no podem contestarem amb la creença intemporal que resumeix l'espiritu d'aquest poble: Sí, podem.

Moltes gràcies. Que Déu us beneeixi i que Déu beneeixi els Estats Units d'Amèrica.

At the U.S. Capitol in Washington, DC, President Barack Obama delivers his Inaugural Address, January 20, 2009.

At the U.S. Capitol in Washington, DC, President Barack Obama delivers his Inaugural Address, January 20, 2009.

The Remaking of America

*The Inaugural Address, complete text
Washington, DC, January 20, 2009*

La nova Amèrica

Text complet del discurs inaugural
Washington DC, 20 de gener de 2009

Inaugural Address

Barack Obama's victory of the presidency of the United States has historical connotations. To begin with, he has been the first African American to become President, just as John F. Kennedy was the first catholic to win the post. Second, Barack Obama is the first Senator, since 1960, to access the White House. Finally, 45 years after Martin Luther King Jr.'s speech and 43 years after the constitutional amendment on the Bill of Rights the skin color is no longer a barrier in the country of freedom and the country in which the pursue of happiness is possible.

On January 20th Barack Obama was sworn in as America's president. For his speech, he got inspired by two important figures in times of crisis: he got inspired by Abraham Lincoln's formula for the beginning of his speech "My fellow citizens". Lincoln was Obama's model the weeks prior to the elections. He was also inspired by Franklin D. Roosevelt, the President who brought his country out of the Great Depression.

Roosevelt was also the president who changed the date for taking up the presidential post; until 1933 that date was in March, and in 1937 it was changed to January to shorten the transition time between November (when the elections are held) and January.

With his inaugural address President Obama will base his presidency in the motto of "a new era of responsibility."

Discurs inaugural

La victòria de Barack Obama a la presidència dels Estats Units té connotacions històriques. En primer lloc, és el primer afroamericà en guanyar la primera magistratura, igual que John F. Kennedy ho va fer com a catòlic. En segon lloc, és el primer senador, des de 1960, que accedeix a la Casa Blanca. I, en tercer lloc, després de 45 anys del discurs de Martin Luther King Jr. i de 43 anys de l'entrada en vigor de l'esmena constitucional sobre la igualtat de drets, el color de la pell ja no és una barrera en el país de la llibertat i de la recerca de la felicitat.

El 20 de gener, Barack Obama jura el càrrec de President dels estats Units, i el seu discurs beu de dos fonts històriques de referència en temps de crisi. En primer lloc, Abraham Lincoln amb l'inici del discurs que era una fórmula que utilitzava el salvador de la Unió: "my fellow citizens". Lincoln serà l'inspirador del president-electe en les setmanes prèvies. I, en segon lloc, Franklin D. Roosevelt, el president que traurà el país de la Gran depressió.

A més, va ser FDR que va canviar la data de la presa de possessió de la presidència, ja que fins a 1933 sempre era el mes de març i a partir de 1937 es traslladarà a gener per fer més curta la transició entre novembre, data de les eleccions i gener, amb l'arribada de la nova administració.

El discurs inaugural del President Obama fixarà en el frontispici de la seva presidència el lema de la "nova era de la responsabilitat".

The Remaking of America

*M*y fellow citizens: I stand here today humbled by the task before us, grateful for the trust you've bestowed, mindful of the sacrifices borne by our ancestors. I thank President Bush for his service to our nation, as well as the generosity and cooperation he has shown throughout this transition.

Forty-four Americans have now taken the presidential oath. The words have been spoken during rising tides of prosperity and the still waters of peace. Yet, every so often the oath is taken amidst gathering clouds and raging storms. At these moments, America has carried on not simply because of the skill or vision of those in high office, but because We the People have remained faithful to the ideals of our forbearers, and true to our founding documents.

So it has been. So it must be with this generation of Americans.

That we are in the midst of crisis is now well understood. Our nation is at war, against a far-reaching network of violence and hatred. Our economy is badly weakened, a consequence of greed and irresponsibility on the part of some, but also our collective failure to make hard choices and prepare the nation for a new age. Homes have been lost; jobs shed; businesses shuttered. Our health care is too costly; our schools fail too many; and each day brings further evidence that the ways we use energy strengthen our adversaries and threaten our planet.

La nova Amèrica

Conciutadans: sóc avui aquí, humil davant la tasca que tinc per endavant,agraït per la vostra confiança, conscient dels sacrificis que van suportar els nostres avantpassats. Agraeixo al president Bush el seu servei a la nostra nació, (aplaudiments) així com també la generositat i cooperació que ha mostrat durant aquesta transició.

Quaranta-quatre Americans han pres el vot presidencial. Els vots s'han pronunciat durant les creixents marees de la prosperitat i les calmades aigües de la pau. Tot i així, de tant en tant algú pren aquest vot enmig d'una concorrència de núvols i una atroç tempesta. En aquests moments, Amèrica ha seguit endavant no només pel talent o la visió dels alts càrrecs, sinó també perquè nosaltres, el poble, hem sigut fidels als ideals dels nostres avantpassats i als nostres documents fundacionals.

Així ha sigut i així ha de ser amb aquesta generació d'americans.

Tots tenim clar que ara ens trobem enmig d'una crisi. La nostra nació està en guerra contra una xarxa de gran abast de violència i odi. La nostra economia està molt debilitada com a conseqüència de la cobdícia i la irresponsabilitat d'alguns, però també pel fracàs collectiu a l'hora de prendre dures decisions per tal de preparar la nostra nació per a una nova era. S'han perdut domicilis, feines i negocis. La nostra assistència sanitària és molt costosa, els nens suspenen a les escoles, i cada dia és més evident que les maneres en què utilitzem l'energia enforteixen els nostres adversaris i amenacen el nostre planeta.

These are the indicators of crisis, subject to data and statistics. Less measurable but no less profound is a sapping of confidence across our land — a nagging fear that America's decline is inevitable, and the next generation must lower its sights.

Today I say to you that the challenges we face are real. They are serious and they are many. They will not be met easily or in a short span of time. But know this, America — they will be met.

On this day, we gather because we have chosen hope over fear, unity of purpose over conflict and discord. On this day, we come to proclaim an end to the petty grievances and false promises, the recriminations and worn out dogmas, that for far too long have strangled our politics. We remain a young nation, but in the words of Scripture, the time has come to set aside childish things. The time has come to reaffirm our enduring spirit, to choose our better history, to carry forward that precious gift, that noble idea, passed on from generation to generation: the God-given promise that all are equal, all are free, and all deserve a chance to pursue their full measure of happiness.

In reaffirming the greatness of our nation, we understand that greatness is never a given. It must be earned. Our journey has never been one of shortcuts or settling for less. It has not been the path for the faint-hearted, for those who prefer leisure over work, or seek only the pleasures of riches and fame. Rather, it has been the risk-takers, the doers, the makers of things — some celebrated, but more often men and women obscure in their labor — who have carried us up the long, rugged path towards prosperity and freedom.

For us, they packed up their few worldly possessions and traveled across oceans in search of a new life.

Aquest són els indicadors de crisi, sotmesos a les bases de dades i l'estadística. En un àmbit menys mesurable, però no menys profund, hi ha un descens de confiança arreu del nostre país, una por persistent a l'inevitable declivi d'Amèrica, al fet que les generacions futures hauran d'abaixar les seves aspiracions.

Avui us dic que els reptes a què ens hem d'enfrontar són reals. Són importants i són molts. No els complirem fàcilment o en un període curt de temps. Però escolta això Amèrica: els complirem. (Aplaudiments)

En un dia com avui, ens reunim perquè hem escollit esperança abans que por, unitat de propòsits abans que conflicte i discòrdia. En un dia com avui, venim a proclamar la fi de les nímies queixes i les falses promeses, de les recriminacions i els desgastats dogmes que durant tant de temps han escanyat els nostres polítics. Som una nació jove, però segons la Sagrada Escriptura, ha arribat l'hora de deixar de banda les coses puerils. Ha arribat l'hora de reafirmar el nostre esperit persistent, d'escollir una història millor per a nosaltres i de portar endavant aquest estimat regal, aquesta noble idea transmesa de generació en generació: la promesa atorgada per Déu que diu que tots som iguals, tots som lliures i tots ens mereixem l'oportunitat de poder perseguir la felicitat. (Aplaudiments).

Quan reafirmem la grandesa de la nostra nació, entenem que la grandesa mai no és un fet; és una cosa que s'ha de guanyar. Mai no hem fet el nostre camí agafant dreceres o conformant-nos amb menys. No ha estat mai un camí per als dèbils, per als qui prefereixen l'oci a treballar o pels qui només busquen els plaers de la fama i la riquesa. Al contrari, ha estat un camí pels qui prenen riscos, pels qui fan les coses -alguns d'ells personatges cèlebres, però molt sovint persones anònimes que ens han dut per l'escabros camí cap a la prosperitat i la llibertat.

Per nosaltres, van agafar les seves poc mundanes possessions i van creuar l'oceà en cerca d'una nova vida.

For us, they toiled in sweatshops and settled the West, endured the lash of the whip and plowed the hard earth.

For us, they fought and died, in places like Concord and Gettysburg, Normandy and Khe Sanh.

Time and again these men and women struggled and sacrificed and worked till their hands were raw so that we might live a better life. They saw America as bigger than the sum of our individual ambitions, greater than all the differences of birth or wealth or faction.

This is the journey we continue today. We remain the most prosperous, powerful nation on Earth. Our workers are no less productive than when this crisis began. Our minds are no less inventive, our goods and services no less needed than they were last week or last month or last year. Our capacity remains undiminished. But our time of standing pat, of protecting narrow interests and putting off unpleasant decisions, that time has surely passed. Starting today, we must pick ourselves up, dust ourselves off, and begin again the work of remaking America.

For everywhere we look, there is work to be done. The state of the economy calls for action, bold and swift, and we will act — not only to create new jobs, but to lay a new foundation for growth. We will build the roads and bridges, the electric grids and digital lines that feed our commerce and bind us together. We will restore science to its rightful place, and wield technology's wonders to raise health care's quality and lower its cost. We will harness the sun and the winds and the soil to fuel our cars and run our factories. And we will transform our schools and colleges and universities to meet the demands of a new age. All this we can do. All this we will do.

Now, there are some who question the scale of our ambitions, who suggest that our system cannot tolerate too many big plans. Their memo-

Per nosaltres, es van escarrassar a fàbriques on eren explotats, van calmar l'Oest, van aguantar les fuetejades i van llaurar l'àrdua terra.

Per nosaltres, van lluitar i van perdre la vida a llocs com Concord, Gettusburg, Normandia i Khe Sahn.

Un cop rere l'altre aquests homes i dones van lluitar, es van sacrificar i van treballar fins tenir llaques a les mans per tal que nosaltres poguéssim tenir una vida millor. Ells veien Amèrica més gran que la suma de les nostres ambicions personals, més gran que qualsevol diferència de naixement, de riquesa o de facció.

Aquest és el camí que avui continuem. Continuem sent la nació més pròspera i poderosa del món. Els nostres treballadors no són menys productius que quan aquesta crisi va començar. Les nostres ments no són menys creatives ni els nostres bens o serveis són menys necessaris que la setmana passada, el mes passat o l'any passat. La nostra capacitat no ha disminuït. Però el moment de quedar-se quiet, de defensar només els interessos més restringits i d'ajornar les decisions desagradables ja ha passat. D'avui en endavant hem d'alçar-nos, recompondre'ns i començar a treballar en la reconstrucció d'Amèrica. (Aplaudiments).

Allà on mirem hi ha feina a fer. L'estat de la nostra economia requereix una acció audaç i ràpida, i actuarem no només per crear nous llocs de treball, sinó també per aixecar nous fonaments per al creixement. Construirem carreteres i ponts, les xarxes elèctriques i les línies digitals que alimenten el nostre comerç i que ens uneixin. Posarem la ciència al lloc on es mereix i utilitzarem les meravelles de la tecnologia per millorar la qualitat de la salut pública i abai-xar-ne el cost. Utilitzarem el Sol, el vent i la terra per abastir els nostres cotxes i fer funcionar les nostres fàbriques. I transformarem les escoles, instituts i universitats per fer front a les exigències d'una nova era. Tot això ho podem fer, i així ho farem.

Alguns qüestionen la magnitud de les nostres ambicions i insinuen que el nostre sistema no pot tolerar tants grans plans. Aquestes persones tenen molt

ries are short. For they have forgotten what this country has already done, what free men and women can achieve when imagination is joined to common purpose, and necessity to courage.

What the cynics fail to understand is that the ground has shifted beneath them — that the stale political arguments that have consumed us for so long no longer apply. The question we ask today is not whether our government is too big or too small, but whether it works — whether it helps families find jobs at a decent wage, care they can afford, a retirement that is dignified. Where the answer is yes, we intend to move forward. Where the answer is no, programs will end. And those of us who manage the public's dollars will be held to account — to spend wisely, reform bad habits, and do our business in the light of day — because only then can we restore the vital trust between a people and their government.

Nor is the question before us whether the market is a force for good or ill. Its power to generate wealth and expand freedom is unmatched, but this crisis has reminded us that without a watchful eye, the market can spin out of control — that a nation cannot prosper long when it favors only the prosperous. The success of our economy has always depended not just on the size of our Gross Domestic Product, but on the reach of our prosperity, on the ability to extend opportunity to every willing heart — not out of charity, but because it is the surest route to our common good.

As for our common defense, we reject as false the choice between our safety and our ideals. Our Founding Fathers ... Our Founding Fathers, faced with perils we can scarcely imagine, drafted a charter to assure the rule of law and the rights of man, a charter expanded by the blood of generations. Those ideals still light the world, and we will not give them up for expedience's sake. And so to all other peoples and governments who are watching today, from the grandest capitals to the small village where my father was born: Know that America is a friend of each nation and every man, woman, and child who seeks a future of peace and dignity, and we are ready to lead once more.

poca memòria, ja que han oblidat el que aquest país ja ha fet, el que homes i dones lliures poden aconseguir quan als propòsits comuns els hi sumem imaginació, quan al coratge li sumem necessitat.

El que els escèptics no entenen és que el terreny que trepitgen ha canviat, que els antiquats arguments polítics que ens han consumit durant tant de temps ja no són aplicables. La pregunta que ens fem avui no és si el nostre govern és gran o petit sinó si funciona, si ajuda a les famílies a trobar una feina amb un salari decent, si dona una sanitat que el poble es pugui permetre i una jubilació digne. Allà on la resposta sigui sí continuarem avançant; allà on sigui no, posarem fi als programes. I aquells de nosaltres que ens encarreguem dels diners públics haurem de ser responsables per gastar-los amb saviesa, reformar els mals hàbits i fer la nostra feina d'una manera clara, perquè només aleshores aconseguirem restablir la confiança vital entre el poble i el Govern.

La pregunta que ens fem avui tampoc no és si el mercat és una força positiva o negativa. El seu poder per a generar i expandir la llibertat no té rival, però aquesta crisi ens ha recordat que sense vigilància, aquest mercat es pot descontrolar. La nació no pot prosperar durant molt de temps si només afavoreix els rics. L'èxit de la nostra economia sempre ha depès no només de la dimensió del Producte Interior Brut, sinó també de l'abast de la nostra prosperitat, de l'habilitat d'estendre una oportunitat a qualsevol persona que ho desitgi, no per caritat sinó perquè és la via més segura per aconseguir el bé comú. (Aplaudiments).

Pel que fa a la nostra defensa en comú, rebutgem com a falsa l'elecció entre la nostra seguretat i els nostres ideals. Els nostres Pares Fundadors (aplaudiments), els nostres Pares Fundadors es van enfocar amb perills que gairebé no podem imaginar, van redactar un document per assegurar un Estat de Dret i els drets de l'home, un document ampliat per la sang de generacions. Aquells ideals encara il·luminen el món, i no renunciarem a ells pel bé de la conveniència. (Aplaudiments).

Recall that earlier generations faced down fascism and communism not just with missiles and tanks, but with sturdy alliances and enduring convictions. They understood that our power alone cannot protect us, nor does it entitle us to do as we please. Instead, they knew that our power grows through its prudent use; our security emanates from the justness of our cause, the force of our example, the tempering qualities of humility and restraint.

We are the keepers of this legacy. Guided by these principles once more, we can meet those new threats that demand even greater effort — even greater cooperation and understanding between nations. We will begin to responsibly leave Iraq to its people, and forge a hard-earned peace in Afghanistan. With old friends and former foes, we will work tirelessly to lessen the nuclear threat, and roll back the specter of a warming planet. We will not apologize for our way of life, nor will we waver in its defense, and for those who seek to advance their aims by inducing terror and slaughtering innocents, we say to you now that our spirit is stronger and cannot be broken; you cannot outlast us, and we will defeat you.

For we know that our patchwork heritage is a strength, not a weakness. We are a nation of Christians and Muslims, Jews and Hindus, and non-believers. We are shaped by every language and culture, drawn from every end of this Earth; and because we have tasted the bitter swill of civil war and segregation, and emerged from that dark chapter stronger and more united, we cannot help but believe that the old hatreds shall someday pass, that the lines of tribe shall soon dissolve, that as the world grows smaller, our common humanity shall reveal itself, and that America must play its role in ushering in a new era of peace.

I a tota la resta de gent i de governs que ens estant veient avui, des de les capitals més grans fins al petit poble on va néixer el meu pare: vull que sapigueu que Amèrica és amiga de totes les nacions i tots els homes, dones i nens que busquen un futur amb pau i dignitat, i que estem preparats per liderar un cop més. (Aplaudiments).

Recordeu que generacions anteriors van enderrocar el feixisme i el comunisme no només amb míssils i tancs, sinó amb les sòlides aliances i conviccions durables. Es van adonar que només el nostre poder no ens pot protegir ni ens dona dret a fel el que vulguem. En canvi, sabien que el nostre poder creix fent-ne un ús prudent; la nostra seguretat emana de la justícia de la nostra causa, de la força del nostre exemple i de les qualitats atenuades d'humilitat i limitació. Nosaltres som els conservadors d'aquest llegat. Guiats per aquests principis podem aconseguir un altre cop fer front a aquestes amenaces que exigeixen un esforç més gran, una major cooperació i l'acord entre nacions. Començarem per traspassar Iraq d'una manera raonada als seus líders i establir una merescuda pau a Afganistan. Amb vells amics i antics enemics treballarem sense descans per disminuir l'amenaça nuclear i l'espectre de l'escalfament del planeta. No demanarem perdó per la nostra forma de vida, ni tampoc vacilarem a defensar-la. I per als qui busquen complir els seus objectius causant terror i massacrant innocents, us diem que el nostre esperit és més fort i que no es pot trencar, que no sobreviureu a nosaltres i que us vencerem. (Aplaudiments).

Perquè sabem que la nostra herència diversa és una fortalesa i no una debilitat. Som una nació de cristians i musulmans, de jueus, d'hindús i de no creients. Estem modelats per cada llengua i cultura i provenim de cada un dels racons d'aquest món; i donat que hem passat l'amarg tràngol de la Guerra Civil i la segregació i vam sortir d'aquest fosc capítol més forts i units, no podem deixar de pensar que els vells odis desapareixeran algun dia, que les fronteres tribals aviat es dissoldran, que a mesura que el món es fa petit, la nostra humanitat comuna es revelarà, i que Amèrica ha de jugar el seu paper marcant el començament d'una nova era de pau.

To the Muslim world, we seek a new way forward, based on mutual interest and mutual respect. To those leaders around the globe who seek to sow conflict, or blame their society's ills on the West: Know that your people will judge you on what you can build, not what you destroy.

To those who cling to power through corruption and deceit and the silencing of dissent, know that you are on the wrong side of history; but that we will extend a hand if you are willing to unclench your fist.

To the people of poor nations, we pledge to work alongside you to make your farms flourish and let clean waters flow, to nourish starved bodies and feed hungry minds. And to those nations like ours that enjoy relative plenty, we say we can no longer afford indifference to suffering outside our borders, nor can we consume the world's resources without regard to effect. For the world has changed, and we must change with it.

As we consider the road that unfolds before us, we remember with humble gratitude those brave Americans who, at this very hour, patrol far-off deserts and distant mountains. They have something to tell us, just as the fallen heroes who lie in Arlington whisper through the ages. We honor them not only because they are the guardians of our liberty, but because they embody the spirit of service, a willingness to find meaning in something greater than themselves. And yet, at this moment — a moment that will define a generation — it is precisely this spirit that must inhabit us all.

For as much as government can do and must do, it is ultimately the faith and determination of the American people upon which this nation relies. It is the kindness to take in a stranger when the levees break, the selflessness of workers who would rather cut their hours than see a friend lose their job, which sees us through our darkest hours. It is the firefighter's courage to storm a stairway filled with smoke, but also a parent's willingness to nurture a child, that finally decides our fate.

Pel món musulmà estem buscant un nou camí cap endavant basat en l'interès i el respecte mutu. Als líders d'arreu del món que volen sembrar conflictes o culpar dels mals de la seva societat a Occident, vull que sapigueu que el vostre poble us jutjarà pel què feu i no pel què destruïu. (Aplaudiments).

Els qui s'aferren al poder a través de la corrupció, l'engany i el silenci dels disidents, vull que sapigueu que sou al cantó equivocat de la història, però que us donarem la mà si esteu disposats a rectificar. (Aplaudiments).

A les persones de països pobres, us prometem que treballarem al vostre costat per fer que les vostres granges prosperin i que tingueu aigua potable, per nodrir els cossos famèlics i per alimentar les vostres ments. I a les nacions que, com la nostra, gaudeixen d'una relativa abundància, us diem que no ens podem permetre la indiferència davant del patiment fora de les nostres fronteres, ni tampoc no podem consumir tots els recursos del món sense tenir en compte les conseqüències. Perquè el món ha canviat, i nosaltres hem de canviar amb ell.

Mentre considerem el paper que es revela davant nostre, recordem amb humil gratitud aquells valents nord-americans que en aquest precís instant patrullen deserts i muntanyes llunyanes. Ells tenen alguna cosa a dir-nos, així com els herois caiguts que jeuen a Arlington xiuxiuegen al llarg dels anys. Els honrem no només perquè són ells els guardians de la nostra llibertat, sinó perquè són els qui personifiquen l'esperit del servei, la voluntat de trobar sentit en alguna cosa més enllà d'ells mateixos. I és precisament en aquest moment, un moment que definirà a una generació, quan aquest esperit ha d'habitar en tots nosaltres.

Perquè per més que el Govern pugui fer -i ha de fer- al cap i a la fi on recau aquesta nació és en la fe i la determinació dels nord-americans. És l'amabilitat amb què tractem un estrany el què fa caure els murs, la generositat dels treballadors que prefereixen retallar el seu horari en comptes de veure un amic perdre la feina és la que ens fa veure en els moments més foscos. És el coratge d'un bomber entrant per una escala plena de fum, però també la disposició d'uns pares de criar un nen allò que finalment decideix el nostre destí.

Our challenges may be new. The instruments with which we meet them may be new. But those values upon which our success depends — honesty and hard work, courage and fair play, tolerance and curiosity, loyalty and patriotism — these things are old. These things are true. They have been the quiet force of progress throughout our history. What is demanded then is a return to these truths. What is required of us now is a new era of responsibility — a recognition, on the part of every American, that we have duties to ourselves, our nation and the world, duties that we do not grudgingly accept but rather seize gladly, firm in the knowledge that there is nothing so satisfying to the spirit, so defining of our character, than giving our all to a difficult task.

This is the price and the promise of citizenship. This is the source of our confidence — the knowledge that God calls on us to shape an uncertain destiny. This is the meaning of our liberty and our creed, why men and women and children of every race and every faith can join in celebration across this magnificent mall, and why a man whose father less than sixty years ago might not have been served at a local restaurant can now stand before you to take a most sacred oath.

So let us mark this day with remembrance, of who we are and how far we have traveled. In the year of America's birth, in the coldest of months, a small band of patriots huddled by dying campfires on the shores of an icy river. The capital was abandoned. The enemy was advancing. The snow was stained with blood. At a moment when the outcome of our revolution was most in doubt, the father of our nation ordered these words be read to the people:

"Let it be told to the future world ... that in the depth of winter, when nothing but hope and virtue could survive ... that the city and the country, alarmed at one common danger, came forth to meet [it]."

Els nostres reptes poden ser nous. Els instruments amb els què ens hi enfrontem poden ser nous. Però els valors dels quals depèn el nostre èxit –la honestitat i el treball dur, el coratge i el joc net, la tolerància i la curiositat, la lleialtat i el patriotisme- aquestes coses són d'abans. Aquestes coses són de veritat. Aquestes coses han estat la força silenciosa del progrés a través de la nostra història. El que se'n demana, doncs, és un retorn a aquestes veritats. El que es requereix de nosaltres ara és una nova era de responsabilitat, el reconeixement per part de cada nord-americà que tenim deures envers nosaltres mateixos, envers la nostra nació i envers el món; tenim deutes que no acceptem de mala gana sinó de bon grat, sent conscients que no hi ha res més satisfactori per l'esperit, res que defineixi millor el nostre caràcter que donar el millor de nosaltres per realitzar una tasca difícil.

Aquest és el preu i la promesa de la ciutadania. Aquesta és la font de la nostra confiança, saber que Déu ens crida per determinar un destí incert. Aquest és el significat de la nostra llibertat i el nostre credo, la raó per la qual homes, dones i nens de totes les races i creences es poden reunir aquí al National Mall i la raó per la qual un home, al pare del qual no haguessin servit en un restaurant fa menys de seixanta anys, pot estar avui davant vostre prestant el jurament més sagrat. (Aplaudiments).

Marquem aquest dia en commemoració de qui som i el llarg camí que hem recorregut. L'any del naixement d'Amèrica, en el mes més fred de tots, un petit grup de patriotes s'arraulien al voltant de fogueres que s'apagaven a la vora d'un riu gelat. La capital estava abandonada. L'enemic continuava avançant. La neu estava tacada per la sang. En el moment en què el resultat de la revolució estava més en dubte, el pare de la nostra nació va ordenar que es llegissin aquestes paraules en públic:

“S'ha de dir al món futur... que a la profunditat de l'hivern, quan només podien sobreviure l'esperança i la virtut, la ciutat i el país, alarmats per un perill comú, van venir per fer-li front”.

America, in the face of our common dangers, in this winter of our hardship, let us remember these timeless words. With hope and virtue, let us brave once more the icy currents, and endure what storms may come. Let it be said by our children's children that when we were tested, we refused to let this journey end, that we did not turn back nor did we falter; and with eyes fixed on the horizon and God's grace upon us, we carried forth that great gift of freedom and delivered it safely to future generations.

Thank you. God bless you. And God Bless the United States of America.

Amèrica: a les portes dels nostres perills comuns, en aquest hivern ple de privacions, recordem aquestes paraules intemporals. Amb esperança i virtut, enfrontem-nos un cop més als corrents gelats i suportem les tempestes que vinquin. Que els fills dels nostres fills diguin que quan ens van posar a prova vam decidir no acabar aquest viatge, no tornar enrere, no vacilar; i que amb els ulls fixes en l'horitzó i la gràcia de Déu del nostre costat vam portar endavant el meravellós regal de la llibertat i el vam lliurar sense perill a les generacions futures.

Gràcies. Que Déu us beneeixi i que Déu beneeixi els Estats Units d'Amèrica.
(Aplaudiments).

President Barack Obama with the Nobel Prize medal and diploma
El president Barack Obama amb la medalla del Premi Nobel i el diploma

Nobel Prize

XXX

Premi Nobel de la Pau

XXX

Nobel Prize

To the surprise of many, President Barack Obama received the 2009 Nobel Prize. The last two Presidents to receive the prize were Theodore Roosevelt, in 1906, for achieving peace in the conflict between Russia and Japan, and Woodrow Wilson, on 1919, for achieving the end of the Great War.

It could be said that this was the first preventive prize ever given to a President of the United States of America for the actions that he would do in the future before he accomplished those actions. When he found out, Obama stated that he “wanted to share the prize with all the people who were willing to fight for justice and dignity. (...) This has always been America’s cause, and that is why the world has always looked towards America and why I think that America will keep moving forward.”

On December 10th, President Obama received the Prize in Oslo, where he gave a speech in which he justified that war could also be used to achieve peace.

Premi Nobel de la Pau

El President Barack Obama va rebre el Premi Nobel de la Pau 2009 de manera sorprenent. Els dos anteriors presidents que havien rebut aquest guardó havien estat Theodore Roosevelt, el 1906, per haver aconseguit la pau en el conflicte bèl·lic entre Rússia i Japó, i Woodrow Wilson, el 1919, com l'artífex del dinal de la Gran Guerra.

Es podria afirmar que és el primer premi Nobel preventiu que s'ha atorgat a un President dels Estats Units per allò que farà abans que ho hagi fet. Obama va afirmar, en saber la notícia, que “volia compartir el premi amb tota persona que lluiti per la justícia i la dignitat. (...) Aquesta sempre ha estat la causa d'Amèrica i per això el món sempre ha mirat Amèrica i per això crec Amèrica contunuarà anat al capdavant”.

El 10 de desembre el President Obama recollia el Premi a Oslo amb un discurs on justificarà que la guerra també serveix a la Pau.

Nobel Prize

THE PRESIDENT: Your Majesties, Your Royal Highnesses, distinguished members of the Norwegian Nobel Committee, citizens of America, and citizens of the world:

I receive this honor with deep gratitude and great humility. It is an award that speaks to our highest aspirations -- that for all the cruelty and hardship of our world, we are not mere prisoners of fate. Our actions matter, and can bend history in the direction of justice.

And yet I would be remiss if I did not acknowledge the considerable controversy that your generous decision has generated. (Laughter.) In part, this is because I am at the beginning, and not the end, of my labors on the world stage. Compared to some of the giants of history who've received this prize -- Schweitzer and King; Marshall and Mandela -- my accomplishments are slight. And then there are the men and women around the world who have been jailed and beaten in the pursuit of justice; those who toil in humanitarian organizations to relieve suffering; the unrecognized millions whose quiet acts of courage and compassion inspire even the most hardened cynics. I cannot argue with those who find these men and women -- some known, some obscure to all but those they help -- to be far more deserving of this honor than I.

Premi Nobel de la Pau

El President: Majestats, Alteses, membres distingits del Comitè Nacional Noruec, ciutadans d'Amèrica i ciutadans del món:

Rebo aquest honor amb molta gratitud i humilitat. És un premi que apel·la a les nostres aspiracions més altes; un premi que ens mostra que tot i la crueltat i les penúries d'aquest món, nosaltres no som mers prisoners del destí. Les nostres accions són importants i poden canviar la història en direcció cap a la justícia.

Seria descurós si no admetés la controvèrsia que la vostra decisió ha generat. (Riures). Això ha passat, en part, perquè ens trobem en el principi i no al final de la meva tasca al món. Si em compareu amb algunes de les persones més importants de la història que han rebut aquest premi – com Schweitzer, Martin Luther King, Marshall o Mandela- els meus triomfs són escassos. A més es troben els homes i les dones d'arreu del món que han estat empresonats i vençuts en la lluita per la justícia; tots aquells que es deixen la pell en organitzacions humanitàries per alleujar el patiment; els milers de persones anònimes les accions de les quals inspiren fins i tot a les persones més escèptiques. No puc discutir amb tots aquells que pensin que aquestes persones –tant les coneudes, com les que només són coneudes per aquells a qui han ajudat- es mereixen aquest honorable premi més que jo.

But perhaps the most profound issue surrounding my receipt of this prize is the fact that I am the Commander-in-Chief of the military of a nation in the midst of two wars. One of these wars is winding down. The other is a conflict that America did not seek; one in which we are joined by 42 other countries -- including Norway -- in an effort to defend ourselves and all nations from further attacks.

Still, we are at war, and I'm responsible for the deployment of thousands of young Americans to battle in a distant land. Some will kill, and some will be killed. And so I come here with an acute sense of the costs of armed conflict -- filled with difficult questions about the relationship between war and peace, and our effort to replace one with the other.

Now these questions are not new. War, in one form or another, appeared with the first man. At the dawn of history, its morality was not questioned; it was simply a fact, like drought or disease -- the manner in which tribes and then civilizations sought power and settled their differences.

And over time, as codes of law sought to control violence within groups, so did philosophers and clerics and statesmen seek to regulate the destructive power of war. The concept of a "just war" emerged, suggesting that war is justified only when certain conditions were met: if it is waged as a last resort or in self-defense; if the force used is proportional; and if, whenever possible, civilians are spared from violence.

Of course, we know that for most of history, this concept of "just war" was rarely observed. The capacity of human beings to think up new ways to kill one another proved inexhaustible, as did our capacity to exempt from mercy those who look different or pray to a different God. Wars between armies gave way to wars between nations -- total wars in which the distinction between combatant and civilian became blurred. In the span of 30 years, such carnage would twice engulf this

Però potser l'objecció més ferma a que jo rebi aquest premi és el fet que sóc el comandant en cap de l'exèrcit d'una nació que es troba enmig de dues guerres. Una d'aquestes guerres s'està apagant, l'altra és un conflicte amb el que Amèrica s'hi va trobar; un conflicte en què ens accompanyen 42 països, entre ells Noruega, en un esforç per defensar-nos i defensar la resta de na- cions de futurs atacs.

Tot i així, estem en guerra, i jo sóc el responsable del desplegament de milers de joves americans a terres llunyanes. Alguns d'ells mataran, i a alguns altres els mataran. Em presento davant vostre essent conscient dels costos que comporta el conflicte armat, amb difícils preguntes sobre la relació en- tre la guerra i la pau i amb el nostre esforç per reemplaçar una amb l'altra.

Ara aquestes preguntes ja no són noves. La guerra, en una manera o una altra, va aparèixer amb el primer ésser humà. En el principi dels temps, ningú no es qüestionava la moralitat de la guerra; era simplement un fet, com una secada o una malaltia, la manera en què les tribus i després les civilitzacions buscaven el poder i resolien les seves diferències.

Amb el pas del temps, quan les lleis van intentar controlar la violència en- tre grups, els filòsofs, els clergues i els homes d'Estat van provar de regular el poder destructiu de la guerra. El concepte de “guerra justa” va néixer, donant a entendre que la guerra està justificada només quan es donen una sèrie de condicions: si es fa com a última opció o en defensa pròpia, si la força que s'utilitza és proporcional, i si els civils es troben fora de perill sempre que sigui possible.

Evidentment, tots sabem que al llarg de la història aquest concepte de “guerra justa” s’ha donat en poques ocasions. S’ha demostrat que la capaci- tat de l’ésser humà per idear noves maneres de matar els altres, així com la nostra incapacitat per mostrar pietat per aquells que són diferents a nosal- tres o preguen un Déu diferent al nostre són inesgotables. Les guerres entre els exèrcits van donar lloc a les guerres entre nacions – guerres en les quals la distinció entre combatents i civils va esdevenir inexistent. En 30 anys,

continent. And while it's hard to conceive of a cause more just than the defeat of the Third Reich and the Axis powers, World War II was a conflict in which the total number of civilians who died exceeded the number of soldiers who perished.

In the wake of such destruction, and with the advent of the nuclear age, it became clear to victor and vanquished alike that the world needed institutions to prevent another world war. And so, a quarter century after the United States Senate rejected the League of Nations -- an idea for which Woodrow Wilson received this prize -- America led the world in constructing an architecture to keep the peace: a Marshall Plan and a United Nations, mechanisms to govern the waging of war, treaties to protect human rights, prevent genocide, restrict the most dangerous weapons.

In many ways, these efforts succeeded. Yes, terrible wars have been fought, and atrocities committed. But there has been no Third World War. The Cold War ended with jubilant crowds dismantling a wall. Commerce has stitched much of the world together. Billions have been lifted from poverty. The ideals of liberty and self-determination, equality and the rule of law have haltingly advanced. We are the heirs of the fortitude and foresight of generations past, and it is a legacy for which my own country is rightfully proud.

And yet, a decade into a new century, this old architecture is buckling under the weight of new threats. The world may no longer shudder at the prospect of war between two nuclear superpowers, but proliferation may increase the risk of catastrophe. Terrorism has long been a tactic, but modern technology allows a few small men with outsized rage to murder innocents on a horrific scale.

Moreover, wars between nations have increasingly given way to wars within nations. The resurgence of ethnic or sectarian conflicts; the growth of secessionist movements, insurgencies, and failed states -- all

aquest carnatge es va apoderar d'aquest continent, i tot i que és impossible trobar una causa més justa que la derrota del Tercer Reich i de les potències de l'Eix, la Segona Guerra Mundial va ser un conflicte en què el nombre de civils morts va excedir el nombre de soldats.

Com a conseqüència d'aquesta destrucció, i amb l'arribada de l'era nuclear, tant els vencedors com els vençuts es van adonar que el món necessitava institucions per prevenir una altra Guerra Mundial. Així, un quart de segle després que el Senat dels Estats Units rebutgés la Societat de Nacions –una idea per la qual Woodrow Wilson va rebre aquest premi- Amèrica va guiar el món en la creació d'una sèrie de mesures per mantenir la pau: el Pla Marshall i les Nacions Unides, mecanismes per controlar les guerres i tractats per protegir els drets humans, prevenir els genocidis i restringir les armes més perilloses.

En certa manera, tots aquests esforços han donat resultat. Sí, es cert que hi ha hagut terribles guerres i atrocitats, però no hi ha una Tercera Guerra Mundial. La Guerra Freda va acabar amb una multitud de gent feliç enderrocant un mur. El comerç ha unit a la major part del món. Milions de persones han sortit de la pobresa. Els ideals de llibertat i autodeterminació, així com la igualtat i l'Estat de Dret han avançat amb vacil·lació. Nosaltres som els hereus del coratge i la previsió de les generacions anteriors, i aquesta és una herència de la qual el meu país n'està orgullós.

I encara després d'una dècada dins del nou segle, aquestes mesures s'estan rendint a les noves amenaces. Potser el món no tem la possibilitat d'una guerra entre dos països amb poders nuclears, però la proliferació pot augmentar el risc que hi hagi una catàstrofe. El terrorisme ha estat sovint una tàctica, però la tecnologia moderna permet que uns quants homes furiosos assassinin innocents a gran escala.

A més, les guerres entre nacions han donat lloc a guerres dintre de les nacions. La renaixença de conflictes ètnics o sectaris; l'increment dels moviments separatistes, insurgències i estats fallits – totes aquestes coses han

these things have increasingly trapped civilians in unending chaos. In today's wars, many more civilians are killed than soldiers; the seeds of future conflict are sown, economies are wrecked, civil societies torn asunder, refugees amassed, children scarred.

I do not bring with me today a definitive solution to the problems of war. What I do know is that meeting these challenges will require the same vision, hard work, and persistence of those men and women who acted so boldly decades ago. And it will require us to think in new ways about the notions of just war and the imperatives of a just peace.

We must begin by acknowledging the hard truth: We will not eradicate violent conflict in our lifetimes. There will be times when nations -- acting individually or in concert -- will find the use of force not only necessary but morally justified.

I make this statement mindful of what Martin Luther King Jr. said in this same ceremony years ago: "Violence never brings permanent peace. It solves no social problem: it merely creates new and more complicated ones." As someone who stands here as a direct consequence of Dr. King's life work, I am living testimony to the moral force of non-violence. I know there's nothing weak -- nothing passive -- nothing naïve -- in the creed and lives of Gandhi and King.

But as a head of state sworn to protect and defend my nation, I cannot be guided by their examples alone. I face the world as it is, and cannot stand idle in the face of threats to the American people. For make no mistake: Evil does exist in the world. A non-violent movement could not have halted Hitler's armies. Negotiations cannot convince al Qaeda's leaders to lay down their arms. To say that force may sometimes be necessary is not a call to cynicism -- it is a recognition of history; the imperfections of man and the limits of reason.

atrapat als civils en un caos sense fi. A les guerres actuals moren molts més civils que soldats; les llavors pels conflictes futurs ja han estat plantades, les economies estan malmeses, les societats civils estan partides, els refugiats estan apilonats i els nens marcats.

Avui no porto una solució definitiva als problemes de les guerres. El que sí se és que per enfocar-nos a aquests reptes necessitarem la mateixa visió, treball i persistència que van tenir aquells homes i dones que van actuar tan coratjosament fa dècades. Haurem de reconsiderar també la noció de guerra justa i la necessitat d'una pau justa.

Hem de començar per admetre la crua realitat: Mai a la vida podrem erradicar el conflicte violent. Hi haurà temps en què les nacions, actuant per si soles o en conjunt, trobaran que fer ús de la força és no només necessari sinó que moralment justificat.

Faig aquestes declaracions essent conscient d'allò que en Martin Luther King Jr. va dir en aquesta mateixa cerimònia anys enrere: "La violència mai no porta la pau permanent. No soluciona els problemes socials, simplement en crea de nous i de més complicats". Com a persona que està avuí aquí com a conseqüència directa del treball que va fer el Dr. King, sóc un viu testimoni de la força moral de la no-violència. Sé que no hi ha res de feble, de passiu o d'ingenu al credo o les vides d'en Ghandi o en King.

Però com a cap d'Estat que ha jurat protegir i defensar la seva nació, no em puc deixar guiar només pels seus exemples. M'enfronto al món tal i com és, i no puc restar impossible davant les amenaces als americans. No cometeu l'error de pensar que el mal en aquest món no existeix. Un moviment no-violent no podria haver detingut l'exèrcit de Hitler- Les negociacions no poden convèncer els líders d'Al Qaeda que abandonin les armes. Dir que de vegades la força és necessària no és cinisme, és saber reconèixer la història: les imperfeccions de l'home i els límits de la raó.

I raise this point, I begin with this point because in many countries there is a deep ambivalence about military action today, no matter what the cause. And at times, this is joined by a reflexive suspicion of America, the world's sole military superpower.

But the world must remember that it was not simply international institutions -- not just treaties and declarations -- that brought stability to a post-World War II world. Whatever mistakes we have made, the plain fact is this: The United States of America has helped underwrite global security for more than six decades with the blood of our citizens and the strength of our arms. The service and sacrifice of our men and women in uniform has promoted peace and prosperity from Germany to Korea, and enabled democracy to take hold in places like the Balkans. We have borne this burden not because we seek to impose our will. We have done so out of enlightened self-interest -- because we seek a better future for our children and grandchildren, and we believe that their lives will be better if others' children and grandchildren can live in freedom and prosperity.

So yes, the instruments of war do have a role to play in preserving the peace. And yet this truth must coexist with another -- that no matter how justified, war promises human tragedy. The soldier's courage and sacrifice is full of glory, expressing devotion to country, to cause, to comrades in arms. But war itself is never glorious, and we must never trumpet it as such.

So part of our challenge is reconciling these two seemingly irreconcilable truths -- that war is sometimes necessary, and war at some level is an expression of human folly. Concretely, we must direct our effort to the task that President Kennedy called for long ago. "Let us focus," he said, "on a more practical, more attainable peace, based not on a sudden revolution in human nature but on a gradual evolution in human institutions." A gradual evolution of human institutions.

I plantejo aquesta qüestió, començó amb aquesta qüestió perquè avui dia a molts països hi ha una gran ambivalència respecte a l'acció militar, sigui quina sigui la causa, i de vegades això va unit a la desconfiança cap a Amèrica, l'única superpotència del món.

Però tots heu de recordar que no només van ser les institucions internacionals, els tractats i les declaracions els que van portar l'estabilitat després de la Segona Guerra Mundial. Siguin quins siguin els errors que hàgim comès, aquesta és la crua realitat: els Estats Units d'Amèrica han ajudat a garantir la seguretat global durant més de sis dècades amb la sang dels nostres ciutadans i la força de les nostres armes. El servei i el sacrifici dels nostres homes i dones soldats han divulgat la pau i la prosperitat des d'Alemanya fins a Corea i han fet possible que la democràcia es pugui donar a llocs com els Balcanes. No hem suportat aquesta càrrega perquè vulguem imposar la nostra voluntat, ho hem fet d'una manera altruista, perquè volem aconseguir un futur millor per als nostres fills i nets, i creiem que les seves vides seran millors si els fills i nets dels altres també poden viure en llibertat i prosperitat.

Així que sí, els instruments de la guerra juguen un paper important en el manteniment de la pau però, tot i així, aquesta veritat ha de coexistir amb una altra –que no importa com n'estigui de justificada, una guerra sempre comporta tragèdies humanes. El coratge i sacrifici dels soldats és gloriós i expressa devoció pel país, la causa i els companys d'armes. Però la guerra mai no és gloriosa i mai no podem considerar-la com a tal.

Per tant, part del nostre repte és reconciliar aquestes dues irreconciliables veritats; que la guerra és de vegades necessària i que, alhora, és en certa manera l'expressió de la boixeria humana. Concretament, hem de centrar els nostres esforços en allò que el president Kennedy va demanar anys enrere. “Concentrem-nos en una pau més pràctica i més possible, basada no en una revolució dins la raça humana sinó en l'evolució gradual de les institucions humanes”, va dir. Una evolució gradual de les institucions humanes.

What might this evolution look like? What might these practical steps be?

To begin with, I believe that all nations -- strong and weak alike -- must adhere to standards that govern the use of force. I -- like any head of state -- reserve the right to act unilaterally if necessary to defend my nation. Nevertheless, I am convinced that adhering to standards, international standards, strengthens those who do, and isolates and weakens those who don't.

The world rallied around America after the 9/11 attacks, and continues to support our efforts in Afghanistan, because of the horror of those senseless attacks and the recognized principle of self-defense. Likewise, the world recognized the need to confront Saddam Hussein when he invaded Kuwait -- a consensus that sent a clear message to all about the cost of aggression.

Furthermore, America -- in fact, no nation -- can insist that others follow the rules of the road if we refuse to follow them ourselves. For when we don't, our actions appear arbitrary and undercut the legitimacy of future interventions, no matter how justified.

And this becomes particularly important when the purpose of military action extends beyond self-defense or the defense of one nation against an aggressor. More and more, we all confront difficult questions about how to prevent the slaughter of civilians by their own government, or to stop a civil war whose violence and suffering can engulf an entire region.

I believe that force can be justified on humanitarian grounds, as it was in the Balkans, or in other places that have been scarred by war. Inaction tears at our conscience and can lead to more costly intervention later. That's why all responsible nations must embrace the role that militaries with a clear mandate can play to keep the peace.

Com serà aquesta evolució? Quines passes haurem de seguir? Per començar, crec que totes les nacions, tant les fortes com les dèbils, han d'adherir-se a una sèrie de mesures per controlar l'ús de la força. Jo, com qualsevol cap d'Estat, em reservo el dret d'actuar unilateralment si és necessari per tal de defensar la meva nació. No obstant, estic convençut que adherir-se a aquestes mesures, mesures internacionals, enforteix aquells que s'hi adhereixen i aïlla i debilita aquells que no ho fan.

Deixeu-me dir una última cosa sobre l'ús de la força: inclús quan prenem la difícil decisió d'anar a la guerra també hem de pensar amb molta cura com lluitarem aquesta guerra. El Comitè Nobel Noruec va reconèixer aquest fet donant el primer premi Nobel de la Pau a en Henry Dunant, el fundador de la Creu Roja i l'impulsor de les Convencions de Ginebra.

Allà on la força és necessària, tenim un interès moral i estratègic en cenyir-nos a unes certes normes de conducta. Fins i tot quan ens enfrontem a un cruent adversari que no acata cap mena de regles, crec que els Estats Units d'Amèrica han de ser els capdavanters a l'hora de fer la guerra. Això és el que ens fa diferents d'aquells contra els qui lluitem. Aquesta és la font de la nostra força. Aquest és el motiu pel qual he prohibit la tortura. Aquest és el motiu pel qual he ordenat el tancament de la presó de Guantànamo, i aquest és el motiu pel qual he reiterat el compromís d'Amèrica d'acatar les Convencions de Ginebra. Quan posem en perill els ideals pels quals lluitem ens perdem a nosaltres mateixos. (Aplaudiments). I honrem, honrem tots aquest ideals defensant-los no quan és fàcil fer-ho, sinó quan és difícil.

He parlat detingudament sobre la qüestió que ha de romandre en les nostres ments i els nostres cors quan decidim fer la guerra, però ara us vull parlar de l'esforç que hem de fer per evitar aquestes decisions tant tràgiques i de tres maneres amb les què podem construir una pau justa i durable.

America's commitment to global security will never waver. But in a world in which threats are more diffuse, and missions more complex, America cannot act alone. America alone cannot secure the peace. This is true in Afghanistan. This is true in failed states like Somalia, where terrorism and piracy is joined by famine and human suffering. And sadly, it will continue to be true in unstable regions for years to come.

The leaders and soldiers of NATO countries, and other friends and allies, demonstrate this truth through the capacity and courage they've shown in Afghanistan. But in many countries, there is a disconnect between the efforts of those who serve and the ambivalence of the broader public. I understand why war is not popular, but I also know this: The belief that peace is desirable is rarely enough to achieve it. Peace requires responsibility. Peace entails sacrifice. That's why NATO continues to be indispensable. That's why we must strengthen U.N. and regional peacekeeping, and not leave the task to a few countries. That's why we honor those who return home from peacekeeping and training abroad to Oslo and Rome; to Ottawa and Sydney; to Dhaka and Kigali -- we honor them not as makers of war, but of wagers -- but as wagers of peace.

Let me make one final point about the use of force. Even as we make difficult decisions about going to war, we must also think clearly about how we fight it. The Nobel Committee recognized this truth in awarding its first prize for peace to Henry Dunant -- the founder of the Red Cross, and a driving force behind the Geneva Conventions.

Where force is necessary, we have a moral and strategic interest in binding ourselves to certain rules of conduct. And even as we confront a vicious adversary that abides by no rules, I believe the United States of America must remain a standard bearer in the conduct of war. That is what makes us different from those whom we fight. That is a source of our strength. That is why I prohibited torture. That is why I

Primer de tot, quan tractem amb nacions que trenquen les normes i les lleis, crec que hem de desenvolupar alternatives a la violència que siguin prou estrictes perquè canviïn el seu comportament, ja que si volem una pau durable el que digui la comunitat internacional s'ha de respectar. Els règims que trenquen les regles se n'han de fer responsables. Les sancions s'han de correspondre amb les accions. La intransigència s'ha de confron-
tar amb pressió, i aquesta pressió només la podem aconseguir quan el món està unit.

Un clar exemple es l'esforç per impedir la propagació de les armes nuclears i per aconseguir un món sense elles. A meitats del segle passat les nacions van acceptar acollir-se a un tractat els objectius del qual són clars: tothom té dret a desenvolupar l'energia nuclear amb finalitats pacífiques, els països que no tenen armes nuclears renunciaran a elles, i els que sí que en tenen treballaran en el seu desarmament. Jo em comprometo a mantenir aquest tractat. És un dels eixos de la meva política exterior, i estic treballant amb el President Medvedev per tal de reduir les reserves nuclears d'Amèrica i Rússia.

Però també és de la nostra incumbència que nacions com Iran i Corea del Nord no s'hi apuntin al sistema. Tots aquells que diuen que respecten les lleis internacionals no poden mirar cap a un altre lloc quan algú fa cas omís d'aquestes lleis. Tots aquells als qui els preocupa la seva pròpia seguretat no poden ignorar el perill que comporta una cursa d'armaments al Pròxim Orient o a l'Àsia Oriental. Tots aquells qui busquen la pau no poden romandre passius mentre les nacions es preparen per una guerra nuclear.

Aquest mateix principi es pot aplicar als qui violin les lleis internacionals tractant brutalment al seu poble. Sempre que hi ha un genocidi a Darfur, violacions constants al Congo o repressió a Burma hi ha d'haver conse-
qüències. Sí, hi haurà un compromís, i sí, hi haurà diplomàcia, però hi ha d'haver conse-
qüències si tot això falla. I com més units estiguem, menys possibilitats hi haurà que ens haguem d'enfrontar a la decisió entre inter-
venció armada i complicitat dins l'opressió.

ordered the prison at Guantanamo Bay closed. And that is why I have reaffirmed America's commitment to abide by the Geneva Conventions. We lose ourselves when we compromise the very ideals that we fight to defend. (Applause.) And we honor -- we honor those ideals by upholding them not when it's easy, but when it is hard.

I have spoken at some length to the question that must weigh on our minds and our hearts as we choose to wage war. But let me now turn to our effort to avoid such tragic choices, and speak of three ways that we can build a just and lasting peace.

First, in dealing with those nations that break rules and laws, I believe that we must develop alternatives to violence that are tough enough to actually change behavior -- for if we want a lasting peace, then the words of the international community must mean something. Those regimes that break the rules must be held accountable. Sanctions must exact a real price. Intransigence must be met with increased pressure -- and such pressure exists only when the world stands together as one.

One urgent example is the effort to prevent the spread of nuclear weapons, and to seek a world without them. In the middle of the last century, nations agreed to be bound by a treaty whose bargain is clear: All will have access to peaceful nuclear power; those without nuclear weapons will forsake them; and those with nuclear weapons will work towards disarmament. I am committed to upholding this treaty. It is a centerpiece of my foreign policy. And I'm working with President Medvedev to reduce America and Russia's nuclear stockpiles.

But it is also incumbent upon all of us to insist that nations like Iran and North Korea do not game the system. Those who claim to respect international law cannot avert their eyes when those laws are flouted. Those who care for their own security cannot ignore the danger of an arms race in the Middle East or East Asia. Those who seek peace cannot stand idly by as nations arm themselves for nuclear war.

Això em porta al segon punt, la naturalesa de la pau que estem buscant, ja que la pau no és només l'absència d'un conflicte visible. Només una pau justa basada en els drets inherents i la dignitat de tots els individus pot ser veritablement duradora.

Aquesta va ser la idea que va inspirar els escriptors de l'esborrany de la Declaració Universal de Drets Humans després de la Segona Guerra Mundial. Després de veure la devastació creada per la guerra, es van adonar que sense protegir els drets humans la pau era una promesa buida.

Tot i així, molt sovint aquestes paraules s'ignoren. Alguns països excusen el seu fracàs a mantenir els drets humans suggerint que aquests són principis del món occidental, aliens a les seves cultures locals o a alguna part del desenvolupament de les seves nacions. A Amèrica hi ha hagut molta tensió entre aquells qui es descriuen com a realistes o idealistes, una tensió que suggereix una difícil decisió entre l'estreta recerca dels nostres interessos o una interminable campanya per imposar els nostres valors arreu del món.

Jo rebutjo aquestes opcions. Jo crec que la pau és inestable a aquells llocs on els ciutadans no tenen dret a parlar lliurement, rendir culte quan vulguin i a qui vulguin, escollir els seus líders i reunir-se sense por. Els sentiments d'injustícia i ressentiment reprimits i la supressió de la identitat religiosa i tribal por portar a la violència. També sabem que el contrari és veritat.

Europa va trobar finalment la pau quan va ser lliure. Amèrica mai no ha lluitat cap guerra contra la democràcia, i els nostres amics més propers són els governs que defensen els drets dels seus ciutadans. No importa com es defineixi: ni els interessos d'Amèrica ni els de la resta del món passen per la denegació de les aspiracions humanes.

Així que tot i que respectem la singularitat de la cultura i les tradicions dels diferents països, Amèrica sempre serà la veu d'aquelles aspiracions universals. Nosaltres serem testimonis de la silenciosa dignitat de reformadors com Aung Sang Suu Kyi; de la valentia dels zimbabuesos que van votar arriscant-se a rebre una pallissa; dels milions de persones que s'han mani-

The same principle applies to those who violate international laws by brutalizing their own people. When there is genocide in Darfur, systematic rape in Congo, repression in Burma -- there must be consequences. Yes, there will be engagement; yes, there will be diplomacy -- but there must be consequences when those things fail. And the closer we stand together, the less likely we will be faced with the choice between armed intervention and complicity in oppression.

This brings me to a second point -- the nature of the peace that we seek. For peace is not merely the absence of visible conflict. Only a just peace based on the inherent rights and dignity of every individual can truly be lasting.

It was this insight that drove drafters of the Universal Declaration of Human Rights after the Second World War. In the wake of devastation, they recognized that if human rights are not protected, peace is a hollow promise.

And yet too often, these words are ignored. For some countries, the failure to uphold human rights is excused by the false suggestion that these are somehow Western principles, foreign to local cultures or stages of a nation's development. And within America, there has long been a tension between those who describe themselves as realists or idealists -- a tension that suggests a stark choice between the narrow pursuit of interests or an endless campaign to impose our values around the world.

I reject these choices. I believe that peace is unstable where citizens are denied the right to speak freely or worship as they please; choose their own leaders or assemble without fear. Pent-up grievances fester, and the suppression of tribal and religious identity can lead to violence. We also know that the opposite is true. Only when Europe became free did it finally find peace. America has never fought a war against a democracy, and our closest friends are governments that

festat als carrers d'Iran. Això mostra que els líders d'aquests governs temen les aspiracions del seu propi poble més que el poder de qualsevol altra na- ció. És responsabilitat de totes les persones i nacions lliures deixar clar que recolzem aquests moviments –aquests moviments d'esperança i d'història.

I deixeu-me dir una altra cosa: El foment dels drets humans no pot ser només amb l'exhortació. De vegades això s'ha de reforçar amb una laboriosa diplomàcia. Sé que en el compromís amb règims repressius manca la satisfactòria puresa de la indignació, però també sé que les sancions sense intentar dialogar –condemnar abans de debatre- només pot comportar un terrible statu quo. Cap règim repressiu pot optar per seguir un altre camí si no hi ha una porta oberta cap a aquest camí.

A causa dels horrors de la Revolució Cultural la trobada entre Nixon i Mao semblava inexcusable, i tot i així va ajudar a que la Xina seguís un camí en què milions dels seus ciutadans han sortit de la pobresa i han estat en contacte amb societats obertes. El compromís del Papa Joan Pau II amb Polònia va fer lloc no només a l'Església Catòlica, sinó també a líders sindicals com Lech Walesa. Els esforços de Ronald Reagan pel control d'armes i l'acceptació de la perestroika no només van millorar les relacions amb la Unió Soviètica, també van fer més forts als dissidents de l'Europa de l'Est. Aquí no hi ha cap simple fórmula, però hem d'intentar trobar l'equilibri entre l'aïllament i el compromís, la pressió i els estímuls per tal que els drets humans i la dignitat humana millorin amb el pas del temps.

Respecte a la tercera manera, una pau justa no només inclou drets civils i polítics, també ha de comprendre seguretat i oportunitats econòmiques, ja que la veritable pau no és ser lliure de por, sinó ser lliure de necessitats.

El fet que el desenvolupament mai no té lloc sense la seguretat és una veritat indiscutible. També és veritat que la seguretat no existeix allà on els éssers humans no tenen accés a prou aliments, a aigua potable o a les medicines i els habitatges que necessiten per sobreviure; la seguretat no existeix allà on els infants no poden aspirar a una educació decent o a un treball per

protect the rights of their citizens. No matter how callously defined, neither America's interests -- nor the world's -- are served by the denial of human aspirations.

So even as we respect the unique culture and traditions of different countries, America will always be a voice for those aspirations that are universal. We will bear witness to the quiet dignity of reformers like Aung Sang Suu Kyi; to the bravery of Zimbabweans who cast their ballots in the face of beatings; to the hundreds of thousands who have marched silently through the streets of Iran. It is telling that the leaders of these governments fear the aspirations of their own people more than the power of any other nation. And it is the responsibility of all free people and free nations to make clear that these movements -- these movements of hope and history -- they have us on their side.

Let me also say this: The promotion of human rights cannot be about exhortation alone. At times, it must be coupled with painstaking diplomacy. I know that engagement with repressive regimes lacks the satisfying purity of indignation. But I also know that sanctions without outreach -- condemnation without discussion -- can carry forward only a crippling status quo. No repressive regime can move down a new path unless it has the choice of an open door.

In light of the Cultural Revolution's horrors, Nixon's meeting with Mao appeared inexcusable -- and yet it surely helped set China on a path where millions of its citizens have been lifted from poverty and connected to open societies. Pope John Paul's engagement with Poland created space not just for the Catholic Church, but for labor leaders like Lech Walesa. Ronald Reagan's efforts on arms control and embrace of perestroika not only improved relations with the Soviet Union, but empowered dissidents throughout Eastern Europe. There's no simple formula here. But we must try as best we can to balance isolation and engagement, pressure and incentives, so that human rights and dignity are advanced over time.

mantenir una família. La manca d'esperança pot corrompre una societat des de dins.

Aquest és el motiu pel qual ajudar als pagesos a alimentar els seus, o a les nacions a educar els seus infants i a curar els malalts, no és només caritat. Aquest és també el motiu pel qual el món s'ha d'unir per combatre el canvi climàtic. Els científics concorden en què si no hi fem res ens haurem d'enfrontar amb més secades, més gana i més desplaçaments massius, coeses que causaran més conflictes durant dècades. Per aquesta raó, no només els científics i els activistes mediambientals demanen una acció forta i ràpida, també ho fan els líders militars del meu país i tots els qui entenen que la nostra seguretat penja d'un fil.

Acords entre nacions, Institucions fermes, suport als drets humans i inversions en el desenvolupament: tots aquests són els ingredients vitals per a aconseguir l'evolució de què parlava el president Kennedy. I amb això, crec que no tindrem prou voluntat, prou determinació, prou perseverança per a completar aquesta tasca sense una cosa més: la contínua expansió de la nostra imaginació moral, la insistència en què hi ha una cosa irreductible que compartim tots.

A mesura que el món es fa petit, seria lògic pensar que cada cop és més fàcil per l'ésser humà adonar-se de quant ens assemblem, entendre que tots busquem les mateixes coeses, que tots tenim l'esperança de tenir una oportunitat de viure les nostres vides d'una manera feliç i enriquidora per nosaltres i les nostres famílies.

I tot i així d'alguna manera, amb el vertiginós ritme de la globalització, l'anivellament cultural de la modernització, no ens estranya que la gent tingui por a perdre allò que s'aprecien de la seva identitat: la raça, la seva tribu, i potser el més poderós, la religió. En alguns llocs, aquesta por a donat lloc a conflictes. En alguns moments fins i tot sembla que anem cap enrere. Això ho veiem al Pròxim Orient quan el conflicte entre els Àrabs i els Jueus es fa més fort, o quan les nacions queden dividides per les fronteres tribals.

Third, a just peace includes not only civil and political rights -- it must encompass economic security and opportunity. For true peace is not just freedom from fear, but freedom from want.

It is undoubtedly true that development rarely takes root without security; it is also true that security does not exist where human beings do not have access to enough food, or clean water, or the medicine and shelter they need to survive. It does not exist where children can't aspire to a decent education or a job that supports a family. The absence of hope can rot a society from within.

And that's why helping farmers feed their own people -- or nations educate their children and care for the sick -- is not mere charity. It's also why the world must come together to confront climate change. There is little scientific dispute that if we do nothing, we will face more drought, more famine, more mass displacement -- all of which will fuel more conflict for decades. For this reason, it is not merely scientists and environmental activists who call for swift and forceful action -- it's military leaders in my own country and others who understand our common security hangs in the balance.

Agreements among nations. Strong institutions. Support for human rights. Investments in development. All these are vital ingredients in bringing about the evolution that President Kennedy spoke about. And yet, I do not believe that we will have the will, the determination, the staying power, to complete this work without something more -- and that's the continued expansion of our moral imagination; an insistence that there's something irreducible that we all share.

As the world grows smaller, you might think it would be easier for human beings to recognize how similar we are; to understand that we're all basically seeking the same things; that we all hope for the chance to live out our lives with some measure of happiness and fulfillment for ourselves and our families.

El més perillós de tot és la manera en què les persones que han distorsionat i profanat l'Islam utilitzen la religió per justificar l'assassinat d'innocents. Aquests extremistes no són els primers a matar en el nom de Déu; les crueles de les Croades son àmpliament recordades. Això ens recorda, però, que cap Guerra Santa pot ser mai una guerra justa. Perquè si realment penses que portes el missatge de Déu, llavors no cal l'autocontrol, no cal salvar la dona embarassada, el metge, el treballador de la Creu Roja o fins i tot una persona de la teva confiança. Aquesta manera tant distorsionada de veure la religió és incompatible tant amb el concepte de pau com amb el propòsit de la fe, ja que la regla que jau al cor de qualsevol gran religió és que no heu de fer als altres allò que no vulgueu que us facin a vosaltres.

Complir aquesta llei d'amor ha estat sempre la major lluita de la naturalesa humana, però tots som fallibles: tots cometem errors i sucumbim a la temptació de l'orgull, el poder i, de vegades, el mal. Fins i tot aquells de nosaltres amb les millors intencions en algunes ocasions no podran corregir les injustícies amb què s'hi trobin.

Però no hem de pensar pas que la naturalesa humana és perfecta per tal de continuar pensant que la condició humana pot arribar a ser perfecta. No hem de viure en un món idealitzat per continuar intentant aconseguir els ideals que el facin un lloc millor. La no-violència que van practicar en Gandhi o en King potser no hagués estat possible en unes altres circumstàncies, però l'amor que predicaven, la seva creença fonamental en el progrés humà, ha de ser sempre l'estrella polar que ens guiï en el nostre viatge.

Si perdem aquesta fe, si la rebutgem per creure que és absurda o simple, si la deslliguem de les decisions que prenem sobre els assumptes de la guerra i la pau, perdrem el millor de la humanitat. Perdrem el nostre sentit de la possibilitat. Perdrem la nostra consciència moral.

Igual que ho van fer les generacions anteriors, hem de rebutjar aquest futur. Com va dir el Dr. King en aquesta mateixa ocasió fa tants anys, "em nego a acceptar la desesperació com a resposta final a les ambigüïtats de la història. Em nego a

And yet somehow, given the dizzying pace of globalization, the cultural leveling of modernity, it perhaps comes as no surprise that people fear the loss of what they cherish in their particular identities -- their race, their tribe, and perhaps most powerfully their religion. In some places, this fear has led to conflict. At times, it even feels like we're moving backwards. We see it in the Middle East, as the conflict between Arabs and Jews seems to harden. We see it in nations that are torn asunder by tribal lines.

And most dangerously, we see it in the way that religion is used to justify the murder of innocents by those who have distorted and defiled the great religion of Islam, and who attacked my country from Afghanistan. These extremists are not the first to kill in the name of God; the cruelties of the Crusades are amply recorded. But they remind us that no Holy War can ever be a just war. For if you truly believe that you are carrying out divine will, then there is no need for restraint -- no need to spare the pregnant mother, or the medic, or the Red Cross worker, or even a person of one's own faith. Such a warped view of religion is not just incompatible with the concept of peace, but I believe it's incompatible with the very purpose of faith -- for the one rule that lies at the heart of every major religion is that we do unto others as we would have them do unto us.

Adhering to this law of love has always been the core struggle of human nature. For we are fallible. We make mistakes, and fall victim to the temptations of pride, and power, and sometimes evil. Even those of us with the best of intentions will at times fail to right the wrongs before us.

But we do not have to think that human nature is perfect for us to still believe that the human condition can be perfected. We do not have to live in an idealized world to still reach for those ideals that will make it a better place. The non-violence practiced by men like Gandhi and King may not have been practical or possible in every circumstance, but the love that they preached -- their fundamental faith in human progress -- that must always be the North Star that guides us on our journey.

acceptar la idea que el “ara” de la condició present d'un home el fa moralment incapaç d'intentar aconseguir l'eterna rectitud que sempre el confronta.”

Aconseguim el món que hauria d'exsistir; aquesta espurna divina que encara es mou dins de les nostres ànimes. (Aplaudiments).

En algun lloc avui, en aquest precís moment, un soldat veu la seva inferioritat davant l'enemic, però tot i això roman ferm per mantenir la pau. En algun lloc avui, en aquest món, una jove manifestant espera les brutalitats del seu govern, però tot i això té el coratge per continuar manifestant-se. En algun lloc avui una mare que s'enfronta a la pobresa es pren la molèstia d'educar el seu fill; ajunta les poques monedes que té per portar el seu fill a l'escola perquè creu que en un món cruel encara hi ha lloc pels somnis d'un nen.

Visquem seguint el seu exemple. Podem admetre que sempre hi haurà opressió i seguir lluitant per la justícia. Podem admetre la problemàtica de tractar amb la corrupció i seguir lluitant per la dignitat. Amb perspicàcia, podem entendre que sempre hi haurà guerres i seguir lluitant per la pau. Podem fer-ho, perquè aquesta es la història del progrés humà; aquesta és l'esperança pel món, i en aquest moment de repte, aquesta ha de ser la nostra tasca a la Terra.

Moltes gràcies. (Aplaudiments).

For if we lose that faith -- if we dismiss it as silly or naïve; if we divorce it from the decisions that we make on issues of war and peace -- then we lose what's best about humanity. We lose our sense of possibility. We lose our moral compass.

Like generations have before us, we must reject that future. As Dr. King said at this occasion so many years ago, "I refuse to accept despair as the final response to the ambiguities of history. I refuse to accept the idea that the 'isness' of man's present condition makes him morally incapable of reaching up for the eternal 'oughtness' that forever confronts him."

Let us reach for the world that ought to be -- that spark of the divine that still stirs within each of our souls. (Applause.)

Somewhere today, in the here and now, in the world as it is, a soldier sees he's outgunned, but stands firm to keep the peace. Somewhere today, in this world, a young protestor awaits the brutality of her government, but has the courage to march on. Somewhere today, a mother facing punishing poverty still takes the time to teach her child, scrapes together what few coins she has to send that child to school -- because she believes that a cruel world still has a place for that child's dreams.

Let us live by their example. We can acknowledge that oppression will always be with us, and still strive for justice. We can admit the intractability of depravation, and still strive for dignity. Clear-eyed, we can understand that there will be war, and still strive for peace. We can do that -- for that is the story of human progress; that's the hope of all the world; and at this moment of challenge, that must be our work here on Earth.

Thank you very much. (Applause.)

The Audacity of Hope
L'audàcia de l'esperança

A More Perfect Union
Una unió millor

A New Strategy for a New World
Una nova estratègia per a un nou món

A World That Stands As One
Un món que està unit

The American Promise
La promesa americana

Change Has Come to America
El canvi ha arribat als Estats Units

The Remaking of America
La reconstrucció dels Estats Units

Nobel Prize
El Premi Nobel de la Pau

FUNDACIÓ

Institut d'Estudis Nord-americans